

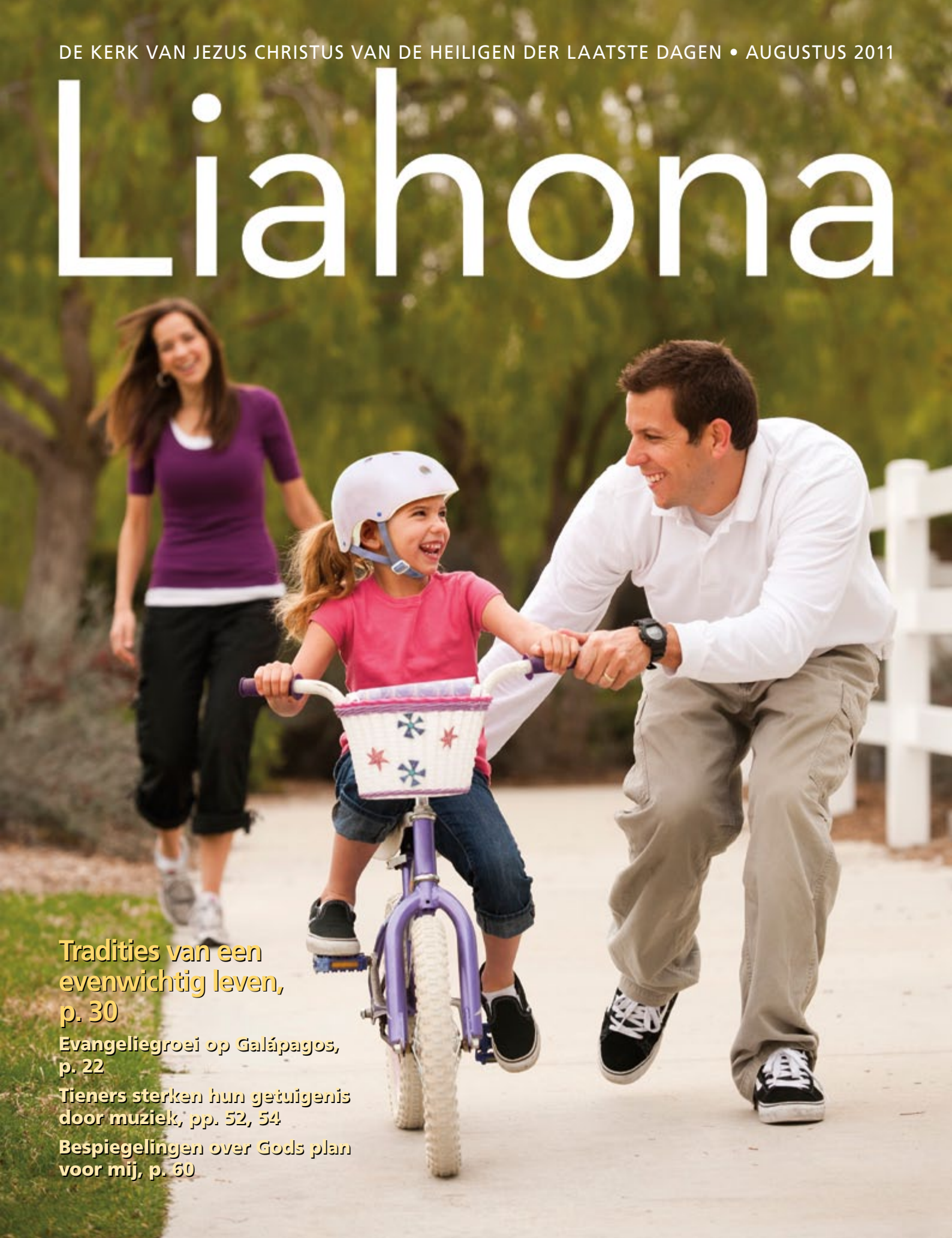
Liahona

**Tradities van een
evenwichtig leven,
p. 30**

**Evangeliegroei op Galápagos,
p. 22**

**Tieners sterken hun getuigenis
door muziek, pp. 52, 54**

**Bespiegelingen over Gods plan
voor mij, p. 60**

Joshua Wallace Jensen, *De vergadering*

In 1997 herhaalde een groep heiligen der laatste dagen als hedendaagse 'pioniers' de tocht van Winter Quarters (Nebraska) naar de Salt Lake Valley in het teken van de aankomst van de pioniers aldaar 150 jaar geleden op 24 juli 1847. Deze afbeelding is op die nagespeelde tocht gebaseerd. De lofzang 'Komt, heil'gen, komt', door William Clayton in 1846 geschreven, is van toepassing op beide groepen pioniers:

Komt, heil'gen komt, geen werk noch strijd gevreesd,
maar uw reis blij volbracht!

Schijnt zwaar de tocht, volhardt, zijt kloek van geest,
naar uw kruis krijgt gij kracht.

't Is beter voor ons vastberaân

met moed en blijdschap voort te gaan,

dan dat de zorg ons harte kwell': Alles wel! Alles wel!

(Lofzang 15.)

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: Liefde in het gezin — raad van onze profeet
President Thomas S. Monson
- 7** Huisbezoekboodschap: Een vereniging van heilige vrouwen

HOOFDARTIKELEN

- 20** Twee pioniers in twee verschillende eeuwen
Allison Ji-Jen Merrill
Anderhalve eeuw uit elkaar, maar verbonden door hun geloof.
- 22** Eilanden van vuur en geloof: Galápagos
Joshua J. Perkey
De kerk bloeit in deze unieke eilandengroep.

- 30** De traditie van een evenwichtig, rechtschapen leven
Ouderling L. Tom Perry
Vier sleutels tot een evenwichtig leven.

RUBRIEKEN

- 8** Kleine en eenvoudige dingen
- 11** Dienen in de kerk: Kunt u mij een zegen geven?
Jennifer Rose Maddy
- 12** Wij spreken over Christus: Zijn naam op mij nemen
Jacob F. Frandsen
- 14** Wat wij geloven: God laat ons in een gezin geboren worden
- 16** Ons gezin, ons thuis: Eén trouwe pionier, vele generaties gezegend

- 18** Evangelieparels: Reik anderen de reddende hand
President Gordon B. Hinckley

- 38** Onder heiligen der laatste dagen

- 74** Kerknieuws

- 79** Ideeën voor de gezinsavond

- 80** Tot we elkaar weerzien: De gelijkenis van de bananenboom
Anton T. Kumarasamy, zoals verteld aan Linda J. Later

OP DE OMSLAG

Voorkant: foto-illustratie Jerry Garns
Achterkant: foto © iStockphoto

42

42 Vroeg hij me echt daarvoor?

Joelyn Hansen

Kon iemand zo jong als ik die roeping vervullen?

48

46 Vraag en antwoord

Hoe moet ik reageren als mijn vrienden zeggen dat niemand God kan zien?

48 De enige ware en levende kerk

Ouderling Dallin H. Oaks

Wat houdt het in dat onze kerk de enige ware kerk is?

52 Een lied en een gebed

Adam C. Olson

Dillon wist waar hij hulp moest zoeken om de hoge noot te halen.

54 Zingen in Singapore

Michelle Hsieh en Cerys Ong

Tieners in Singapore sterken hun getuigenis en onderlinge vriendschappen door de opvoering van een musical.

57 Een hedendaagse pionier zijn

De Heer verlangt niet van ons dat we de vlakten te voet oversteken; Hij verlangt wel van ons dat we de straat oversteken om met onze burens te spreken.

58 Poster: Er is een uitweg

62

59 Bijzondere getuige: Wat kan ik uit de Schriften leren?

Ouderling D. Todd Christofferson

60 Bepiegelingen

Sheila Kindred

Wat heeft de toekomst voor mij in petto?

62 Ons prikbord

64 Jeugdwerk thuis: Mijn lichaam is een tempel van God

Vicki F. Matsumori

66 Verhalen van Jezus: Jezus zegent kinderen

Diane L. Mangum

68 Belangstellenden zoeken

Wijs de zendingen de plek waar ze hun afspraak hebben.

69 Schitterend idee

70 Voor jonge kinderen

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstoppt.

Hint: plezier in de zon.

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofddirecteurs: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Assistent-redacteurs: Susan Barrett, Ryan Carr
Redactiemedewerkers: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen
Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters
Hoofdontwerpers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Medewerkers ontwerp en productie: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:
Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:
Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan: Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2011 Vol. 111 No. 8. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

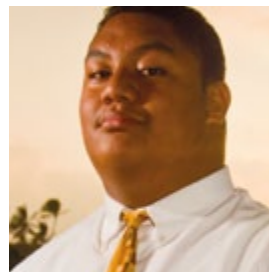
VOOR VOLWASSENEN

De kerk is onlangs georganiseerd op de Galápagoseilanden (zie p. 22).

Meer foto's van kerkleden op Galápagos zijn te vinden op www.liahona.lds.org.

VOOR JONGEREN

Op www.liahona.lds.org **kun je Dillon** (zie p. 52) in het Tongaans een lied horen zingen van de seminariesoundtrack over het Oude Testament.

VOOR KINDEREN

Wist je dat er ongeveer een miljoen jeugdwerkkinderen zijn over de hele wereld? **Maak kennis met enkele** van die kinderen op www.liahona.lds.org.

IN UW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen op www.languages.lds.org te vinden.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Avondmaal, 12

Balans, 30

Bekering, 16, 20, 22, 39

Bekering, 58

Dienstbetoon, 18, 22, 40, 42

Eenheid, 22

Erfgoed, 60

Financiën, 41

Gebed, 38, 52

Genezing, 66

Getuigenis, 46, 48

Gezin, 4, 14

Hemelse Vader, 46

Jezus Christus, 12, 66

Karakter, 30

Kennis, 30

Kerkgeschiedenis, 8, 16, 18

Muziek, 52, 54

Pioniers, 18, 57

Priesterschap, 48

Priesterschapszegens, 11

Redding, 18, 80

Roepingen, 42

Schriftstudie, 30, 46, 59

Stoffelijk lichaam, 64, 73

Tempelwerk, 22, 39

Tiende, 70, 72

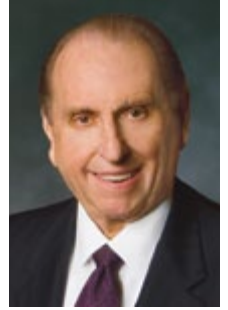
Woord van wijsheid, 30,

64, 73

Zendingswerk, 22, 68

ZHV, 7

President
Thomas S. Monson

Liefde in het gezin

RAAD VAN ONZE PROFEET

Gezegend gezinsleven

‘Als we van veel dingen hebben geproefd en ver hebben rondgetrokken, en hebben gezien hoe vluchtig en soms oppervlakkig een groot deel van de wereld is, neemt onze dankbaarheid toe dat wij iets hebben waarop wij kunnen rekenen: ons gezin, en de trouw van onze dierbaren. Wij ontdekken dan wat het betekent om met elkaar verbonden te zijn door plicht en respect, en omdat wij bij elkaar horen. Wij ontdekken dat niets de gezegende banden van het gezinsleven écht kan vervangen.’¹

Liefde geven

‘Geef uw kinderen een compliment en een knuffel; zeg vaker: “Ik hou van je”; spreek altijd uw dankbaarheid uit. Laat een op te lossen probleem nooit belangrijker worden dan een persoon die liefde nodig heeft. Vrienden verhuizen, kinderen groeien op, dierbaren gaan heen. Het is zo makkelijk om anderen voor vanzelfsprekend aan te nemen, tot de dag dat ze uit ons leven verdwijnen en wij achterblijven met gevoelens van “als ik nou eens” of “had ik maar”. (...)’

‘Laten we van het leven genieten, vreugde vinden in de reis, en onze liefde geven aan vrienden en familieleden. Op een dag is het leven voorbij. Laten we nooit het belangrijkste uitstellen.’²

Liefde tonen

‘Broeders, laten we onze vrouw goed en met respect behandelen. Zij is onze eeuwige metgezellin. Zusters, houd uw man in ere. Hij heeft behoefte aan een zacht woord. Hij heeft behoefte aan een vriendelijke glimlach. Hij heeft behoefte aan een warme uiting van ware liefde. (...)’

‘Tot de ouders zeg ik, laat uw kinderen zien dat u van ze houdt. U weet dat u van ze houdt, maar zorg ervoor dat zij dat ook weten. Ze zijn u zo dierbaar. Zeg het hun. Roep elke dag de hulp van uw hemelse Vader in bij de opvoeding van uw kinderen en bij de problemen die onlosmakelijk met het ouderschap komen. U hebt meer dan uw eigen wijsheid nodig om hen op te voeden.’³

Liefde uiten

‘Tot u, ouders zeg ik, breng uw liefde voor uw kinderen tot uiting. Bid voor ze, zodat zij het kwaad van de wereld weten te weerstaan. Bid dat zij in geloof en getuigenis mogen toenemen. Bid dat ze een goed en hulpvaardig leven zullen leiden.

‘Kinderen, laat je ouders weten dat je van ze houdt. Laat ze weten hoezeer je waardeert wat ze voor je hebben gedaan en wat ze nu voor je doen.’⁴

Het allerbelangrijkste

‘Wat het allerbelangrijkste is, heeft vrijwel altijd te maken met de mensen om ons heen. We nemen vaak aan dat ze wel *moeten* weten hoeveel we van ze houden. Maar dat moeten we niet zomaar aannemen, we moeten het zeggen. Shakespeare heeft geschreven: “Hij slechts heeft lief, die ’t toont in woord en daad.” We zullen het spreken van vriendelijke woorden of tonen van onze liefde nooit betreuren. We zullen het juist betreuren als we dit niet doen in onze relaties met hen die het meeste voor ons betekenen.’⁵

De hemel dichterbij brengen

'Laten ons gezin en ons thuis vol liefde zijn: liefde voor elkaar, liefde voor het evangelie, liefde voor onze medemens en liefde voor onze Heiland. Dan zal de hemel een beetje dichterbij zijn hier op aarde.

'Mogen wij van ons thuis een toevluchtsoord maken waar onze gezinsleden altijd naar terug zullen willen keren.'⁶

Een gebed voor gezinnen

'Aangezien het gezin in de huidige wereld wordt aangevallen, en vele dingen die altijd heilig zijn geweest bespottelijk worden gemaakt, vragen wij U, onze Vader, dat we opgewassen zijn tegen de uitdaging waarvoor we staan, dat we ons sterk maken voor waarheid en rechtschapenheid. Moge ons thuis een baken van vrede, van liefde en van spiritualiteit zijn.'⁷ ■

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

In een mogelijke leeractiviteit 'stelt de leerkracht een bepaalde vraag of presenteert hij een situatie en geeft de leerlingen even de tijd om met ideeën of oplossingen te komen.' (Zie *Onderwijzen — geen grotere roeping* [2000], p. 161). Terwijl u het artikel met het gezin leest, laat u de gezinsleden opletten welke raad of ideeën indruk op hen maken. Laat de gezinsleden vervolgens voorstellen doen hoe zij de liefde bij hen thuis kunnen vergroten. Stel het gezin voor die ideeën op een volgende gezinsavond te bespreken.

NOTEN

1. 'Een toevluchtsoord van de wereld', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden*, 9 februari 2008, p. 29.
2. 'Joy in the Journey' (Brigham Young University Women's Conference, 2, mei 2008), <http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/transcripts.cfm>.
3. 'Overvloedig gezegend', *Liahona*, mei 2008, p. 112.
4. 'Tot we elkaar weerzien', *Liahona*, mei 2009, p. 113.
5. 'Vreugde vinden in de reis', *Liahona*, november 2008, pp. 85–86.
6. 'Een toevluchtsoord van de wereld', pp. 30–31.
7. Inwijdingsgebed voor de Gila Valleytempel (Arizona), 23 mei 2010; in 'The Gila Valley Arizona Temple: "Wilt Thou Hallow This House"', *Church News*, 29 mei 2010, p. 5.

JONGEREN

Moeder kwam ons redden

Patricia Auxier

Op mijn zesde waren mijn zusje en ik naar een basketbalwedstrijd van onze oudere zus aan het kijken. Mijn vader ging alvast naar huis en wij wilden met hem meegaan. We renden dan ook achter hem aan in de regen. We konden hem nergens meer vinden en liepen terug naar de sportzaal, zodat we met onze moeder naar huis konden. Maar iedereen was toen al weg uit het gebouw.

Ik weet nog dat ik met mijn zusje bij de ingang tegen de regen ging schuilen en bad dat er iemand zou komen. Toen hoorde ik de deur van onze rode wagen dichtslaan en we renden op het geluid af. Wat daarop volgde, heeft als kind veel indruk op me gemaakt. Onze moeder sloot ons in haar armen, 'zoals een hen haar kiekens onder haar vleugels vergadert' (3 Nephi 10:4). Mijn moeder had ons

Ik voelde me veilig en geborgen toen mijn moeder ons in haar armen sloot.

gered, en ik voelde me veilig en geborgen.

Als ik denk aan haar invloed op mij, besef ik dat mijn moeder mij op de Heiland heeft gewezen en heeft laten zien wat 'verhef de handen die slap neerhangen en sterk de knikkende knieën' betekent (LV 81:5). Zij vertrouwde op Jezus Christus, die haar de kracht gaf om 'hulp te bieden zonder vrees' ('U wil ik volgen, Heer', lofzang 153).

KINDEREN

Thuis een fijne sfeer scheppen

President Monson geeft aan hoe we thuis een fijne sfeer kunnen scheppen. Lees het artikel en let op dingen die jij en je familieleden kunnen doen om thuis een fijne sfeer te scheppen.

Schrijf de dingen die je ontdekt hiernaast op de

lijntjes op. Als je iets hebt gevonden, teken dan dat deel van het huis dat vóór het lijntje staat. Vind ten minste vijf manieren om thuis een goede sfeer te scheppen en teken dan het hele huis met je familie erin.

1. Muren _____
2. Dak _____
3. Deur _____
4. Ramen _____
5. Gezin _____

geloof • gezin • hulp

Een vereniging van heilige vrouwen

Bestudeer dit materiaal, en als u het gepast vindt, bespreekt u het met de zusters die u bezoekt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken, en om de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

Eliza R. Snow, de tweede algemene presidente van de zustershulpvereniging, heeft ooit gezegd: 'De apostel Paulus heeft het eens over heilige vrouwen gehad. Het is aan ieder van ons om een heilige vrouw te zijn. We hebben allemaal een verheven doel als we een heilige vrouw zijn. Dan vinden we dat we geroepen zijn om belangrijke plichten te vervullen. Niemand is daarvan vrijgesteld. Er is geen zuster zo geïsoleerd, haar invloedssfeer is niet zo beperkt, dat ze niet heel veel kan doen om bij te dragen aan de vestiging van Gods koninkrijk op aarde.'¹

Zusters, we zijn niet geïsoleerd, noch is onze invloedssfeer beperkt. Door actief te zijn in de ZHV gaan wij deel uitmaken van wat de profeet Joseph beschreef als een vereniging die 'ver verheven [is] boven al het kwaad in de wereld — voortreffelijk, deugdzzaam en heilig.'²

Deze vereniging helpt ons om ons geloof te sterken en geestelijk te groeien door ons kansen te bieden om leiding te geven, dienstbaar te zijn en anderen te onderwijzen. In onze dienstbaarheid voegen wij een nieuwe dimensie toe aan ons leven. We maken geestelijk vooruitgang, en onze gevoelens van ergens bij te horen, van identiteit en van eigenwaarde nemen toe. We beseffen dat de hele bedoeling van het evangelieplan is ons een kans te bieden om ons hoogste potentieel te verwezenlijken.

De ZHV helpt ons met onze voorbereiding op de zegeningen van de tempel en het nakomen van de verbonden die we sluiten, en onze inzet voor het werk van Zion. De ZHV draagt ertoe bij dat wij toenemen in geloof en rechtschapenheid, dat we ons gezin sterken en dat we mensen in nood opzoeken en helpen.

Het werk van de ZHV is heilig, en heilig werk doen schept heiligheid in onszelf.

Silvia H. Allred, eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium.

Uit de Schriften

Exodus 19:5; Psalmen 24:3–4; 1 Tessalonicenzen 4:7; Titus 2:3–4; Leer en Verbonden 38:24; 46:33; 82:14; 87:8; Mozes 7:18

Wat kan ik doen?

1. Hoe help ik de zusters over wie ik waak om 'verheven doelen' te stellen en te bereiken?
2. Wat doe ik om mijn leven 'voortreffelijk, deugdzzaam en heilig' te maken?

Ga voor meer informatie naar www.reliefsociety.lds.org.

NOTEN

1. Eliza R. Snow, 'An Address', *Woman's Exponent*, 15 september 1873, p. 62.
2. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 4, p. 570.
3. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 4, pp. 605, 606.
4. Lucy Mack Smith, geciteerd in Relief Society, *Minute Book*, maart 1842–maart 1844, aantekening op 24 maart 1842, pp. 18–19, bibliotheek voor kerkgeschiedenis.

Uit onze geschiedenis

De profeet Joseph beklemtoonde in zijn woorden tot de vrouwelijke hulpvereniging van Nauvoo heiligheid, en legde uit dat als zusters zuiver en heilig werden, zij een duidelijke invloed op de wereld zouden hebben. Hij legde uit: 'Zachtmoedigheid, liefde en zuiverheid — dat zijn de zaken die u groot zouden moeten maken. (...) Deze vereniging (...) zal de macht hebben om koninginnen in hun midden te bevelen. (...) De koningen en koninginnen van de aarde zullen naar Zion komen en hun eer betonen.' ZHV-zusters die hun verbonden naleven, dwingen niet alleen het respect van edele mensen af, maar 'indien u van de u gegunde voorrechten gebruik maakt, kunnen de engelen niet anders dan uw metgezel zijn', beloofde Joseph de zusters.³

Toen de zusters deelnamen aan het werk om anderen te dienen en te redden, werden zij zelf geheiligd. Lucy Mack Smith, de moeder van de profeet, beschrijft het goede dat de zustershulpvereniging tot stand zou kunnen brengen: 'We moeten elkaar liefhebben, voor elkaar zorgen, elkaar troosten en instructies ontvangen om allemaal in de hemel terug te keren.'⁴

Kleine en eenvoudige dingen

'Door kleine en eenvoudige dingen worden grote dingen teweeggebracht' (Alma 37:6).

DE GESCHIEDENIS VAN DE KERK IN DE WERELD

Links: Kim Ho Jik (rechts) met ouderling Harold B. Lee (midden) van het Quorum der Twaalf Apostelen tijdens diens bezoek aan Korea. Boven: de Seoeltempel (Zuid-Korea), ingewijd in 1985.

Zuid-Korea

Het eerste zendingswerk in Korea is begin jaren vijftig tijdens de Koreaanse Oorlog begonnen. Een van de eerste Koreaanse bekeerlingen, Kim Ho Jik, is echter in de Verenigde Staten gedoopt. Kim was bezig met een doctoraalstudie toen hij in 1951 in Pennsylvania lid werd van de kerk. Twee van zijn kinderen behoorden tot de eerste vier mensen die zich op 3 augustus 1952 in Korea lieten dopen. Broeder Kim kreeg later een leidinggevende functie bij de Koreaanse overheid en hielp bij de toelating van zendelingen in Zuid-Korea.

In 1962 werd de Koreaanse zending gesticht en in 1967 is het Boek van Mormon in het Koreaans uitgebracht. De eerste ring in Zuid-Korea, tevens de eerste ring op het vasteland van Azië, werd op 8 maart 1973 in Seoel georganiseerd. De Seoeltempel (Zuid-Korea), de eerste tempel op het vasteland van Azië, is in 1985 ingewijd.

In 2001 overhandigde ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen een exemplaar van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' aan de premier van Zuid-Korea, Lee Han-Dong.

DE KERK IN ZUID-KOREA	
Ledental	81.251
Zendingsgebieden	3
Ringen	17
Wijken en gemeenten	142
Tempels	1

Quiz:

Echtgenotes van de profeten

Vanaf Emma Smith tot aan Frances Monson heeft de echtgenote van de president van de kerk haar man als trouwe hulpe terzijde gestaan. Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft over deze en andere getrouwe vrouwen gezegd: 'De Heer stuurt nooit apostelen, profeten en rechtschapen mannen om onder zijn volk werkzaam te zijn zonder een vrouw met dezelfde geestelijke kracht naast hen.'¹ In deze quiz leert u enkele interessante details over de toegewijde echtgenotes van acht profeten in de laatste bedeling.

Antwoorden op de volgende pagina.

1. Deze vrouw liet zich in 1834 dopen en reisde daarna 1600 km in haar eentje om zich bij de heiligen der laatste dagen in Kirtland, Ohio (VS) te voegen. Ze had haar moeder beloofd dat ze zou terugkeren als ze erachter kwam dat de kerk niet waar was. Ze is haar hele verdere leven onder de heiligen blijven wonen.

2. De toekomstige echtgenoot van deze jongevrouw probeerde als tiener indruk op haar maken. Dat deed hij door de tuin van zijn ouderlijk huis op te knappen en een tuinfeest te houden dat niet onderdeed voor dat van andere, rijkere jongens uit de buurt.

3. Deze vrouw hield al op jonge leeftijd van lezen. Ze was vaak aan het lezen terwijl anderen dachten dat ze sliep, het bed opmaakte of op het orgel aan het oefenen was.

4. Dit meisje ging als achtjarige naar het bos om te bidden. Ze bad voor haar vader, wiens geloof in Christus niet standvastig was. Toen haar vader het bos inging om te jagen, hoorde hij haar bidden. Dat verzachtte zijn hart en zette hem aan tot meer getrouwheid.

5. Bij het eerste afspraakje van deze vrouw met haar toekomstige echtgenoot gaven haar vader en moeder haar vriendje allebei een zoen op de

wang. Toen de jongeman vervolgens naar zijn vriendin keek, zei ze alleen: 'Ik ga mijn jas halen.'²

6. Deze vrouw heeft een opleiding gevolgd aan de University of Utah en het Cincinnati College of Music, waar ze huishoudelijke vaardigheden leerde. Ze heeft een voorliefde ontwikkeld voor literatuur, toneel en kunst, en schitterde op muzikaal gebied.

7. Als studente speelde deze jonge vrouw de hoofdrol van Viola in Shakespeares *Twelfth Night* en was ze voorzitter van het eindejaarsfeestcomité, presidente van de Girls' Athletic Club en vice-voorzitter van de studentenraad.

8. Deze vrouw hield welsprekende toespraakjes in het jeugdwerk, gedeclameerd en met de nodige gebaren. Haar echtgenoot zei later over een van haar toespraakjes: 'Ik weet niet hoe het me raakte, maar ik ben het nooit vergeten. Toen ze opgroeide en een knappe jonge vrouw werd, was ik verstandig genoeg om met haar te trouwen.'³

NOTEN

1. Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 delen (1966–1973), deel 3, p. 302.
2. Zie Thomas S. Monson, 'Overvloedig gezegend', *Liahona*, mei 2008, p. 111.
3. Zie Jeffrey R. Holland, 'President Gordon B. Hinckley: dapper en onverzettelijk', *De Ster*, juni 1995.

Emma Hale Smith

Flora Amussen Benson

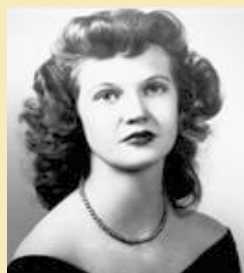
Marjorie Pay Hinckley

Phoebe W. Carter Woodruff

Lucy Woodruff Smith

Frances Johnson Monson

Camilla Eyring Kimball

Emma Ray McKay

Opleiding: ons vermogen tot dienstbetoon ontwikkelen

'De Heer en zijn kerk hebben het belang van een opleiding altijd beklemtoond, zodat we Hem en de kinderen van onze hemelse Vader beter kunnen dienen. Hij geeft ieder van ons, wat onze talenten ook zijn, de opdracht om iets voor anderen te doen. Als we dat goed willen doen, zullen we moeten leren, niet eenmalig of een poosje, maar ons hele leven door.'

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, 'Education for Real Life', *Ensign*, oktober 2002, p. 17.

Suggesties om te blijven leren

- Lees een goed boek.
- Begin aan een uitdagende hobby.
- Bezoek opbouwende culturele evenementen.
- Bestudeer de opgegeven toespraak van de algemene conferentie of het hoofdstuk in *Evangeliebeginselen* voor de lessen op zondag.
- Bezoek museums en historische plaatsen.
- Geniet van de wereld om u heen: verken uw eigen buurt, kijk naar de sterrenhemel, observeer de dieren in uw omgeving.
- Doe aan familiegeschiedenis.
- Leer een nieuwe vaardigheid of sport.
- Onderzoek in de bibliotheek een interessant onderwerp.

Zie Trouw aan het geloof (2004), 'Opleiding', pp. 124–125 voor meer informatie over dit onderwerp.

ANTWOORDEN VAN QUIZ

ECHTGENOTES VAN DE PROFETEN

1. Phoebe W. Carter Woodruff, gehuwd met Wilford Woodruff
2. Lucy Woodruff Smith, gehuwd met George Albert Smith
3. Camilla Eyring Kimball, gehuwd met Spencer W. Kimball
4. Emma Hale Smith, gehuwd met Joseph Smith
5. Frances Johnson Monson, gehuwd met Thomas S. Monson
6. Emma Ray McKay, gehuwd met David O. McKay
7. Flora Amussen Benson, gehuwd met Ezra Taft Benson
8. Marjorie Pay Hinckley, gehuwd met Gordon B. Hinckley

OPROEP VERHALEN VOOR KINDEREN

De *Liahona* is op zoek naar waargebeurde verhalen **geschreven door volwassenen** en gebaseerd op de ervaringen van kinderen over de hele wereld. De verhalen moeten op feitelijke gebeurtenissen zijn gebaseerd, maar namen, dialogen en kleine details mogen toegevoegd of gewijzigd worden om het verhaal compleet te maken.

De verhalen moeten gaan over kinderen die evangeliebeginselen leren en toepassen, vooral als het evangelie ze helpt om echte verleidingen en moeilijkheden te overwinnen. De verhalen moeten blijk geven van de gedachten en gevoelens van het desbetreffende kind.

U kunt putten uit ervaringen uit uw eigen jeugd, die van uw kinderen, of gebeurtenissen die u bij kinderen om u heen hebt waargenomen.

Geschikte onderwerpen zijn onder meer geloof, doop, eerlijkheid, vergeving, getuigenis, gezinsavond, de profeet volgen, anderen helpen, Jezus Christus volgen, de Heilige Geest of de beginselen uit Mijn evangeliën.

Vermeld bij inzendingen alstublieft naam, adres, telefoonnummer, e-mailadres (indien beschikbaar), wijk/gemeente en ring/district van de auteur. E-mail uw verhalen naar liahona@ldschurch.org of stuur ze naar:

Stories for Children

Liahona, Rm. 2420

50 E. North Temple St.

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

KUNT U MIJ EEN ZEGEN GEVEN?

Jennifer Rose Maddy

Kerkelijke tijdschriften

VOLGENS HUN GELOOF

'Alleen Melchizedeks-priesterschapsdragers mogen zieken of bezochten zalven. Doorgaans wordt een zieke door twee of meer priesterschapsdragers gezalfd, maar iemand kan zo nodig alleen zalven en de zalving verzegelen. (...)

'De broeders zalven een zieke op diens verzoek of op verzoek van iemand die een nauwe band met hem of haar heeft, zodat het in antwoord op geloof gebeurt.'

Handboek 2: de kerk besturen (2010), 20.6.1.

Het sneeuwde hard terwijl ik langzaam de heuvel op reed. Ik dacht dat ik wel veilig thuis zou komen als ik de top maar haalde. Maar toen ik een bocht in ging, kwam er een tegenligger slingerend op me af. Ik kon alleen nog gillen voordat we tegen elkaar botsten en ik buiten bewustzijn raakte.

Ik had geen idee hoe veel tijd er was verstreken toen ik mijn ogen open probeerde te doen. De sneeuw waaide door de kapotte zijruit naar binnen en was bijtend koud op mijn gezicht. Ik probeerde mijn geheugen aan te spreken, onder andere om te weten waar ik ook al weer naartoe ging vóór het ongeluk. Ik was bang en alleen en riep het uit van de bonkende pijn in mijn schouder en op mijn borst. Ik smeekte onze hemelse Vader dat mijn letsel niet te ernstig zou zijn en alles weer goed zou komen.

Even later voelde ik een hand die van mij beetpakken. Ik greep de hand instinctief vast. Ik deed mijn ogen open en zag een man met een zwarte jas en hoed naast mijn gehavende auto staan. Hij zei dat zijn vrouw de

botsing vanuit hun huis had gezien en dat hij kwam kijken of hij iets kon doen. Hij hield mijn hand vast en zei dat het weer goed zou komen.

Ik probeerde de man te vragen of hij een heilige der laatste dagen was, maar ik kon alleen maar fluisteren: 'Kunt u mij een zegen geven?'

Hij zei ja en legde zijn handen door het versplinterde raam op mijn hoofd.

Ik weet niet meer wat hij zei. Maar ik weet nog wel dat ik dacht dat alles goed zou komen omdat ik een zegen had ontvangen. Ik voelde me rustig en getroost.

Toen de ambulance kwam, verloor ik de man uit het oog. Een paar uur later verliet ik het ziekenhuis met een gebroken rib en overal bulten en blauwe plekken, maar zonder ernstige verwondingen.

Ik had die ochtend gebeden dat ik veilig mocht reizen, en ik dacht eerst dat mijn hemelse Vader mijn gebed niet had verhoord. Maar ik besepte al snel dat Hij dat wel had gedaan en dat Hij mij niet in de steek had gelaten. Mijn gebed was beantwoord door middel van een bereidwillige

priesterschapsdrager die op slechts enkele meters van de plek van het ongeluk woonde. Dat ongeluk had veel slechter kunnen aflopen.

Ik zou het gezicht van de man niet herkennen als ik hem op straat tegenkwam. Ik zou me zijn stem niet herinneren als hij me groette. Maar ik ben dankbaar voor deze onbekende die waardig en bereidwillig was om een priesterschapszegen te geven toen ik die nodig had. ■

Zijn naam OP MIJ NEMEN

Jacob F. Frandsen

'Er is geen andere naam gegeven waardoor redding komt; daarom wil ik dat gij de naam van Christus op u neemt' (Mosiah 5:8).

DE HEER OP DE EERSTE PLAATS STELLEN

Als wij van het avondmaal nemen, beloven wij dat wij de naam van de Heiland op ons nemen (zie LV 20:77). President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'Dat betekent dat wij erkennen dat wij Hem toebehoren. Wij stellen Hem in ons leven op de eerste plaats. We willen wat Hij wil, en niet wat we zelf willen of wat de wereld van ons verwacht.' ('Zijt één', *Liahona*, september 2008, p. 5.)

Ik was enkele weken op zending en begon me eenzaam te voelen en heimwee te krijgen. Ik vond het wel fijn om zending te zijn, maar het werk was veel zwaarder dan ik had gedacht. Ik miste mijn vrienden, mijn familie en alle bekende dingen van thuis. Op een ochtend zat ik tijdens mijn persoonlijke studie mijn naamplaatje in mijn handen stiltejes om en om te draaien. Ik dacht daarbij aan mijn verlangen naar iets bekends en vertrouwds. Ik wou maar dat iemand mij gewoon bij de voornaam zou noemen.

Toen ik zo naar het naamplaatje keek, zag ik er weliswaar niet mijn voornaam op staan, maar wel de achternaam van mijn familie, de naam van de kerk en de naam van de Heiland. Ik kwam opeens tot een besef dat mijn kijk en mijn houding veranderde. Ik zag in dat ik daar als zending niet was om mijzelf te vertegenwoordigen. Ik was op zending en vertegenwoordigde daarbij mijn familie thuis en, nog belangrijker, ik vertegenwoordigde mijn Heiland en zijn kerk. Ik

klemde het naamplaatje in het borstzakje van mijn overhemd, precies op mijn hart. Tegelijkertijd beloofde ik mijn Heiland dat ik in mijn hart en verstand meer plaats voor Hem zou inruimen.

Na die ochtend vond ik het niet erg meer dat ik mijn voornaam niet meer hoorde. Vanaf dat moment ben ik zo goed mogelijk aan het werk gegaan en heb ik mijn naamplaatje elke dag met trots gedragen. Als de ontmoeting de kop opstak, keek ik naar mijn naamplaatje en dacht ik weer aan mijn opdracht om het voorbeeld van Jezus Christus te volgen.

Ik streefde ernaar zijn naam nog meer op mij te nemen en meer op Hem te gaan lijken. Daardoor nam mijn liefde toe voor mijn collega's en de mensen die ik mocht dienen, werd mijn getuigenis gesterkt en ging ik van het zendingswerk genieten. Ik begon mezelf te vergeten en me op het werk van de Heer te richten.

Ik ben nu een aantal jaren thuis van zending, maar ik kan de naam van de

WAT HOUDT HET IN OM DE NAAM VAN JEZUS CHRISTUS OP ONS TE NEMEN?

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft die vraag deels beantwoord in een toespraak tijdens de algemene conferentie: 'Taking upon Us the Name of Jesus Christ' (*Ensign*, mei 1985, p. 80).

1. Tijdens het avondmaal kunnen wij bereidwillig ons doopverbond hernieuwen — dat we de Heer indachtig zullen zijn en zijn geboden onderhouden.
2. Wij kunnen ons geloof in Hem aan anderen verkondigen (zie LV 18:21).
3. Wij kunnen Hem dienen door het werk van zijn koninkrijk te doen (zie Hebreeën 6:10).

Overweeg om uw getuigenis te geven van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, bijvoorbeeld op een gezinsavond, tijdens een getuigenisdienst of aan iemand met een andere geloofsovertuiging.

Heiland nog steeds op mij nemen. In feite verplichten wij ons er elke sabbatdag als leden van de kerk allemaal toe om de naam van Christus op ons te nemen door aan het avondmaal deel te nemen. Daarbij beloven we dat we onze Heiland zo goed mogelijk zullen vertegenwoordigen en ernaar zullen streven om steeds meer op Hem te gaan lijken. Koning Benjamin heeft verklaard: 'Ik [wil] dat gij de naam van Christus op u neemt. (...) Wie ook dat doet, [zal] ter rechterhand Gods (...) worden bevonden, want hij zal de naam kennen waarmee hij wordt aangeduid; want hij zal worden aangeduid met de naam van Christus' (Mosiah 5:8–9). Als wij zijn naam op ons nemen, krijgt onze aardse zending meer inhoud en vervullen we die met meer vreugde. ■

We zien graag artikelen tegemoet over uw ervaringen die verband houden met de bediening en zending van de Heiland. Uw artikel mag niet langer zijn dan 500 woorden. Zet *We Talk of Christ* in de onderwerpregel en stuur het naar liahona@ldschurch.org.

De Heiland heeft het avondmaal onder zijn apostelen ingesteld. Hij brak het brood en gaf het hun, zeggende: 'Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt: doet dit tot mijn gedachtenis. Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt' (Lucas 22:19–20).

GOD LAAT ONS IN EEN **gezin** GEBOREN WORDEN

Onze hemelse Vader heeft een plan voor ons. Als onderdeel van dat plan laat Hij ons in een gezin geboren worden. Adam en Eva vormden het eerste gezin op aarde; onze hemelse Vader heeft Adam en Eva in de echt verbonden en geboden kinderen voort te brengen (zie Genesis 1:28). God wil dat zijn geestkinderen een stoffelijk lichaam ontvangen. Als ouders kinderen op de wereld brengen, helpen zij onze hemelse Vader bij de uitvoering van zijn heilsplan. Ieder kind dat in hun gezin geboren wordt, verwelkomen zij als een kind van God.

Onze hemelse Vader wist dat we in gezinsverband op aarde de meeste kans op liefde en zorg hebben. In het gezin werken de gezinsleden samen en leren zij zelfbeheersing, opoffering, loyaliteit en de waarde van werken. Zij kunnen ook leren om lief te hebben, te delen en elkaar te helpen (zie Mosiah 4:14–15). Kinderen leren hun ouders lief te hebben, hen te gehoorzamen en door hun levenswandel tot eer te strekken.

In het gezin draagt eenieder bij aan het zelfvertrouwen van de anderen en de onderlinge liefdesband

door elkaar aan te moedigen en te complimenteren. In een goed gezin blijven de gezinsleden elkaar met hoop steunen en helpen en leren zij in liefde samen te werken. Hun doel is erop gericht om een gelukkig, eeuwig gezin te worden. ■

Zie *Evangeliebeginselen* (2009), pp. 219–223; en M. Russell Ballard, 'Wat het belangrijkste is, gaat het langst mee', *Liahona*, november 2005, pp. 41–44 voor meer informatie.

'Het huwelijk tussen man en vrouw is van Godswege geboden. (...) Het gezin staat centraal in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.' (Zie 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.)

U kunt het volgende doen om een gelukkig en hecht gezin te vormen:

Bid samen als man en vrouw.

Houd elke morgen en avond gezinsgebed (zie 3 Nephi 18:21).

Ga elke zondag samen naar de kerk (zie LV 59:9–10).

Leer uw kinderen elke week op de gezinsavond het evangelie.

Bestudeer de Schriften geregeld in gezinsverband.

Leer vriendelijk, geduldig en menslievend te zijn (zie Moroni 7:45–48).

Doe dingen in gezinsverband, zoals de maaltijd gebruiken, werkprojecten, uitstapjes en gezinsraden.

FOTOILLUSTRATIES: DAVID STOKER, CRAIG DIMOND, JOHN LUKE, MATTHEW REIER, ROBERT CASEY, EN FRANK HELMBRICH

EÉN TROUWE PIONIER, VELE GENERATIES GEZEGEND

Al vanaf de begindagen van de kerk zijn de leden vervolgd en belachelijk gemaakt vanwege hun geloof. Sara Elvira Eriksen was een jongevrouw die ook met die vervolging te maken kreeg. Zij kwam in 1895 in Drammen (Noorwegen) ter wereld. Toen ze een getuigenis had gekregen, wijdde ze zich aan het evangelie. Die toewijding heeft grotere gevolgen gehad dan zij zich tijdens haar leven ooit had kunnen voorstellen. Door haar moed en geloof beschikken haar nakomelingen nu over de zegeningen van het evangelie.

Net als Sara staan wij soms voor moeilijkheden die van ons vergen pal te staan voor ons getuigenis van Jezus Christus en zijn herstelde kerk. Onze keuze om pal te staan voor ons geloof, kan gevolgen hebben voor anderen, net zoals dat bij Sara het geval was. Dit is haar verhaal.

FOTO MET DANK AAN JANET BYLUND

Toen ik vijftien was, gingen mijn vader en ik op een zondagmiddag eens een stukje wandelen. Mijn vader stopte ploteling en stelde voor dat we naar de mormoonse kerk zouden gaan. Ik was verbaasd, maar ging uit nieuwsgierigheid met hem mee. Het koor zong een prachtige lofzang. Zoiets ontorends had ik nog nooit gehoord.

Na het lied stond een zendeling op en hield een toespraak over de Godheid. Later sprak hij een paar minuten met mijn vader en mij.

Ik ging pas een jaar later weer naar de kerk, waar de zendingen Engelse les gaven. Na de Engelse les raakten we in gesprek over godsdienst. De zendingen leerden me over het evangelie en hoe ik in de naam van Jezus Christus tot God de Vader kon bidden. Ze vertelden mij over de herstelling van het evangelie door middel van de profeet Joseph Smith, de verschijning van het Boek van Mormon en vele andere evangeliebeginselen.

Dat was allemaal nieuw voor mij, maar toch klonk het bekend. Ik bestudeerde de Schriften aandachtig en bad oprecht om verlichting, die ik ook heb ontvangen.

Mijn vader merkte dat ik anders was geworden. Maar toen hij erachter kwam dat ik me serieus met de kerk begon in te laten, werd hij boos en verbood hij mij om naar de kerk te gaan. Maar ik ging toch. Vaak liet hij me door mijn broer midden in de kerkdienst naar huis halen.

Toen ik zeventien werd, vroeg mijn vader wat ik voor mijn verjaardag wilde hebben. Ik zei dat ik graag zijn toestemming wilde hebben om me te laten dopen. Hij sloeg met zijn vuist op tafel en riep: 'Nooit!'

In die periode werden mijn ouders lid van een andere kerk. Mijn vader liet de voorganger en anderen met mij praten, maar ik hield vast aan mijn getuigenis van het evangelie. Vader zei dat ik een schande was voor de familie en stuurde me het huis uit. Ik logeerde ongeveer een week bij een ZHV-zuster. Toen werd het hart van mijn vader verzacht en gaf hij me toestemming om me te laten dopen.

Na enkele maanden zag mijn vader in dat ik mij mijn getuigenis van het evangelie door niets of niemand liet ontnemen, dus stemde hij in met mijn doop. Mijn vader was diep onder de indruk dat ik zo blij en gelukkig was. Hij wilde zelfs met me meegaan naar Oslo om mijn doopdienst bij te wonen.

Al die tijd had mijn moeder maar weinig gezegd, maar ik voelde aan dat ze geloofde dat het evangelie waar was. We spraken samen urenlang over het evangelie.

De strijd thuis was echter nog niet voorbij. Mijn vader wilde niet naar me luisteren. Ik legde brochures op zijn nachtkastje omdat hij altijd tot laat in de avond nog lag te lezen. Ik nodigde de zendingen vaak bij ons thuis uit en ze spraken met mijn vader, maar niets leek te helpen.

Op een dag vroeg mijn vader aan mij: 'Bid je wel eens?' Ik zei dat ik elke dag bad dat zijn ogen voor de waarheid van het evangelie zouden opengaan. Hij antwoordde dat het allemaal van de duivel was, maar zei toen: 'Laten we samen bidden.'

Ik zei: 'Goed, jij bidt tot jouw God en ik bid tot mijn God, dan zullen we zien wie het eerst antwoord geeft.' Dat deden we dus.

Ik merkte al snel daarna dat hij de brochures en het Boek van Mormon aan het lezen was. Hij ging een paar keer met me mee naar de kerk, maar zei er verder nooit iets over en liet ook geen verandering in zijn geloof blijken. Toch ging er bijna geen dag voorbij of we spraken wel over verschillende beginselen van het evangelie.

Op een dag, drie jaar later, zei hij dat hij naar Oslo ging en wilde dat ik meeding. Toen we bij het station aankwamen, troffen we daar een van de plaatselijke ouderlingen. Ik vroeg hem waar hij heenging.

De ouderling zei: 'Weet je dat niet? Ik ga je vader dopen.'

Ik moest lachen en huilen tegelijk. Twee maanden later lieten mijn moeder en mijn jongste broer zich ook dopen. Mijn zus en haar man werden kort daarna lid van de kerk, en ook drie van mijn andere broers. ■

Sara Elvira Eriksen heeft nu honderden getrouwe nakomelingen in de kerk. Dit verhaal uit haar persoonlijke geschiedenis is ingestuurd door haar kinderen: Rose Anderson, Betty Farley, Aksel Tanner en Janet Bylund.

REIK ANDEREN DE reddende hand

**President
Gordon B. Hinckley
(1910–2008)**

Gordon B. Hinckley werd op 12 maart 1995 als vijftiende president van de kerk aangesteld. Hij was een pionier in de bouw van kleine tempels. In zijn periode als president kondigde hij 79 nieuwe tempels aan. President Hinckley staat ook bekend om zijn vele reizen onder de heiligen der laatste dagen in ruim zestig landen. Het onderstaande artikel is ontleend aan een toespraak die hij op 6 oktober 1996 in de algemene conferentie heeft gehouden. De hele toespraak is te vinden op conference.lds.org.

We moeten allemaal aan het verleden herinnerd worden. Uit de geschiedenis putten wij kennis die ons ervan kan weerhouden fouten te herhalen, en kennis waarop we de toekomst kunnen bouwen. (...)

Ik neem u in gedachten mee terug naar de algemene oktoberconferentie van 1856. Op de zaterdag van die conferentie kwamen Franklin D. Richards en een handvol metgezellen in de [Salt Lake Valley] aan. Zij waren met sterke trekdieren en lichte wagens uit Winter Quarters gekomen en hadden de afstand in betrekkelijk korte tijd afgelegd. Broeder Richards zocht meteen president Young op.

Hij rapporteerde dat er honderden mannen, vrouwen en kinderen over de lange route verspreid waren, van Scottsbluff tot aan deze vallei. De meesten trokken een handkar. Zij werden vergezeld door twee huifkarkaravanen die de opdracht hadden om hen bij te staan. Ze hadden de laatste oversteek over de rivier de North Platte bereikt. Vóór hen lag een route die helemaal tot aan de continentale waterscheiding heuvelopwaarts ging, met daarna nog vele, vele kilometers voor de boeg. (...)

De volgende ochtend ging [president Young] naar de oude Tabernakel, die toen op [Temple Square] stond. Hij zei tegen de mensen:

‘(...) Velen van onze broeders en zusters bevinden zich op de vlakten met handkarren, en velen bevinden zich nu waarschijnlijk meer dan duizend kilometer hier vandaan. Zij moeten hierheen gebracht worden, we moeten hen helpen. (...)

‘Dat is mijn geloofsovertuiging; dat is wat de Heilige Geest, die ik heb, mij ingeeft. Namelijk om de mensen te redden.

‘Ik zal vandaag een beroep doen op de bisschoppen. Ik zal niet tot morgen wachten, of tot overmorgen, maar wil nu zestig goede spannen muildieren en twaalf tot vijftien wagens. Ik wil geen ossen sturen. Ik wil goede paarden en muildieren. Ze zijn er wel, in dit gebied, en we moeten ze hebben. Verder twaalf ton meel en veertig goede voerlieden, buiten de menners.

‘Ik zal u zeggen dat al uw geloof, godsdienst en het belijden van uw religie nooit uw ziel in het celestiale koninkrijk van God zullen brengen als u niet precies de beginsele uitvoert die ik u nu leer. *Ga nu en breng die mensen van de vlakten hierheen!*¹

Die middag werden er grote hoeveelheden voedsel, beddengoed en kleding ingezameld door de vrouwen.

De volgende ochtend werden er paarden van hoefijzers voorzien, en werden er wagens gerepareerd en geladen.

De verhalen van hun redding spreken van de werkelijke essentie van het evangelie van Jezus Christus.

De daaropvolgende ochtend, op dinsdag, gingen zestien muilspannen op weg naar het oosten. Tegen het einde van oktober waren er 250 spannen op weg om hulp te bieden.

Er zijn geweldige toespraken gehouden vanaf dit spreekgestoelte, broeders en zusters. Maar geen ervan was welsprekender dan die van president Young onder die omstandigheden.

(...) De verhalen van hun redding moeten ook steeds herhaald worden. Zij spreken van de werkelijke essentie van het evangelie van Jezus Christus. (...)

(...) Ook sommige van onze eigen mensen roepen in verdriet, lijden, eenzaamheid en angst om hulp. Wij hebben een grote en heilige taak om hun de hand te reiken en ze te helpen,

op te richten, te voeden als ze honger hebben, en hun geest te voeden als ze hongeren naar waarheid en rechtschapenheid.

Er zijn zo veel jonge mensen die doelloos ronddolen op het tragische pad van drugs, bendes, onzedelijkheid en alle ellende die daarmee gepaard gaat. Er zijn weduwen die verlangen naar een vriendelijke stem en naar wat liefdevolle bezorgdheid. Er zijn mensen die eens een brandend geloof hadden, maar bij wie het geloof gedooft is. Velen van hen willen terugkomen, maar weten niet hoe ze dat moeten doen. Ze hebben een vriendelijke, uitgestoken hand nodig. Met wat moeite kunnen velen van hen worden teruggebracht naar de feestdis van de Heer.

Broeders en zusters, ik hoop en bid dat ieder van ons (...) zich vast zal voornemen om mensen op te zoeken die hulp nodig hebben, die zich in wanhopige en moeilijke omstandigheden bevinden, en hen met een geest van liefde terug te brengen in de omhelzing van de kerk, waar sterke handen en liefdevolle harten hen zullen verwarmen, troosten, steunen, en hen op het pad naar een gelukkig en productief leven zetten.

Geliefde vrienden en medewerkers aan dit geweldige doel, ik geef u mijn getuigenis van de waarheid van dit werk, het werk van de Almachtige, het werk van de Verlosser van de mensheid. ■

NOOT

1. Brigham Young, geciteerd in LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1960), pp. 120-121.

TWEE PIONIERS IN TWEE VERSCHILLENDE EEUWEN

Allison Ji-Jen Merrill

Lieve Ebenezer, je kent me niet, we hebben elkaar nooit ontmoet.

Op 17 november 1830 ben je in Dunblane, Perthshire (Schotland) geboren als zoon van Andrew Bryce en Janet Adams Bryce. Ze noemden je Ebenezer.

Ik ben 153 jaar later geboren, in Hualien (Taiwan). Ze noemden mij Ji-Jen Hoeng.

Op tienjarige leeftijd ging je op een scheepswerf aan de slag. Later werd je leerjongen en je was erg goed in je vak.

Op vierjarige leeftijd begon ik de rekenaars en de Chinese fonetische tekens uit het hoofd te leren. Dat was best moeilijk, maar het is me gelukt.

In het voorjaar van 1848 kreeg je belangstelling voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hoewel je vader, familie en vrienden jouw enthousiasme niet deelden. Ze deden er alles aan om je bij de kerk weg te krijgen. Je vader stopte zelfs je kleren achter slot en grendel zodat je de diensten op zondag niet kon bijwonen. Maar je geloof was standvastig. Ondanks de vervolging bleef je knokken.

Op 4 december 1986 kwamen twee Amerikaanse zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij mijn vader aan de deur. Hoewel mijn vader de zendelingen regelmatig liet komen, had hij nooit belangstelling voor de boodschap. Een paar maanden later scheidde hij van mijn

moeder en trouwde hij opnieuw.

Toen mijn vader de zendelingen van het trieste nieuws over ons ontwrichte gezin op de hoogte bracht, gaf hij ze ook te kennen dat ze niet meer terug moesten komen.

De zendelingen lieten een exemplaar van het Boek van Mormon achter, met het adres van de dichtstbijzijnde kerk aan de binnenzijde van de omslag erin, en zeiden: 'We blijven altijd jullie vrienden. Als er iets is wat we voor jullie gezin kunnen doen, kom dan naar dit adres toe en je zult ons daar aantreffen.'

Het was moeilijk om die avond afscheid te nemen van de zendelingen, want ik had iets bijzonders gevoeld in hun boodschap.

Mijn stiefmoeder trok bij ons in. Mijn vader en zij werden steeds wreder, het leven werd moeilijker en ik werd een cynische tiener.

Op een avond kon ik hun verschrikkelijke behandeling niet meer uitstaan en stootte ik angstig de deur uit. Ik verstopte mij in de rijstvelden en voelde me eenzaam, wanhopig en moedeloos. Ik wilde van huis weglopen, maar ik kon nergens heen.

Opeens moest ik denken aan wat de zendelingen bij hun laatste bezoek hadden gezegd. 'Ik ga morgen met een mijn vrienden opzoeken!' zei ik tegen mezelf, en voelde voor het eerst in jaren innerlijke rust.

De volgende ochtend sprong ik al vroeg op mijn fiets en ging op weg naar de kerk in de stad, maar de zendelingen die ons een paar jaar eerder hadden bezocht, waren naar huis teruggekeerd. Ik wilde het net opgeven, toen twee vriendelijke dames met de bekende zwarte naamplaatjes op hun jas naar me toekwamen en zich aan me voorstelden.

Beste Ebenezer, ondanks de weerstand van je vader liet je je in april 1848 dopen, als enige bekeerling in je familie.

Een maand nadat ik de zendeling-zusters ontmoette, heb ik me laten dopen, in november 1988, als eerste bekeerling in mijn familie.

Maar mijn vader en stiefmoeder maakten het me moeilijk om naar de kerk te gaan.

Op een dag was ik net terug van een jongevrouwenactiviteit toen mijn vader de kamer binnenstampte, vloekend mijn Schriften pakte en ze in

*Een jongen uit Schotland. Een meisje uit Taiwan.
Anderhalve eeuw uit elkaar, maar verbonden door
hun geloof.*

stukken scheurde. De stukken papier vlogen in het rond en dwarrelden langzaam op de grond neer, waar mijn tranen ook op vielen.

Het was net een nachtmerrie die maar niet overging.

Toen ik 21 werd, uitte ik mijn sterke verlangen om een voltijdzending te vervullen.

Mijn vaders reactie was dat hij mij uit de familie verstootte. Op de Chinese oudejaarsavond, toen de meeste mensen naar huis gingen en met hun dierbaren doorbrachten, werd ik uit huis gezet.

Beste Ebenezer, toen de vervolging van je familie en vrienden ondraaglijk werden, besloot je van Schotland naar Amerika te emigreren en de vlakke over te steken naar Utah

om je bij de heiligen der laatste dagen daar te voegen. Je vader was woedend. Hij eiste dat je bleef, maar je was een vastberaden jongeman. De dag waarop je aan boord stapte, was de laatste keer dat je hem zou zien.

Ebenezer Bryce hielp met de bouw van de kerk in Pine Valley (onder), die voltooid werd in 1868. Hij heeft tevens de canyon in het zuiden van Utah ontdekt die nu zijn naam draagt: Bryce Canyon National Park (rechts).

Je leven als zeventienjarige immigrant was niet gemakkelijk, Ebenezer, maar het is je gelukt. Je vaardigheden als timmerman, molenbouwer en scheepsbouwer werden direct ingezet. Je werd geroepen om een kerk in Pine Valley (Utah) te bouwen. Hoewel je nog nooit een kerk had gebouwd, nam je die roeping

zonder aarzeling aan. Tegenwoordig is dat gebouw het oudste kerkgebouw van de kerk dat nog steeds in gebruik is.

Later ontdekte je het majestueuze natuurlijke openluchttheater, dat nu jouw naam draagt: Bryce Canyon National Park.

Op 4 juni 1994 meldde ik mij als voltijdzending bij het zendingsgebied Taitsjoeng (Taiwan). Ik spelde

een zwart naamplaatje op mijn jas, net als de zendingen die mijn familie jaren daarvoor hadden bezocht. Ik voelde me nederig. Ik voelde me vereerd. Ik voelde me gezegend.

Na mijn zending ben ik naar Utah geëmigreerd, waar ik mijn man heb ontmoet. We zijn in de tempel voor tijd en eeuwigheid getrouwd. Door de afstammingslijn van mijn man ben ik met jou verbonden geraakt.

Beste Ebenezer, je kent me niet. We hebben elkaar nooit ontmoet. Maar ik heb verhalen over je gehoord. Je voeten zijn altijd blijven reizen. Je handen zijn altijd blijven werken. Je hart is altijd blijven geloven. Je bent altijd blijven dienen. Na al die jaren trek ik me nog steeds aan je voorbeeld op. Dankjewel, lieve Ebenezer. Dankjewel! ■

EILANDEN VAN VUUR EN GELOOF: Galápagos

Joshua J. Perkey

Kerkelijke tijdschriften

Uit het gebroken veld met zwart lavagesteente rijst een groot rotsblok als een pilaar omhoog, dat een bastion vormt tegen het koude, opspattende zilte water van de oceaan. Bij nadere observatie zie je dat de puntige randen eigenlijk de koppen van een tiental zeeleguanen zijn, als draken bijeen gekropen, wachtend op de verkwikkende warmte van de ochtendzon. Enkele leguanen wachten hier en daar bij de voet van de rots in hun eentje, met hun grote, messcherpe klauwen zo lang als een damesvinger aan de rots vastgeklampt.

Maar de meeste komen omwille van de warmte en veiligheid in groepjes bijeen, elkaar met hun leerachtige lichaam instinctief steun biedend tegen de kou en de duisternis. Ze hebben dezelfde behoeften en helpen elkaar. Hier op Galápagos, eilanden uit vuur ontstaan, krijgt het leven kostbare betekenis. Het is een land waar wetenschap en geloof hand in hand gaan, waar we leren inzien dat we allemaal deel uitmaken van dezelfde mensheid. En hier zien de leden van de kerk, net als deze zeeleguanen, in dat ze kracht ontvangen door zich aan hun verbonden vast te klampen bij hun gezamenlijke koers richting de Heer, door hun geloof, dienstbetoon en opofferingen.

De Galápagoseilanden hebben veel meer te bieden dan lavagesteente, vinken, schildpadden en toerisme. In dit epicentrum van geloof hebben dienstbetoon en opofferingen geleid tot uitzonderlijke eensgezindheid en krachtige getuigenissen.

Hoe de vergadering is begonnen

Vroeg op een morgen liep reisgids en natuurkenner André Degel tijdens een bezoek aan Quito (Ecuador) een ommetje langs een kerkgebouw van de heiligen der laatste dagen. Dat was in het jaar 1997, en hoewel hij lid was van de kerk, was hij al jaren minderactief sinds hij naar de Galápagoseilanden was verhuisd. André wist zich nog wel het fijne gevoel in de kerk te herinneren, en liep vaak opzettelijk langs een kerkgebouw wanneer hij in Ecuador was. Hij ging doorgaans niet naar binnen. Hij wilde gewoon in de buurt van het gebouw zijn. 'Ik kreeg

Links: de eilanden Santa Cruz (links) en Baltra (rechts) in Galápagos. Boven: zeeleguanen klampen zich vast aan een rots in Tortuga Bay, Santa Cruz.

Boven: de baai en het stadje Puerto Ayora, Santa Cruz. Onder, v.l.n.r.: Sandra en André Degel met hun nichtje Claudine; Mariana Becerra; de familie Palacios; Oswaldo en Rosario Villón.

dan een goed gevoel,' zegt hij, 'alsof ik thuis was.'

Op die dag stond de avondmaalsdienst op het punt om te beginnen. Na een kleine aarzeling besloot André naar binnen te gaan. Dat besluit zou uiteindelijk het lot van honderden mensen veranderen.

Na de dienst werd André door de zendingen en de leden begroet. Hij denkt met genoeg aan die ontmoeting terug, vooral aan het feit dat ze zo verrast — en enthousiast — waren dat hij van Galápagos bleek te komen.

In die periode was er geen formele kerkorganisatie op de eilanden. De priesterschapsleiders in Ecuador wisten eigenlijk niet eens dat daar leden woonden.

De zendingen lieten er geen gras over groeien. Ze stelden André aan de zedingspresident van het zedingsgebied Quito (Ecuador) voor en vroegen naar André's contactgegevens.

Kort daarna keerde André terug naar zijn huis in Puerto Ayora, de grootste plaats in Galápagos, op het eiland Santa Cruz. Hij ontving al snel twee dozen met kerkmateriaal van het zedingskantoor, waaronder lesboeken. Maar wat nog belangrijker

was: de zedingspresident had een lijst meegestuurd van leden die op de eilanden woonden. Daarmee kon André de heiligen bijeenvergaderen. André liep de lijst even snel door en was verrast.

'Er stonden mensen op de lijst die ik kende, maar ik wist niet dat ze lid van de kerk waren', legt hij uit.

In diezelfde periode voelden andere leden in Santa Cruz de drang om de kerk daar te vestigen. Ze waren allemaal naar de Galápagoseilanden verhuisd om werk te zoeken. Nu waren ze op zoek naar elkaar.

De oproep om te vergaderen

Mariana Becerra had een moeilijk leven voordat de kerk daar werd gevestigd. Ze was

nog maar een paar jaar lid van de kerk toen ze in 1990 op de eilanden kwam wonen.

‘Er was geen kerk toen ik hier kwam’, zegt Mariana. ‘Ik was alleen met mijn zoon. We hielden gezinsavond en probeerden het evangelie na te leven. Maar de paar andere leden die ik kende, leefden niet volgens de evangeliënormen.’

David en Jeanneth Palacios hadden een soortgelijke ervaring. David was als tiener lid van de kerk geworden en Jeanneth had zich in 1993 laten dopen, net een jaar voordat het echtpaar naar Galápagos verhuisde.

‘Toen we hiernaartoe verhuisden, kenden we geen andere leden. Ik dacht dat wij de enigen waren. Het was erg moeilijk om zonder de kerk te leven’, zegt Jeanneth.

‘Toen kwam André op een dag in 1997 langs op mijn werk en zei: “Ik ben op zoek naar Jeanneth de Palacios. Bent u lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de mormoonse kerk?”

‘Het leek wel alsof de Heer zijn hand had uitgestrekt en zijn schapen bijeen vergaderde’, weet Jeanneth nog. ‘En ik zei: “Ja, ja!” Ik voelde me zo gelukkig dat we niet alleen waren. We zijn met meer!’

Mariana voegt daaraan toe: ‘Het was zo fijn toen André ons bijeenriep. Als leden van de kerk hadden we iets diepgaanders dan vriendschap.’

De onderlinge saamhorigheid

Nadat André een kerngroep bijeen had vergaderd, begonnen die leden geregeld samen te komen. In het begin waren er maar vier gezinnen en enkele vrienden.

‘We kwamen vaak bij elkaar, soms iedere dag, meestal bij mij thuis’, zegt André. ‘Naast de Bijbel en het Boek van Mormon bestudeerden we de boeken die ze ons hadden toegestuurd.’

‘Het was een mooie tijd’, zegt Araceli Duran. ‘We waren buitengewoon eensgezind. We studeerden iedere week samen.’

‘Ik zal die tijd nooit vergeten,’ zegt Jeanneth, ‘omdat we ons zo verbonden voelden met elkaar en de liefde van onze hemelse Vader ervoeren en wisten dat we op dat moment samen moesten komen.’

Ze konden op elkaar rekenen, van elkaar leren en samen hun geloof versterken. Hun inspanningen werden al snel beloond met de stichting van een officiële gemeente begin 1998.

De gemeente maakte een gestage groei door en de leden hadden meer ruimte nodig. Ze huurden een kleine woning en verhuisden daarna naar een groter gebouw, een voormalig hotel. In dat

Onder: Daniel en Angela Calapucha; Araceli Duran en haar kinderen; leden van de gemeente Galápagos die hielpen met de bouw van Elena Cedeño's huis; het kerkgebouw van de gemeente op de Galápagoseilanden.

grotere gebouw is het aantal bezoekende leden tot bijna honderd opgelopen. Hoewel de gemeente als gevolg van heractivering en de verhuizing van leden naar dat gebied is gegroeid, werd zij vooral versterkt door bekeerlingen.

Oswaldo Villón en zijn vrouw, Rosario, zijn daar een goed voorbeeld van. Rosario heeft zich in 2000 laten dopen en is sindsdien presidente geweest van de ZHV, het jeugdwerk en de jongevrouwen. Oswaldo liet zich een jaar later dopen en is quorum-president ouderlingen. De kerk heeft voor hen

beiden een grote ommekeer in hun leven teweeggebracht.

‘De kerk betekende mijn redding’, legt Oswaldo uit. ‘Daarvoor leefde ik in de wereld. Ik was geen alcoholist, maar dronk wel wanneer ik dat wilde. Toen ik lid van de kerk werd, waren deze 25 mensen mijn familie. We waren ontzettend eensgezind. En we werkten hard aan de groei van de gemeente.’

Dankzij de onvermoeibare inzet van de leden op Galápagos schommelt de opkomst in de avondmaalsdienst tussen de 100 en 120 leden. In september 2009 werden hun inspanningen bekroond met de inwijding van een eigen kerkgebouw.

De kracht van dienstbetoon

Sommige gemeenteleden wonen met hun gezin in de welige hooglanden van Santa Cruz. De leidinggevendenden van de gemeente besloten daar een dienstbetoonproject te houden op 4 september 2010.

‘Als ouderlingenquorum organiseren we zo mogelijk iedere maand een of twee *mingas*’ of dienstbetoonprojecten, zegt Oswaldo. ‘We helpen dan de persoon die de hulp het meest kan gebruiken. Deze keer gaan we een huis voor een zuster bouwen.’

Of eigenlijk een half huis. Een week of zo daarvoor hadden de leden de eerste helft al gebouwd. Vandaag waren ruim twintig leden minstens zes uur lang in touw om de andere helft te bouwen, inclusief de keuken, een wateropvangsysteem en een paadje rondom het huis. De bescheiden woning biedt een onderkomen aan Elena Cedeño en haar kinderen, die in die periode geen lid van de kerk waren. Ze waren allemaal erg dankbaar en blij met de tijd en de moeite die de leden zich getroostten. (Zuster Cedeño en haar zoon Sebastián hebben zich in januari 2011 laten dopen.)

‘Er is niets mooiers dan mensen te helpen die het nodig hebben’, zegt Oswaldo. En de

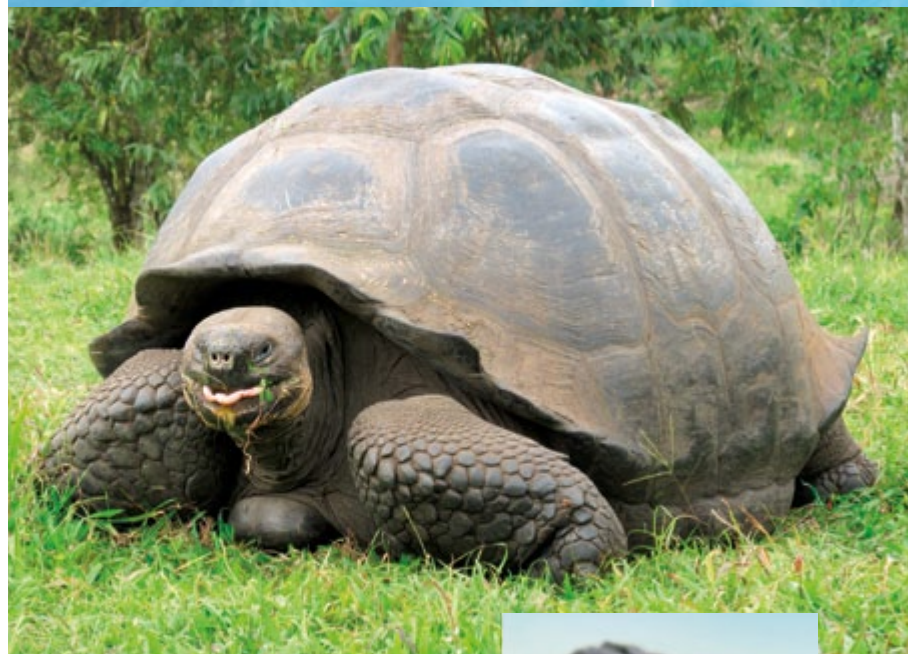
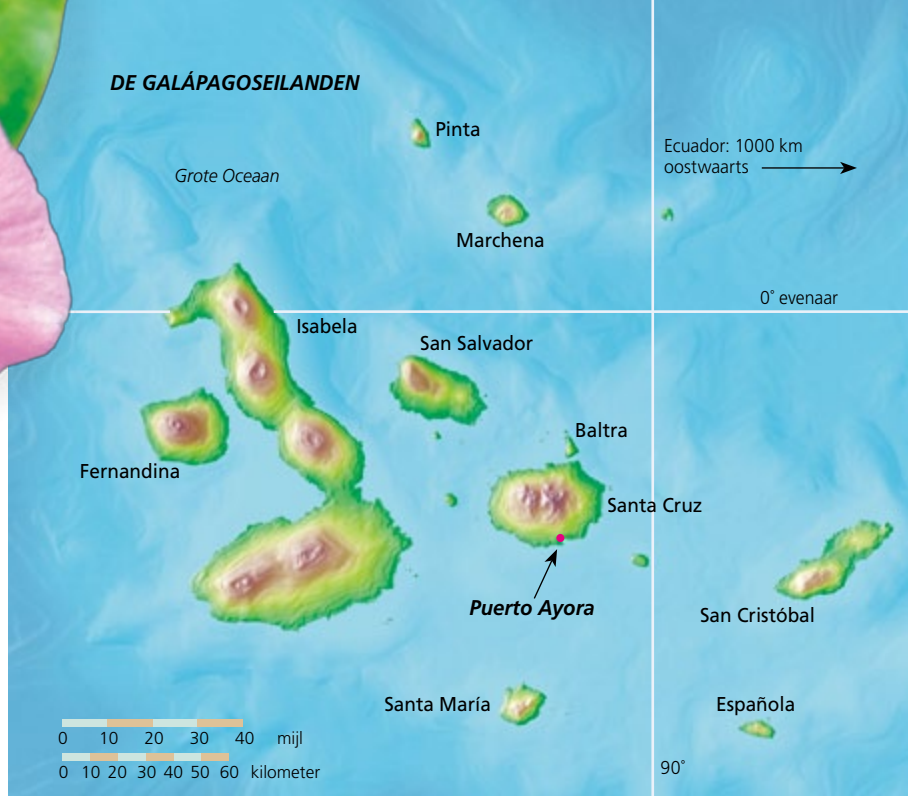
blik in zijn ogen en in die van de andere gemeenteleden en van de zuster die ze hebben geholpen, getuigt van de eensgezindheid die uit dergelijk dienstbetoon voortvloeit.

Waar het echt om gaat

Het dienstbetoon en de onderlinge saamhorigheid van de leden op de Galápagoseilanden die tot die eensgezindheid hebben geleid, leverden in 2007 ook rijke zegeningen op. Dat jaar vergezelden David en Jeanneth Palacios vijf gezinnen uit de gemeente, bij elkaar zo'n 25 mensen, naar de Guayaquiltempel (Ecuador).

'We maakten de verzegeling van die gezinnen mee en het leek wel alsof we in de hemel waren opgenomen', zegt Jeanneth. 'We voelden de aanwezigheid van de Heer zo sterk. Alle vijf gezinnen zijn nu heel actief in de kerk.'

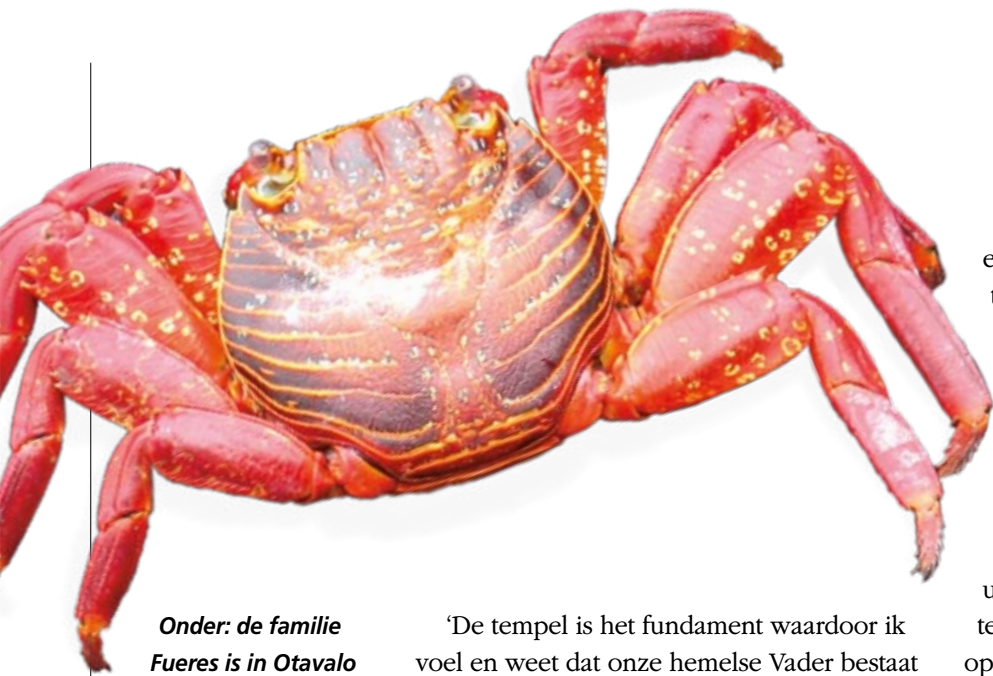
Bij dat tempelbezoek werden ook de gemeentepresident, Daniel Calapucha, en zijn vrouw, Angela, aan elkaar verzegeld en hun drie kinderen aan hen. 'De tempel verandert je helemaal', zegt president Calapucha. 'De tempel is echt het huis van de Heer. Het evangelie van de Heer als gezin samen beleven verandert je leven. Daarom blijf ik in deze kerk. Nu we als gezin aan elkaar verzegeld zijn, ben ik niet meer bang voor de dood. Ik ben niet meer bang dat ik mijn gezin kwijtraak wanneer ik doodga.'

DE PROVINCIE GALÁPAGOS

De eilandengroep is een provincie van Ecuador. Hoewel circa 97 procent van het grondoppervlak als nationaal park is bestempeld, is er nog genoeg grond over voor de ongeveer 25 duizend inwoners om actief te zijn in zaken, toerisme en landbouw.

Onder: de familie Fures is in Otavalo (Ecuador) lid van de kerk geworden en later naar de Galápagoseilanden verhuisd om werk te zoeken. Rechtsonder: Elena Cedeño (links) met haar zus, Maria; met de hulp van Maria is Elena eerder dit jaar lid van de kerk geworden.

‘De tempel is het fundament waardoor ik voel en weet dat onze hemelse Vader bestaat — en zijn Zoon, Jezus Christus, en de Heilige Geest. Dat getuigenis kan niemand mij afnemen.’

Wat kunnen we van Galápagos leren

Ieder lid van de kerk op de Galápagoseilanden is een hedendaagse pionier. Vrijwel alle volwassen leden zijn bekeerlingen, velen zijn pas in de afgelopen paar jaren lid geworden. En iedereen helpt mee aan de opbouw van Gods koninkrijk op een afgelegen eiland waar de middelen schaars zijn. Veel voedsel, en alle benzine en industriële en technologische producten moeten geïmporteerd worden. De lokale economie draait relatief goed, maar is afhankelijk van het toerisme — een grillige bron van inkomsten.

De stabielste factor op de eilanden is wellicht de toewijding van de leden jegens elkaar

en aan de opbouw van het koninkrijk. Die toewijding is net zo opmerkelijk als de ecologische verbondenheid van de eilanden waarop ze wonen. Het ecosysteem op de Galápagoseilanden is verbonden met de gezondheid van levende wezens — elk afzonderlijk en als soort — die in hun natuurlijke omgeving kunnen gedijen.

Als reisgids en natuurkenner legt André uit: ‘Galápagos leert ons dat een ecosysteem op een levend wezen lijkt. Het lijkt op een lichaam. Het kent druk, circulatie en organen. Als een van die dingen niet werkt, heeft alles eronder te lijden.’

De Galápagoseilanden laten ons ook de grootsheid van Gods scheppingen zien. Niets is inheems op Galápagos. Alle levensvormen van planten, dieren en mensen zijn geïmporteerd.

‘Als je erover nadenkt,’ zegt André, ‘is de kans dat hier op Galápagos leven ontstond, ongelooflijk klein. Eerst moest het lavagesteente uiteenvallen tot het punt waarop er leven mogelijk was. Daarna moesten zich zoetwaterbronnen ontwikkelen. Vervolgens moesten er zaden verschijnen in een toestand waarin ze konden ontspruiten. En ze moesten elkaar kunnen bestuiven.

‘Daarna moesten zich levende wezens aandienen, drijvend op het water, vliegend of hoe dan ook. En beide geslachten moesten

op dezelfde tijd en plaats en omstandigheden aankomen zodat ze zich konden voortplanten en voedsel en water vinden. Er zijn duizenden diersoorten op Galápagos te vinden.

‘Vergeet niet dat de dichtstbijzijnde landmassa duizend kilometer verderop ligt. Aan al die voorwaarden is voldaan, wat gerust een wonder mag heten.’

En toch is dat precies wat de Heer in zijn oneindige wijsheid heeft laten gebeuren.

Net zoals een ecosysteem gedijt als alle onderdelen ervan samenwerken, vormen de leden van de kerk een soort sociaal en spiritueel ecosysteem. De leden zijn individuen die tevens deel uitmaken van een ecosysteem dat we het gezin en de wijk of gemeente van

de kerk noemen. Elk lid speelt een onmisbare rol en draagt bij aan het heil en de verhoging van zichzelf, zijn of haar gezin en de andere leden van de gemeente of wijk.

Individuele keuzes, zoals André die maakte toen hij die dag in 1997 de kerk bezocht, kunnen blijvende gevolgen hebben. Het gemeenschappelijke besluit van de leden om het koninkrijk op te bouwen door onzelfzuchtig dienstbetoon is voor sommigen wellicht niet meer dan een goed voornemen. Maar voor de leden op de Galápagoseilanden zijn dergelijke besluiten bepalend voor de kracht van hun getuigenis, de sterkte van hun saamhorigheid en het geloof in hun verbonden. ■

DE RIJKDOM VAN HET LAND

Het grondoppervlak op de Galápagoseilanden bestaat voor een groot gedeelte uit harde, gebroken keien van ruw gehouwen lavageesteente, door wind en water gespleten en oneffen gemaakt. Andere gebieden zijn begroeid met schijfctussen, palosantobomen en bruine en grijze vegetatie. Op de jongere eilanden, zoals de mammoet Isabela, krijg je het gevoel dat je in de oertijd bent teruggekeerd.

Maar er is ook volop levendigheid, vooral op het eiland Santa Cruz. Daar groeien uitgestrekte mangrovebossen langs de kustlijn. In het hoger gelegen noordelijke deel van het eiland is landinwaarts sprake van een gematigd klimaat met overal groene begroeiing. In die streek vindt volop land- en tuinbouw plaats, waaronder de teelt van tropische vruchten en andere producten.

‘Mensen denken vaak dat Galápagos uit niet meer dan rotsen, lava en vogels bestaat’, zegt gemeentepresident Daniel Calapucha. Maar ze hebben er ook boerderijen, vee en fruitbomen.

Ouderling
L. Tom Perry

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

DE TRADITIE VAN EEN evenwichtig, rechtschapen leven

*God zegene u met
de wil en het verlangen
om een voorbeeld te zijn*

*voor de wereld en het evenwichtige,
rechtschapen leven te leiden
dat Hij van zijn kinderen in hun
aardse proeftijd verwacht.*

An het begin van de gedenkwaardige musical *Fiddler on the Roof*, leidt Tevye, de hoofdpersoon, zijn verhaal als volgt in:

'In ons dorpje Anatevka is iedereen eigenlijk een violist op het dak, die probeert een aardig, simpel deuntje te spelen zonder zijn nek te breken. Dat valt niet mee. U vraagt zich misschien af waarom we hier dan blijven als het zo gevaarlijk is? We blijven hier omdat Anatevka ons thuis is. En hoe bewaren we ons evenwicht? Dat kan ik u in één woord vertellen: traditie!

'Door onze tradities hebben we ons evenwicht vele, vele jaren lang weten te bewaren. (...) Door onze tradities weet iedereen wie hij is en wat God van Hem verwacht.'¹

Ik en de oudere leden van de kerk hebben het voorrecht gehad om in een bijzondere tijd van de geschiedenis van de kerk te leven. Het

tijdperk van de pioniers heeft ons veel goede tradities nagelaten. Zij moesten een sterke geest van saamhorigheid kweken omdat hun leven daar letterlijk van afhing. Ik ben een afstammeling van de derde generatie

van een edel mormoons pioniersgezin, maar heb de zegeningen van een modern huisgezin, vervoer per auto en een opleiding genoten. Mijn leven stond echter niet zo ver af van het leven van de pioniers, en bij ons thuis, in de wijk en in de gemeenschap hielden we aan bepaalde tradities van de pioniers vast.

In mijn jongensjaren was het onmiskenbaar dat mijn vader en moeder van elkaar en hun kinderen hielden. Zij wijdden het grootste deel van hun leven onzelfzuchtig aan hun gezin. Als gezin zaten we drie keer per dag gezamenlijk voor de maaltijd aan tafel. Het traditionele gezin dat ik heb gekend, is tegenwoordig steeds minder gewoon. We verlangen wel eens terug naar die 'goede oude tijd'.

Onze sociale activiteiten waren gericht op de wijk of onze plaatselijke basisschool. De

wijkleden kwamen kijken naar onze sportwedstrijden. De hele familie ging naar de dansavonden van de wijk. Vieringen zoals kerstfeest, onafhankelijkheidsdag, pioniersdag en de jaarmarkt waren evenementen die men met het hele gezin bijwoonde.

We hadden ook familietradities. De ervaringen die we door deze familietradities opdeden, hebben ons bepaalde basisbeginselen bijgebracht. In ons gezin hadden we een leuke traditie die een blijvende indruk op ons heeft gemaakt. Wanneer de kinderen in ons ouderlijk gezin één jaar werden, werden ze aan één kant van de kamer neergezet en de rest van het gezin aan de andere kant. Aan de kant van de overige gezinsleden waren vier voorwerpen op de vloer uitgesteld: een flesje melk, een stuk speelgoed, een spaarpotje en de Schriften. Het kind werd aangespoord om naar de voorwerpen toe te kruipen en er één uit te kiezen.

Ik koos voor de spaarpot en werd later leidinggevende op financieel gebied. Mijn broer Ted koos de Schriften, was zijn hele leven verzot op boeken en is advocaat geworden. Mijn broer Bob was het veelzijdige lid van de familie. Hij kroop naar voren en ging op de Schriften zitten, pakte de spaarpot op en zette die bij zijn voetjes neer, stopte met zijn ene handje het flesje in zijn mond en hield het speelgoed in zijn andere handje. Hij is later accountant geworden. Hij had zijn leven altijd goed in balans.

Ik wil aan de hand van die vier voorwerpen spreken over een evenwichtig leven.

Ons lichaam is een tempel

Het flesje melk staat voor onze lichamelijke gezondheid. De Schriften getuigen van het belang van ons lichaam voor onze eeuwige vooruitgang.

‘Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?’

‘Zo iemand Gods tempel schendt, God zal Hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig’ (1 Korintiërs 3:16–17).

De Heer heeft ons een hoge norm voorgelouden door ons lichaam als een tempel te beschouwen. Ik heb de president van de kerk bij veel tempelinwijdingen mogen vergezellen. Vóór een inwijdingsdienst wil de president altijd het vakwerk van de nieuwe tempel inspecteren, dat van de hoogste kwaliteit en fraai van ontwerp is. Het terrein rondom onze tempels is altijd een van de aantrekkelijkste plekken in de buurt waar ze zijn gebouwd.

Ga eens voor een tempel staan. Kijk dan goed naar het huis van de Heer en zie of u niet wordt geïnspireerd om enkele verbeteringen aan te brengen in de fysieke tempel die de Heer u als woonplaats voor uw eeuwige geest heeft gegeven. De Heer heeft diverse basisnormen vastgesteld voor de omgang met ons stoffelijk lichaam. Gehoorzaamheid aan die normen blijft een vereiste voor ordening in het priesterschap, voor een tempelaanbeveling en voor een roeping in de kerk.

Soms hebben we misschien het gevoel dat de mensen ons niet accepteren omdat we er hogere normen op nahouden. Toch zijn er dingen die we gewoonweg niet doen. We hebben het woord van wijsheid, wat ons helpt om een gezonder leven te leiden, een leven dat bijdraagt aan onze ontwikkeling en ons welzijn. We hebben normen, idealen en een levenswijze die de rest van de wereld ook zou willen hebben. Ik heb gemerkt: als we leven zoals we moeten leven, dan merken mensen dat en zijn ze onder de indruk van ons geloof en hebben we invloed op het leven van anderen.

In mijn werk heb ik altijd met warenhuizen te maken gehad. Ik zat in het bestuur en het was belangrijk dat ik sociale contacten met plaatselijke bedrijfsorganisaties onderhield. De bijeenkomsten met de meeste van die

We hebben het woord van wijsheid, wat ons helpt om een gezonder leven te leiden, een leven dat bijdraagt aan onze ontwikkeling en ons welzijn.

organisaties begonnen altijd met een borreluurtje. Dat was een tijd om je onder de mensen van de organisatie te begeven en ze beter te leren kennen. Ik heb me nooit op mijn gemak gevoeld tijdens die borreluurtjes. In het begin vroeg ik om een frisdrankje. Ik kwam er al snel achter dat mijn glaasje frisdrank er niet veel anders uitzag dan de meeste andere drankjes. Ik kon moeilijk uitstralen dat ik geen alcohol dronk met een glaasje fris in mijn handen dat op alcohol leek. Ik stapte over op root beer. Dat leverde hetzelfde probleem op.

Uiteindelijk besloot ik iets te drinken waardoor ik zeker als geheelonthouder zou overkomen. Ik liep naar de man achter de bar en vroeg om een glas melk. De barman had die vraag nog nooit gehad. Hij liep de keuken in en vond een glas melk voor me. Nu had ik een drankje dat opvallend verschilde van de alcoholische dranken die de anderen namen. Ik was opeens het middelpunt van alle aandacht. Menigeen maakte grapjes over mijn drankje. Mijn melk was het onderwerp

van gesprek. Ik maakte die avond kennis met meer zakenlieden dan ooit daarvoor tijdens een borreluurtje.

Melk werd mijn favoriete drankje tijdens borreluurtjes. Al gauw wist iedereen dat ik mormoon was. Het respect waarmee ik werd behandeld, verbaasde me nogal, net als een ander fenomeen dat zich begon voor te doen. Anderen begonnen mee te doen met het drankje zuivere melk!

Durf anders te zijn. Leef naar de normen die we in het evangelie leren.

‘Een goede lichamelijke en geestelijke gezondheid kan ons helpen op het rechte en smalle pad te blijven’, heeft ouderling Joseph B. Wirthlin (1917–2008) van het Quorum der Twaalf Apostelen gezegd. ‘De Heer heeft ons zijn gezondheidsregels gegeven in de vorm van het woord van wijsheid, “een beginsel met een belofte” dat steeds weer door de moderne medische wetenschap gestaafd wordt. (LV 89:3.) Alle geboden van God, inclusief het woord van wijsheid, zijn

geestelijk. (Zie LV 29:34–35.) We moeten onszelf geestelijk voeden, meer nog dan lichamelijk.^{1,2}

We behoren uitermate dankbaar te zijn voor de evangelielingen die het belang van een rein lichaam als behuizing voor onze eeuwige geest beklemtonen.

De speeltjes van de wereld

We leven in een interessante wereld. Het verlangen naar wereldse speeltjes lijkt overweldigend. Veel mensen in de ontwikkelde landen worden zo werelds in hun overtuigingen en daden dat ze vinden dat een mens volledig autonoom is. Zij vinden dat wij alleen maar aan onszelf verantwoording hoeven af te leggen en, in mindere mate, aan de maatschappij waarin wij leven.

De Schriften geven ons de waarschuwing: ‘Zij zoeken niet de Heer om zijn gerechtigheid te vestigen, maar ieder mens wandelt op zijn eigen weg, en naar het beeld van zijn eigen

god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is en wiens wezen dat van een afgod is, die oud wordt en in Babylon zal vergaan, ja, het grote Babylon, dat zal vallen’ (LV 1:16).

Samenlevingen waarin deze wereldse levenswijze wortel schiet, moeten een geestelijke en morele prijs betalen. Het najagen van zogenaamde persoonlijke vrijheden, zonder respect voor de wetten die de Heer heeft gegeven om zijn kinderen op aarde te besturen, leidt tot een vloek van extreme wereldsgezindheid en zelfzucht, het verval van openbare en persoonlijke reinheid, en opstandigheid tegen het bevoegde gezag. In de jachtige wereld, met zijn verzekering van onzekerheid, moeten er plaatsen zijn die geestelijke bescherming, vernieuwing, hoop en vrede bieden.

Het sterfelijk leven is de tijd om op de eerste plaats kennis van God en het evangelie te verkrijgen en de verordeningen te verrichten.

Die edele eigenschap van betrouwbaarheid gaat vergezeld van de reputatie van iemand die eerlijk en integer is. Met die eigenschappen bent u verzekerd van een lange en geslaagde loopbaan.

In tegenstelling tot die wereldse levensstijl heeft president Spencer W. Kimball (1895–1985) ons geleerd hoe belangrijk het is om naar kennis van God te streven:

‘In de juiste volgorde komt de kennis van God en zijn plan, die de weg naar het eeuwige leven vormt, op de eerste plaats. Daarna volgt de kennis van de wereldse zaken, die ook heel belangrijk is. (...)’

‘Petrus en Johannes hadden weinig wereldlijke kennis, waren onwetend in de ogen van de geleerden. Maar zij hadden kennis van de essentiële dingen van het leven: dat God leeft en dat de gekruisigde, herrezen Heer de Zoon van God is. Zij kenden de weg naar het eeuwige leven. Die hadden zij in een paar decennia van hun aardse leven leren kennen. Hun rechtschapen leven opende de deur naar het godschap voor hen en de schepping van werelden met eeuwig nakomelingschap. Daarvoor zouden ze, uiteindelijk en naar alle waarschijnlijkheid, over alle wetenschappelijke kennis moeten beschikken. Petrus en

Johannes hadden weliswaar slechts enkele decennia om het geestelijke te leren en te doen, maar hebben al ruim negentien eeuwen de tijd gehad om de wereldlijke kennis of de geologie van de aarde op te doen, en de zoölogie, fysiologie en psychologie van de schepselen op aarde. Het sterfelijk leven is de tijd om op de eerste plaats kennis van God en het evangelie te verkrijgen en de verordeningen te verrichten. Als we eenmaal stevig met beide benen op het pad naar het eeuwige leven staan, kunnen we meer kennis vergaren van het wereldse. (...)’

‘Wereldlijke kennis, hoe belangrijk die ook is, kan nooit een ziel redden of toegang geven tot het celestiale koninkrijk of een wereld scheppen of een mens god maken, maar die kennis kan uiterst nuttig zijn voor de mens die de juiste prioriteiten stelt en de weg naar het eeuwige leven heeft gevonden en nu al zijn kennis ten goede kan benutten.’³

Zoek naar de dingen van God, waar eeuwige beloningen u wachten.

**Oprecht de Schriften
bestuderen levert
geloof, hoop en
oplossingen voor
onze dagelijkse pro-
blemen op.**

Investeren in een goed karakter

De Heiland heeft ons de volgende les geleerd, opgetekend in Lucas 14:

‘Want wie van u, die een toren wil bouwen, zet zich niet eerst neder om de kosten te berekenen, of hij het werk zal kunnen volbrengen?’

‘Anders zouden, als hij de fundering gemaakt had, en het werk niet kon voltooien, allen, die het zagen, beginnen hem te bespotten,

‘zeggende: Die man begon te bouwen, maar hij kon het niet voltooien’ (Lucas 14:28–30).

Als u zich op de toekomst voorbereidt, moet u er zeker van zijn dat u in dit aardse leven datgene opdoet en verricht wat u een goede finish en eeuwige beloning oplevert.

Onze huidige wereld is steeds sneller en complexer. Er doen zich altijd gelegenheden voor waarbij iemand snel resultaten wil boeken ten koste van anderen — en zichzelf. Veel mensen geven de voorkeur aan activiteiten die snelle winst opleveren en buiten vaak anderen uit die volgens beproefde regels te

werk willen gaan. In deze snelle wereld is de verleiding groter dat mensen het spel volgens hun eigen regels spelen.

We kunnen de wet van de oogst echter nimmer ontlopen. ‘Want wat gij ook zaait, dat zult gij eveneens oogsten; indien gij dus het goede zaait, zult gij eveneens als uw loon het goede oogsten’ (LV 6:33). Die wet zal nooit ingetrokken worden.

‘Iemands karakter is zijn werkelijke ik. — Zijn reputatie is wat anderen van hem vinden. — Karakter is wat in hem zit; — reputatie is hoe anderen hem zien — [karakter] is de inhoud, [reputatie] is de verpakking.’⁴

Een goed karakter is iets waar we zelf aan moeten werken, dat erven we niet van onze ouders. Dat verkrijgen we niet door allerlei voorrechten. Dat is niet afhankelijk van onze afkomst, rijkdom, talenten of sociale status. Het is het resultaat van onze eigen inspanningen. Het is de beloning die volgt op de naleving van goede beginselen en een deugdzame en eerzame levenswandel.

Met die edele kwaliteit van betrouwbaarheid komt de reputatie van iemand die eerlijk en integer is. Met die eigenschappen bent u verzekerd van een lange en geslaagde carrière. Uw belangrijkste investering is de reputatie dat u betrouwbaar bent.

Dagelijkse schriftstudie

Nephi heeft zijn gevoelens over de Schriften als volgt onder woorden gebracht: 'Op deze schrijf ik de dingen van mijn ziel, en vele van de Schriften die op de platen van koper zijn gegraveerd. Want mijn ziel verlustigt zich in de Schriften, en mijn hart overweegt ze en schrijft ze op tot lering en nut van mijn kinderen' (2 Nephi 4:15).

We vinden een overvloed aan overtuiging en kennis in onze Schriften: de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. We kunnen er inspirerende rode draden in vinden. Bij de bestudering ervan zult u ze snel herkennen.

De Schriften leren ons dat Jezus Christus de Zoon van God is. Hij leeft en is onze Heiland en Verlosser. We moeten Hem volgen en onze liefde voor Hem laten blijken door Hem indachtig te zijn en nederig zijn geboden te onderhouden.

Door zijn verzoening zijn we in staat om ons te bekeren en van zonden gereinigd te worden. Wij zijn zijn verbondsvolk en moeten de verbonden die we hebben gesloten altijd nakomen.

We moeten geloof hebben, ons bekeren, ons laten dopen, de Heilige Geest ontvangen en tot het einde toe volharden.

Oprecht de Schriften bestuderen levert geloof, hoop en oplossingen voor onze dagelijkse problemen op. Naast het gebed geregeld de Schriften lezen, overdenken en toepassen, is een onvervangbaar hulpmiddel om een sterk en levendig getuigenis te verkrijgen en te versterken.

President Kimball heeft ons eraan herinnerd hoe belangrijk het is om geregeld de Schriften te bestuderen: 'Ik heb gemerkt dat als mijn relatie met de Godheid oppervlakkig wordt en het erop lijkt dat God niet naar mij luistert of tot mij spreekt, ik heel ver weg ben. Als ik mijzelf in de Schriften verdiep, wordt de afstand kleiner en keert de spiritualiteit terug.'⁵

Kweek de gewoonte aan om de Schriften dagelijks te bestuderen.

Een voorbeeld voor de wereld

Mijn generatie sterft in rap tempo uit. Wij zijn bereid de fakkel over te dragen aan een nieuwe en beter toegeruste generatie heiligen der laatste dagen. Wij verwachten dat zij:

1. Hun prachtige lichaam rein en heilig houden als een tempel van God.
2. Voorrang geven aan spirituele kennis en kennis van God.
3. Een betrouwbare generatie zijn en hun normen en waarden op het fundament van eeuwige evangeliewaarheden baseren.
4. Kennis willen opdoen van de eeuwige waarheden die in de heilige Schriften zijn vervat.

God zegene u met de wil en het verlangen om een voorbeeld te zijn voor de wereld en het evenwichtige, rechtschapen leven te leiden dat Hij van zijn kinderen in hun aardse proeftijd verwacht. ■

Naar een toespraak, gehouden aan de Utah Valley University op 15 januari 2010.

NOTEN

1. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), pp. 2–3.
2. Zie Joseph B. Wirthlin, 'Het enge en smalle pad', *De Ster*, januari 1991, p. 61.
3. Spencer W. Kimball, *President Kimball Speaks Out* (1981), pp. 90, 91, 92.
4. Henry Ward Beecher, in Tryon Edwards (samensteller), *The New Dictionary of Thoughts* (1944), p. 67.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), p. 75.

MAAK ONS HUIS ONZICHTBAAR

An het einde van de Tweede Wereldoorlog, toen ik negentien was, kwamen vijandige troepen mijn woonplaats in Europa bezetten. Op een avond zaten mijn ouders en ik aan tafel en hoorden we een hoop kabaal. We gluurden door de verduisteringsgordijnen, die zo hingen dat bommenwerpers ons huis in de nacht niet konden zien, en zagen

vijandige troepen — met hun motorfietsen, vrachtwagens en tanks — uit twee verschillende richtingen ons dorp binnentrekken. Ik was erg bang.

Mijn vader, altijd een gelovig man, zei simpelweg: ‘Wees maar niet bang.’ In het licht van wat zich vlak bij ons huis afspeelde, was dat een ongewone uitspraak. We wisten allemaal vrijwel zeker dat de soldaten de buurt zouden binnenvallen en de huizen van de mensen plunderen. Vader stelde voor naast de bank op onze knieën te gaan en onze hemelse Vader om bescherming te vragen. Hij bad: ‘Vader in de hemel, ontnem die soldaten alstublieft het zicht. Maak ons huis onzichtbaar zodat ze het niet zien.’

Na zijn gebed bad mijn moeder. Vervolgens bad ik. Daarna gingen we weer aan tafel zitten en keken we voorzichtig door het raam. We zagen de soldaten alle huizen in onze straat binnenstormen. Wij woonden helemaal achter in de straat. Ze kwamen in de richting van ons huis maar gingen ons tuinhok voorbij en trokken de volgende straat in. Zover we door het raam konden kijken, zagen we ze alle huizen binnengaan.

Na een invasie van circa twee uur blies iemand hard op een fluit en keerden de soldaten naar hun voertuigen terug. We waren enorm opgelucht toen ze langzaam wegtrokken. We knielden opnieuw neer en dankten onze hemelse Vader voor zijn goedheid en bescherming.

De volgende dag hoorde ik van een ongeruste vriendin dat

We gluurden door de verduisteringsgordijnen en zagen vijandige troepen uit twee verschillende richtingen ons dorp binnentrekken. Ik was erg bang.

de soldaten verschrikkelijke dingen hadden gedaan in alle huizen waarvan ze weet had. Toen ik haar vertelde dat ze ons huis hadden overgeslagen, was ze geschokt. Ze zei dat ze had gezien dat ze onze kant op gingen en dat ze volgens haar alle huizen in onze buurt waren binnengegaan. Ons huis was het enige dat de soldaten ongemoeid hadden gelaten.

Ik weet dat onze hemelse Vader onze smeekbeden hoort en verhoort. Soms lijkt het wel of we nooit antwoord krijgen, en worden we ongeduldig. Maar ik weet dat Hij ons gebed 65 jaar geleden thuis direct heeft beantwoord. ■

Alice W. Flade (Utah, VS)

IK MISTE DE GEVOELEN VAN DE GEEST

Op mijn zestiende deed ik een jaar lang mee aan een uitwisselingsprogramma voor leerlingen. Ik ging van mijn woonplaats in de Oekraïne naar een klein plaatsje in Arizona (VS), waar ik bij een gezin van heiligen der laatste dagen verbleef. Ik had daarvoor nog nooit van heiligen der laatste dagen gehoord.

Het uitwisselingsprogramma stond niet toe dat het gezin mij het evangelie verkondigde en ik mocht ook geen zendelingenlessen volgen. Maar ik koos ervoor om met mijn gastgezin naar de kerk te gaan en woonde alle kerkactiviteiten bij.

Ik voelde de Geest bij dat gezin en ik voelde veel liefde in de kerk. In die tijd wist ik niet dat mijn gevoelens door de Geest kwamen, maar ze raakten mijn hart.

Toen ik in de Oekraïne terug was, miste ik die gevoelens heel erg. Ik dacht er vaak aan hoe fijn het was om naar de kerk te gaan en volgens het evangelie te leven. Ik besepte wat ik miste, maar er was geen kerk en er waren geen zendelingen waar ik woonde. Ik dacht dat ik die gevoelens nooit weer zou ervaren.

Ongeveer vier jaar later klopten echter enkele zendelingen bij mij aan. Ik was zo blij dat ik ze zag. Tijdens hun werk die dag hadden ze naar de Geest geluisterd, die hen naar mijn huis had geleid. Ik ben erg dankbaar dat ze gehoorzaam waren. Al gauw daarna liet ik me dopen en bevestigen.

Inmiddels ben ik in de Stockholmtempel (Zweden) aan mijn man verzegeld, een teruggekeerde zending uit Rusland. En nu is er een tempel in Kiev. Wij zijn van plan die geregeld te bezoeken.

De tempel is de meest fantastische plek op aarde. Op die plek komen we dichterbij onze hemelse Vader. Ik ben erg dankbaar dat we in de tempel een van de grootste gaven van onze hemelse Vader kunnen ontvangen: als gezin voor de eeuwigheid aan elkaar verzegeld worden.

Ik ben dankbaar voor de leden in dat gezin van heiligen der laatste dagen die me hebben geholpen de Geest te voelen. Zij hebben me op een weg gezet die leidde naar een eigen gezin dat voor de eeuwigheid is verzegeld. ■

Victoria Mikulina (Rusland)

Opmerking: er staat een inspirerende video over de culturele viering door de jeugd in verband met de inwijding van de Kievtempel (Oekraïne) op LDS.org (zoek naar ‘Kyiv Ukraine Temple video’).

GA NAAR DE KERK!

In de brugklas maakte ik bij de les kunstzinnige vorming kennis met een meisje dat lid was van de kerk. Ze had een grote invloed op mij, en ik liet me dopen en werd ook lid van de kerk.

Na mijn eindexamen aan de middelbare school besloten mijn vader en moeder te verhuizen van onze woonplaats in Californië naar Idaho (VS). We koppelden onze caravan aan de truck en vertrokken naar het noorden. We waren net Lovelock (Nevada) voorbij, toen ik te snel een kleine heuvel af reed. Er waren geen stabilisatiestangen om de caravan op zijn plek te houden, waardoor die heen en weer begon te slingeren. Ik trapte volop op de rem en de caravan schaarde naar voren en sleurde ons mee een afgraving langs de berm in. De truck lag gekanteld op de ene zijde en de caravan gekanteld op de andere zijde.

Gelukkig was niemand gewond geraakt. Maar de caravan was van buiten en binnen een complete chaos. De koppelstang van de caravan was zo krom als een hoepel, de ruiten waren allemaal aan diggelen en onze spullen lagen kriskras door elkaar.

De snelwegpolitie arriveerde en belde een sleepwagen. Mijn vader en moeder wisten niet wat ze ermee aan moesten. Het beetje geld dat ze hadden, ging op aan het sleepbedrijf. Op dat moment kreeg ik overduidelijk het gevoel dat ik de volgende dag, op zondag, naar de kerk moest gaan. Mijn vader was geen lid van de kerk en verklaarde me voor gek. We moesten onze spullen verzamelen en de caravan repareren, en aangezien mijn vader kreupel was en een slechte gezondheid had, kwam het meeste werk op mij neer. Maar de ingeving om naar de kerk te gaan hield aan.

Gelukkig was niemand door het ongeval gewond geraakt. Maar de koppelstang van de caravan was zo krom als een hoepel, de ruiten waren allemaal aan diggelen en onze spullen lagen kriskras door elkaar.

Ik vroeg mijn moeder om met mijn vader te gaan praten. Dat deed ze, en hij stemde verassend genoeg toe.

Op zondagochtend zocht ik het plaatselijke kerkgebouw op en nam ik net bij aanvang van de avondmaalsdienst op de achterste rij in de kapel plaats. Ik bad dat de Geest bij ons gezin zou zijn in deze moeilijke periode.

Na afloop van de dienst stelden enkele mensen zich aan mij voor en ik legde kort uit wat er gebeurd was. Ik keerde vervolgens terug naar de plek waar we tijdelijk bivakkeerden en hielp de rest van de dag de boel opruimen.

Op maandagochtend waren we weer bezig met opruimen toen er opeens leden van de wijk die ik had bezocht kwamen aanzetten en hun hulp aanboden. De eigenaar van een plaatselijk glasbedrijf zei dat hij de ruiten van de caravan gratis zou vervangen, en een lasser bood aan de koppelstang weer gratis recht te zetten.

Mijn vader zei niet veel, maar was duidelijk overrompeld. Mijn moeder hilde van dankbaarheid en mijn zus en ik waren dankbaar voor de hulp. Aan het eind van de dag waren we gereed om onze tocht naar Idaho voort te zetten.

Door die ervaring heb ik geleerd dat de ingevingen van de Geest echt zijn. Ik weet ook dat onze gebeden vaak door middel van andere mensen worden verhoord, en dat we vrede en vreugde in ons hart hebben als we op de Heer vertrouwen. ■

Dwight LeRoy Dennis (Utah, VS)

MOESTEN WE ONS DROOMHUIS VERKOPEN?

In 1998 spoorde de Geest me stil-letjes aan om ons droomhuis te verkopen, dat we net vier jaar daarvoor hadden voltooid en betrokken. Onze kinderen waren één voor één bezig de middelbare school af te ronden en het huis uit te gaan, zodat onze woning beduidend groter en duurder was dan we nodig hadden. Ik was net van baan veranderd en zag daardoor in hoe mijn inkomen zomaar kon kelderen.

Ik woonde die oktobermaand de priesterschapsbijeenkomst van de algemene oktoberconferentie bij en werd getroffen door de woorden van president Gordon B. Hinckley (1910–2008). Hij sprak over onze financiën en zei tegen de priesterschapsdragers: 'De tijd is gekomen om uw huis in orde te brengen.' Hij voegde daar een waarschuwing aan toe: 'Er zijn tekens dat we stormachtig weer voor de boeg hebben waar we maar beter rekening mee kunnen houden.'

Verderop in die toespraak zei hij: 'Het kan uiteraard noodzakelijk zijn om geld te lenen voor de aankoop van een huis. Maar laten we een huis kopen dat we ons kunnen veroorloven en zo de betalingen verminderen die ons voortdurend boven het hoofd zullen hangen, zonder enige genade of respijt, gedurende wel dertig jaar.'¹

Ik sprak met mijn vrouw over de raad van president Hinckley en voegde daaraan toe dat ik voelde dat we ons huis moesten verkopen. Verrassend genoeg stemde ze daarmee in.

De daaropvolgende maanden troffen we de nodige voorbereidingen om

ons huis te verkopen en een ander huis te kopen. Het werd een lang en slepend proces waarbij we veelvuldig baden en als gezin vastten. Een jaar later konden we eindelijk in onze nieuwe woning trekken, waarvoor de maandlasten veel lager waren.

President Hinckley's woorden bleken inderdaad profetisch. Het daaropvolgende jaar bereikte de Amerikaanse aandelenmarkt een hoogtepunt en spatte de internethype als een zeepbel uiteen. Diverse jaren met lage rentes volgden, die we benutten om onze hypotheek verder af te betalen.

Ik woonde de priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie bij en werd getroffen door de raad van president Gordon B. Hinckley, die ik met mijn vrouw besprak.

Nu woedt er een nieuwe economische crisis in veel landen over de hele wereld. President Hinckley's woorden zijn nu nog net zo waar als toen in 1998.

Wat zijn we blij dat we aan de raad van de profeet en de influisteringen van de Geest gehoor hebben gegeven. We zijn nu vrij van hypotheekschulden en zien met vreugde dat onze kinderen de tering naar de nering zetten.

We kijken elke algemene conferentie uit naar de raad van onze kerkleiders. We weten dat we gezegend worden als we hun aanwijzingen opvolgen. ■

Sullivan Richardson (Nevada, VS)

NOOT

1. Zie Gordon B. Hinckley, 'Aan de jongens en de mannen', *De Ster*, januari 1999, p. 65.

Vroeg hij me echt **daarvoor**

Joelyn Hansen

Ik staarde vol ongeloof voor me uit terwijl broeder Jarman, lid van het gemeentepresidium, op mijn antwoord zat te wachten.

Misschien had hij *leerkracht* of *raadgeefster* bedoeld. Maar dat was niet zo. Ik had het goed gehoord, hij had me als ZHV-presidente geroepen voor onze kleine gemeente.

Ik zat enige tijd roerloos over mijn situatie na te denken. Ik was pas 27 jaar en nog ongehuwd. Ik was onlangs in het gebied komen wonen en als journaliste aan de slag gegaan. Ik had maar weinig ervaring als leidinggevende. Ik had in de loop der jaren diverse roepingenvullend, maar nooit zoiets.

Ik vroeg me stilletjes af of ik wel oud of ervaren genoeg was, en of ik überhaupt wel in staat was om dit te doen. Wat had ik de vrouwen van de gemeente in vredesnaam te bieden?

Ik ging die avond naar huis, knielde in gebed neer en vroeg mijn hemelse Vader om

leiding. Na mijn gebed kreeg ik direct het gevoel dat ik mijn patriarchale zegen erbij moest pakken. Ik las de volgende zin: 'Je dient met het werk bezig te zijn dat nu aan je is toegewezen, ook al ben je nog jong.'

Bij het lezen van die woorden beseftte ik dat het niet ging om mijn burgerlijke staat, mijn leeftijd of wat ik kon. Het ging erom waar de Heer me voor *nodig* had. Ik nam de roeping aan.

Door mijn roeping heb ik mensen kunnen helpen, ondanks onze uiteenlopende achtergronden. Een van de vrouwen die God op

Hoewel wij ons wel eens afvragen of we geschikt zijn om een kerktak te vervullen, kent de Heer ons. Als we bereidwillig zijn om te dienen, kan de Heer ons geschikt maken voor zijn werk.

mijn pad bracht om te helpen, was achter in de twintig en alleenstaande moeder van twee kinderen. Ik had al snel door dat zij en ik er een andere levensstijl op nahielden. Ik wist niet precies hoe ik vriendschap met haar kon sluiten, maar we zijn uiteindelijk vriendinnen geworden.

Bij een andere gelegenheid maakte ik kennis met een minderactieve zuster. Ik weet nog dat ik voor het eerst met de zendelingen bij haar binnenstapte. Ik wist dat ze een getuigenis had, dat alleen enige ‘aanwakking’ nodig had om weer volop te branden. We zaten in de woonkamer en luisterden naar haar. De Geest was sterk aanwezig en spoorde ons aan om van de verzoening van Jezus Christus te getuigen.

De maanden daarna kwam ze sporadisch naar de kerk. Maar ik werd voortdurend door de Geest geleid en gaf haar mijn getuigenis. Nu is ze actief en heeft ze een taak in de gemeente.

Dat waren enkele hoogtepunten van de roeping, maar er waren ook talloze uitdagingen. Ik worstelde vaak met het gevoel dat ik niet genoeg deed of het niet goed genoeg kon, en ook om een evenwicht te vinden tussen kerk en werk.

Uiteindelijk zag ik in dat ik vooral door de Geest in staat was om iets te betekenen. Ik ben inmiddels uit die roeping ontheven en naar een andere plaats verhuisd. Maar ik heb vaak gemijmerd over de invloed die deze roeping had op de zusters — en op mij. Ik heb erdoor geleerd dat ik, als jonge alleenstaande zuster, anderen iets te bieden had voor onze gezamenlijke vooruitgang in het evangelie. Hoewel ik me niet capabel voelde voor die functie, zette ik me er volop voor in. Daarbij voelde ik Gods leidende hand en maakte Hij mij geschikt voor zijn werk. ■

Geschraagd door zijn liefde

Ik voelde me totaal overweldigd toen ik geroepen werd als activiteitenleidster voor studenten. Ik was verlegen en wist dat ik moeite had om activiteiten te plannen. Ik voelde me erg incapabel, nerveus en gedeprimeerd.

Wanhopig wendde ik me tot mijn hemelse Vader. ‘Hoe kan ik dit doen?’ bad ik. ‘Ik voel me zo klein en zwak.’

Op dat moment kwam er een geruststellende fluistering in mijn hart: ‘Ga maar, mijn dochter. Ik hou van je.’

Die reactie van een liefhebbende Vader gaf me kracht. Door die influistering leek ik alles aan te kunnen. Ik hoefde alleen maar te weten dat Hij mijn omstandigheden kende, dat Hij me liefhad en dat Hij me zou schragen zodat ik mijn roeping goed kon vervullen.

Ik weet dat onze hemelse Vader ons liefheeft en onze gebeden hoort, waar we ook mee worstelen. Als we ons tot Hem wenden, voorziet Hij ons van de nodige leiding en bemoediging om onze roeping te vervullen.

Je Kioeng Koe (Korea)

Voldoening door mijn roeping

Als alleenstaande heb ik gemerkt dat ik mijn steentje in de wijk kan bijdragen en in verschillende kerkroepingen voldoening kan vinden.

Momenteel ben ik werkzaam als tweede raadgever in het jongemannenpresidium.

ONZE HEMELSE VADER OM HULP VRAGEN

‘Ik dring er bij ons allen op aan om te bidden over onze taken en om goddelijke hulp te vragen, zodat we zullen slagen in datgene waarvoor wij zijn geroepen. Iemand heeft gezegd dat “het de mens in geen enkel opzicht verlaagt om een macht te erkennen die hoger is dan de mens zelf”. Hij moet zoeken, geloven, bidden en hopen dat hij zal vinden. Geen enkele oprechte inzet die met gebed wordt geleverd, blijft zonder resultaat: dat is de kern van de geloofsleer. Gods gunst zal rusten op allen die er nederig naar zoeken.’

Zie president Thomas S. Monson, ‘Leren, doen, zijn’, *Liahona*, november 2008, p. 67.

Door die betrokkenheid bij de jongemannenorganisatie kan ik met de diakenen vastengaven inzamelen, minderactieve leden van de wijk bezoeken, en jeugdconferenties en activiteitenavonden bijwonen. Ik vind het ook fijn om met de jongeren in de tempel dopen voor de doden te doen. Ik heb in deze roeping tot nu toe mijn best gedaan om van de jongemannen mannen te maken door ze te laten zien dat ik ze liefheb en waardeer. Die ervaringen bevorderen mijn eigen geestelijke groei en zijn mij tot zegen.

Mat Carter (Utah, VS)

Een roeping van betekenis

Toen ik als adviseuse voor de rozenmeisjes in de jongevrouwenorganisatie werd geroepen, had ik mijn twijfels of ik die roeping wel aankon. Ik dacht dat de meisjes me vast niet aardig zouden vinden of niets van me konden leren. Vooral toen ik bedacht hoe ze nu anders in het leven staan dan toen ik hun leeftijd had.

Dat gevoel veranderde een paar weken na mijn aanstelling toen ik een jongevrouwenevenement bijwoonde. Bij die gelegenheid vertelde een moeder hoe dankbaar ze was voor het jongevrouwenprogramma, omdat het haar dochters tegen verleiding wapende. Door haar woorden besefte ik hoe belangrijk mijn taak eigenlijk was.

Ik zag in dat mijn roeping meer inhield dan lesgeven op zondag en activiteiten plannen. Ik was geroepen om deze jongevrouwen te helpen zich op de toekomst voor te bereiden — om naar de tempel te gaan, in de kerk te dienen en een goede moeder te zijn. Ik moest

Als je de kansen om te dienen aangrijpt, zul je merken dat president Monsons belofte in vervulling gaat: 'Gods gunst zal rusten op allen die er nederig naar zoeken.'

ze helpen zich op het leven voor te bereiden.

Roepingen in de kerk komen van onze liefhebbende hemelse Vader. Hij weet wat wij en degenen die we dienen nodig hebben. Met dat besef kunnen we geloof in Hem en vertrouwen in onszelf ontwikkelen, ook al snappen we niet waarom we voor een bepaalde taak worden gevraagd of twijfelen we aan ons vermogen om een roeping te vervullen. We mogen dankbaar zijn dat we kansen krijgen om te dienen en dat we een roeping waardig zijn. We kunnen die

mogelijkheden aangrijpen om zo veel mogelijk te leren en vooruitgang te maken in het evangelie.

Georgina Tilialo (Nieuw-Zeeland)

Mijn getuigenis uitdragen door muziek

Ik ben in de kerk opgegroeid, maar op mijn achttiende minderactief geworden. Ik ben later van het voormalige Oost-Duitsland naar Frankfurt verhuisd en mocht bij een gezin dat lid was van de kerk inwonen. Ik wist dat dit mijn kans was op een nieuw begin en wilde weer actief in de kerk worden.

Al snel nadat ik naar Frankfurt was verhuisd, werd ik geroepen in het presidium van het centrum voor jongvolwassenen in ons gebied. In die functie moest ik instituutklassen, gezinsavonden en andere activiteiten coördineren. Daar kwam heel wat bij kijken, maar het was de moeite waard omdat het centrum de jongvolwassenen in het gebied zeer tot zegen is.

Door die roeping hoorde ik van een jonge-alleenstaandenkoor, waar ik bij ben gegaan. Het koor heeft concerten gegeven in Polen en de Tsjechische Republiek. Het was een geweldige ervaring en ik vond het heerlijk om mijn getuigenis door muziek uit te dragen. Ik was nog blijer toen ik enkele weken per e-mail hoorde dat iemand door een van onze concerten lid van de kerk was geworden.

Door mijn roeping heb ik het getuigenis van anderen weten te versterken. Ook mijn eigen getuigenis van het evangelie is er sterker door geworden. ■

Felix Seidl (Duitsland)

HULP UIT ANDERE BRONNEN VERKRIJGEN

En nieuwe kerkroeping kan je overweldigen als je probeert je taken te leren kennen. Er zijn echter veel bronnen die je kunt raadplegen. Die hulpbronnen helpen je, naast gebed om leiding van onze hemelse Vader, hoe je je roeping kunt vervullen en anderen daardoor tot zegen kunt zijn.

- **Handboeken.** In handboeken worden de taken van een roeping uiteengezet. Als je een roeping krijgt, lees dan eerst het handboek na op de taken die daarbij horen.

- **De bisschop, het gemeentepresidium of andere leidinggevenden.** Schroom niet om leidinggevenden om hulp te vragen. Dat is een goede manier om te leren wat je moet doen.

- **Iemand die dezelfde roeping eerder heeft vervuld.** Die mensen hebben uit ervaring wellicht bruikbare tips voor je. Maar denk erom dat jij nu geroepen bent en dat je met inspiratie doeltreffend te werk kunt gaan.

- **Websites van de kerk.** Op LDS.org staat veel informatie en hulpbronnen. Klik bijvoorbeeld 'Serving in the Church' aan, dan 'Handbook 2' en kies dan je taal.

‘Hoe moet ik reageren als mijn vrienden zeggen dat niemand God kan zien?’

Je vrienden hebben waarschijnlijk de verzen in de Bijbel gelezen waarin staat dat niemand God kan zien (zie Exodus 33:20; Johannes 1:18; 1 Timoteüs 6:14–16; 1 Johannes 4:12). Die verzen lijken in tegenspraak met andere verzen in de Bijbel waarin staat dat mensen — zoals Jakob, Abraham en Jesaja — God hebben gezien (zie Genesis 18:1; 32:30; Exodus 33:11; Jesaja 6:1).

Gelukkig hebben we de Bijbelvertaling van Joseph Smith, waarin de vier teksten dat niemand God kan zien, verduidelijkt worden. De geïnspireerde versies van de profeet maken duidelijk dat *zondige* mensen God niet kunnen zien — alleen zij die geloven. En zelfs dan moet een rechtvaardige persoon van gedaante veranderd — verheerlijkt — worden om God te zien (zie LV 67:11). In de Parel van grote waarde staat in het verslag waarin Mozes God ziet dat hij God met zijn geestelijke, niet zijn natuurlijke, ogen zag (zie Mozes 1:11).

Je kunt je vrienden laten weten dat ‘wij geloven dat de Bijbel het woord van God is voor zover die juist is vertaald’ (Geloofsartikelen 1:8). Je kunt ook tot hen getuigen van Joseph Smith en hedendaagse Schriftuur, die ons duidelijk maken dat de reinen van hart God zullen zien (zie Matteüs 5:8).

Hem geestelijk zien

Alma leerde dat ieder aspect van de natuur door de oneindige complexiteit en harmonie ervan van een oppermachtige Schepper getuigt (zie Alma 30:44). Dit is een mooie gelegenheid voor je om tot je vrienden te getuigen dat je zijn aanwezigheid dagelijks door de Heilige Geest kunt ervaren. Je kunt ook uitleggen dat

we God niet hoeven te zien om te geloven dat Hij er is. Daarom hebben we ook geloof. Als we Hem konden zien, zouden we niet veel moeite hoeven doen om Hem te geloven en te volgen. Er komt een tijd dat we Hem aan de andere kant van de sluier zullen zien. Tot die tijd is je geloof genoeg om zijn hand in je leven met geestelijke ogen te zien.

Janel E. (18), Washington (VS)

God heeft mij lief

Een kamergenoot vroeg me eens hoe ik kon geloven in iets wat ik niet kon zien. Ik antwoordde dat ik de Heilige Geest kon voelen, die tot mij getuigt dat God me kent. Dat versterkt mijn geloof en

geeft me gemoedsrust. Ik kan Hem niet zien, maar ik weet dat Hij mij liefheeft omdat ik geloof heb en zijn Geest voel.

Samuel P. (18), Lara (Venezuela)

Ons hart openstellen

Maar weinig mensen op aarde hebben God gezien, toch raakt het iedereen. We zien alles wat Hij heeft geschapen, alle zegeningen die Hij ons geeft, en we kunnen allemaal zijn liefde ervaren. Die voel ik vooral wanneer ik mijn getuigenis geef. Zolang we onze ogen en ons hart openen, zien we God overal om ons heen en ook in elkaar, als kinderen van Hem.

Katelyn E. (16), Californië (VS)

We zullen voor Hem staan

Als mijn klasgenoten me vragen waarom ik in God geloof terwijl ik Hem nooit heb gezien, leg ik uit dat we God niet hebben gezien omdat de tijd nog niet is aangebroken om Hem te zien. Na

de opstanding zullen we voor Hem komen te staan en geoordeeld worden (zie LV 137:9). Daarna geef ik ze mijn getuigenis en zeg ik dat geloven vertrouwen en hoop inhoudt. Als zij geloof hebben, zullen ze God zien zoals ik Hem zie — met de ogen van mijn hart.

Daiana V. (18), Santa Cruz (Argentinië)

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

Hij wist dat het waar was

Op een dag gaven mijn collega en ik les aan een echtpaar. We vertelden hun dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith waren

verschenen in antwoord op zijn gebed. De man zei dat niemand God kon zien. Precies op dat moment ging het alarm van mijn horloge af: het was tijd om naar huis te gaan. We gingen die dag weg zonder op die uitspraak in te gaan.

De volgende dag las ik de volgende tekst in de Bijbel: 'Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de Here, Mij in een gezicht aan hem bekend' (Numeri 12:6). Ik wist dat deze tekst die broeder zou helpen geloven.

Bij ons volgende bezoek spraken we over profeten. Ik liet hem de schrifttekst zien en zijn gelaat veranderde. Hij zei met tranen in de ogen: 'Het is waar. Er zijn mensen die God kunnen zien.' We vertelden hem later over profeten in het Boek van Mormon die God hebben gezien, en hij wist dat het waar was.

Ouderling Diaz (25), zendingsgebied Mérida (Mexico)

Geloof dat God bestaat

Normaliter zien we God niet, maar je kunt zijn Geest voelen. Hij wil dat je Hem leert kennen door in de Schriften te lezen en geloof in Hem te oefenen. Als je geloof in Hem hebt, hoef je Hem niet te zien om te weten wie Hij is en dat Hij bestaat. Profeten, zoals Mozes en Joseph Smith,

die God werkelijk hebben gezien, moesten van gedaante veranderen om Hem te zien.

Aaron F. (12), Oregon (VS)

Geef je getuigenis

Een vriendin van mij stelde me die vraag ook eens, en ik vroeg haar hoe ze aan dat idee kwam. Ze zei dat iemand haar dat

in de Bijbel had laten zien. Ik moest toen denken aan Johannes 1:18, waarin inderdaad staat dat niemand God ooit heeft gezien. Maar ik moest ook denken aan andere teksten in de Bijbel die ik op seminarie had geleerd en waarin staat dat mensen zoals Mozes en Jakob, vervuld van de Heilige Geest, God hebben gezien. Ik kon mijn vriendin dan ook vol vertrouwen antwoorden en mijn getuigenis geven.

Luis M. (17), Mato Grosso (Brazilië)

ONBETWISTBARE KENNIS DAT HIJ LEEFT

'Verlang er ijverig naar te weten of God leeft.

'Dit verlangen zal ertoe leiden dat we

gaan nadenken over het hemelse — opdat de bewijzen van God die overal om ons heen zijn ons hart gaan raken.

'Met een verzacht hart zullen we gehoor geven aan de oproep van de Heiland om de Schriften te onderzoeken (zie Johannes 5:39) en daar nederig uit te leren.

'Dan zullen we onze hemelse Vader in de naam van onze Redder, Jezus Christus, kunnen vragen of wat we leren waar is. De meesten van ons zullen God niet zien zoals de profeten Hem gezien hebben, maar de stille, zachte stem van de Geest — de gedachten en gevoelens die de Heilige Geest in ons verstand en ons hart legt — zal ons de onbetwistbare kennis geven dat Hij bestaat en dat Hij ons liefheeft.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'God onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leren kennen', Liahona, november 2009, p. 32.

VOLGENDE VRAAG

'Pornografie maakt mijn leven kapot. Wat kan ik doen om me te bekeren en met die verslaving te breken?'

Stuur je antwoord vóór 15 september 2011 aan:

Liahona, Questions & Answers 9/11

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) jouw schriftelijke toestemming — en als je onder de achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (dat mag per e-mail) — om je reactie en foto te plaatsen.

**Ouderling
Dallin H. Oaks**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

DE ENIGE WARE EN LEVENDE KERK

Onze eerste verantwoordelijkheid en doel is te getuigen van Jezus Christus tot een wereld die snakt naar kennis van zijn goddelijke zending. Wat die grote verantwoordelijkheid betreft, spreek ik over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen als de enige ware en levende kerk. Ik weet dat ik daarmee inga tegen de krachtige stroom van wat men ‘politiek correct’ noemt.

De heersende opvatting in deze tijd is dat alle kerken waar zijn. Het idee dat alle kerken gelijk zijn, is in werkelijkheid de leer van de antichrist. Dat komt duidelijk naar voren in het verhaal van Korihor in het Boek van Mormon (zie Alma 30). Dat verhaal leert ons een cruciale les in deze tijd.

De profeet Joseph Smith ontving in 1831, al snel na de oprichting van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, een openbaring aangaande hen die “macht zouden hebben om het fundament te leggen van deze kerk”. De Heer noemde de kerk vervolgens ‘de enige ware en levende kerk op het oppervlak der gehele aarde, waarin Ik, de Heer, welbehagen heb’ (LV 1:30).

Op basis van die verklaring van de Heer noemen wij deze, zijn kerk — onze kerk — de ‘enige ware kerk’. Soms doen we dat op een manier die kwetsend is voor mensen die tot een andere kerk behoren of een andere levensbeschouwing aanhangen. God heeft ons echter niets geleerd wat bij

ons superieure gevoelens ten opzichte van andere mensen behoort aan te wakkeren. Natuurlijk bevatten alle kerken en levensbeschouwingen elementen van de waarheid, sommige meer dan andere. Natuurlijk heeft God al zijn kinderen lief. En natuurlijk is zijn evangelieplan voor al zijn kinderen bestemd, alles volgens zijn eigen tijdschema.

Dus wat wil het zeggen dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk is?

Drie kenmerken — (1) volheid van de leer, (2) macht van het priesterschap, en (3) getuigenis van Jezus Christus — lichten toe waarom God en zijn dienstknechten verklaren dat dit de enige ware en levende kerk op het oppervlak der gehele aarde is.

1. Volheid van de leer

Toen Jezus Christus op aarde was, onderwees Hij in de volheid van zijn leer, ofwel het plan dat onze hemelse Vader voor de eeuwige vooruitgang van zijn kinderen heeft opgesteld. Veel van die evangeliewaarheden zijn verloren gegaan door vermenging met de in die tijd heersende beginselen in de wereld waarin het christendom werd gepredikt, en vanwege manipulaties door politieke leiders. Dat verlies van de volle waarheid noemen wij de afval.

Veel kerkgenootschappen of levensbeschouwingen in deze tijd hebben in meerdere of mindere mate waarheden die God vroeger heeft geopenbaard, vermengd met de

*Wat wil het
zeggen dat De
Kerk van Jezus
Christus van
de Heiligen der
Laatste Dagen
de enige ware
kerk is?*

Het gezag van het priesterschap moest hersteld worden door opgestane wezens die het op aarde hadden gedragen. Dat gezag van het priesterschap is samen met de sleutels voor de bediening ervan in deze kerk en niet in andere kerken te vinden.

opvattingen of verdraaiingen van mensen. Wij geloven dat de meeste godsdienstige leiders en volgelingen oprechte gelovigen zijn die God liefhebben en Hem naar hun beste vermogen begrijpen en dienen. Wij zijn dank verschuldigd aan de mannen en vrouwen die het licht van kennis en geloof door de eeuwen heen tot op heden brandende hebben gehouden. We drukken allen uit andere kerken of geloofsrichtingen die onze kerk onderzoeken op het hart al het goede dat ze hebben te behouden. Laat ze daarnaast bezien wat we kunnen toevoegen aan hun begrip van de waarheid en aan hun geluk als ze daarnaar handelen.

Omdat er door de afval zoveel verloren is gegaan, was het nodig dat de Heer de volheid van zijn leer herstelde. Die herstelling begon met wat we het eerste visioen van Joseph Smith noemen.

De volheid van het evangelie van Jezus Christus begint met de verzekering dat we als geest bestonden voordat we op aarde kwamen. Het bevestigt dat dit aardse bestaan een doel heeft. Het onderstreept dat ons hoogste doel is op onze hemelse Ouders te gaan lijken. Wij doen dat door in aanmerking te komen voor de verheerlijkte, celestiale staat en relaties die we de verhoging of het eeuwige leven noemen. In die staat blijven familiebanden eeuwig voortbestaan.

De volheid van de leer van Jezus Christus is het plan waardoor wij kunnen worden waarvoor wij als kinderen van God geschapen zijn. Die vlekkeloze en vervolmaakte staat wordt bereikt door een gestage opeenvolging van verbonden, verordeningen en handelingen, een opeenstapeling van goede keuzes en voortdurende bekering. 'Dit leven is de tijd voor de mens om zich erop voor te bereiden God te ontmoeten' (Alma 34:32). De verhoging wordt mogelijk gemaakt door de verzoening van Jezus Christus en door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van zijn evangelie.

Het herstelde evangelie van Jezus Christus is allesomvattend, universeel, barmhartig en waar. Na de nodige ervaring in het sterfelijk leven zullen alle zoons en dochters van God worden opgewekt en naar een koninkrijk van heerlijkheid gaan dat geweldiger is dan enige sterveling zich kan voorstellen. Enkele uitzonderingen daargelaten, zullen zelfs de slechtste mensen uiteindelijk naar een geweldig — maar lager — koninkrijk van heerlijkheid gaan. Dat zal allemaal plaatsvinden vanwege Gods grote liefde voor zijn kinderen, en wordt mogelijk gemaakt door de verzoening en opstanding van Jezus Christus 'die de Vader verheerlijkt, en alle werken van zijn handen redt' (LV 76:43).

2. Macht van het priesterschap

Het tweede en absoluut essentiële kenmerk van 'de enige ware en levende kerk op het oppervlak der gehele aarde' is het gezag van het priesterschap.

De Bijbel stelt duidelijk dat het gezag van het priesterschap noodzakelijk is en door handoplegging moest worden verleend door degenen die het bezaten. Het gezag van het priesterschap verkreeg men niet door een verlangen om te dienen of door de Schriften te lezen. Nadat dat gezag van het priesterschap door de afval verloren was gegaan, moest het hersteld worden door opgestane wezens die het op aarde hadden gedragen en die gezonden waren om het opnieuw te verlenen. Dat is als onderdeel van de herstelling van het evangelie ook gebeurd. Het gezag van het priesterschap is samen met de sleutels voor de bediening ervan in deze kerk en niet in andere kerken te vinden.

Door die macht van het priesterschap zijn de leiders en daartoe bevoegde leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gemachtigd om de vereiste priesterschapsverordeningen, zoals de

Wij baseren ons niet op de wijsheid van de wereld of de levensbeschouwingen van de mens. Ons getuigenis van Jezus Christus is gebaseerd op de openbaringen van God aan zijn profeten en aan ons persoonlijk.

doop, de gave van de Heilige Geest en de bediening van het avondmaal, te verrichten.

De sleutels van het priesterschap, die onze geliefde profeet, president Thomas S. Monson, draagt en die iedere andere profeet en president van de kerk heeft gedragen, geven hem het recht op openbaring ten behoeve van de gehele kerk. Deze kerk is ‘levend’ omdat we profeten hebben die ons voortdurend het woord van de Heer overbrengen dat in onze tijd nodig is.

3. Getuigenis van Jezus Christus

De derde reden waarom we de enige ware kerk zijn, is dat we de geopenbaarde waarheid over de aard van God en onze relatie met Hem bezitten, en daarmee een uniek getuigenis van Jezus Christus hebben. Ons geloof in de aard van God onderscheidt ons van de formele geloofsbelijdenissen van de meeste christelijke kerkgenootschappen.

De Geloofsartikelen, de enige formele verklaring van ons geloof, beginnen als volgt: ‘Wij geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest.’ Net als de rest van het christendom geloven wij in de Godheid, maar voor ons betekent dat geloof iets anders dan voor de meeste anderen. Wij beweren dat die drie leden van de Godheid drie afzonderlijke personen zijn, en dat God de Vader geen geest is maar een verheerlijkt wezen met een tastbaar lichaam, net als zijn herrezen Zoon, Jezus Christus. Hoewel ze afzonderlijke personen zijn, zijn ze één in doel en streven.

Uit het eerste visioen van Joseph Smith bleek dat de heersende denkbeelden over de aard van God en de Godheid niet juist waren en de aanhangers ervan niet naar de bestemming konden leiden die God voor hen in petto had (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:17–19). Door een daaropvolgende stroom hedendaagse openbaringen werd duidelijk hoe belangrijk deze fundamentele waarheid

is. En we kregen het Boek van Mormon.

Deze nieuwe schriftuur is eveneens een getuigenis aangaande Christus. De profetieën en leringen uit de Bijbel over de aard en de zending van Christus worden erin bevestigd. Ons begrip van zijn evangelie en de leringen die Hij tijdens zijn aardse bediening verkondigde, worden erdoor vergroot. Er staan ook veel leringen in die ons helpen om achter de waarheid van deze dingen te komen.

Wij baseren ons niet op de wijsheid van de wereld of de levensbeschouwingen van de mens — hoe traditioneel of gerespecteerd die ook mogen zijn. Ons getuigenis van Jezus Christus is gebaseerd op de openbaringen van God aan zijn profeten en aan ons persoonlijk. (Zie 1 Korintiërs 2:1–5; 2 Nephi 28:26.)

Wat bevestigen we dus door ons getuigenis van Jezus Christus?

Jezus Christus is de eniggeboren Zoon van God, de eeuwige Vader. Hij is de Schepper van deze wereld. Door zijn onvergelykelijke aardse zending is Hij onze leraar. Door zijn opstanding zullen alle mensen die ooit geleefd hebben uit de dood herrijzen. Hij is de Heiland. Door zijn zoenoffer is de overtreding van Adam tenietgedaan en kunnen wij vergeving van onze zonden ontvangen en gereinigd worden en in de tegenwoordigheid van God, onze eeuwige Vader, terugkeren. Dat is de voornaamste boodschap van de profeten uit alle bedelingen.

Ik getuig plechtig van Jezus Christus en de waarheden van zijn evangelie. Hij leeft en zijn evangelie is waar. Hij is het licht en het leven der wereld (zie LV 34:2). Hij is de weg naar onsterfelijkheid en eeuwig leven (zie Johannes 14:6). Voor mij is het wonder van de verzoening van Jezus Christus onbegrijpelijk. Maar de Heilige Geest heeft tot mij getuigd dat het waar is, en ik verheug me dat ik die waarheid kan en mag verkondigen. ■

Naar een toespraak, gehouden op 25 juni 2010 aan nieuwe zendingspresidenten.

Een lied en een gebed

Toen Dillon de hoge noot niet kon halen, reikte hij nog hoger voor de hulp die hij nodig had.

Dillon heeft een verschrikkelijk probleem: zijn grootste talent is tevens zijn grootste angst. 'Ik ben dol op zingen,' zegt de zestienjarige uit Tonga, 'maar niet voor publiek. Ik ben daar te bang voor.'

Stel je dan ook zijn gemengde gevoelens voor toen de kerk in Tonga audities aankondigde voor opnamen van een Tongaanse versie van de seminariesoundtrack over het Oude Testament. Hij was enthousiast en doodsbenuwd tegelijk.

Voor drie liederen op de soundtrack was een mannenstem nodig. Nadat Dillon het lied had gezongen waarvoor hij auditie deed, vroeg de producer hem verrassend genoeg nog een lied van de soundtrack te zingen. Hij was bloednervus maar deed het toch, waarna de producer zei: 'We hebben 'm gevonden.'

Tot zijn vreugde — en ontzetting — kreeg Dillon het aanbod om de drie liedjes helemaal op te nemen.

Dillons talent, Dillons angst

Dillon is lid van de wijk Ma'ufanga in de ring Nuku'alofa (Tonga) en munt uit op school. Hij is een van de circa tien procent Tongaanse leerlingen die zijn uitgekozen om naar de overheidsschool te gaan. Hij volgt ook graag het seminarie. 'Hij maakt ons vroeg wakker zodat hij naar het seminarie kan gaan,' zegt zijn moeder, Malenita Mahe.

Maar hij houdt van zingen — hoewel zijn familie pas beseftte dat hij dat kon toen hij eens een solopartij mocht zingen tijdens een jeugdwerkprogramma.

'Dillon was altijd erg verlegen,' zegt zijn moeder.

Hij deed het zo goed in het jeugdwerkprogramma dat ze hem vroegen om tijdens een conferentie van de ring Nuku'alofa (Tonga) te zingen. Daarna was hij verkocht.

Hij zei tegen zijn moeder: 'Op een dag ga ik mijn talent voor God gebruiken.' Toen hij was uitgekozen om te zingen op de soundtrack, zei hij tegen haar: 'Mam, ik heb mijn talent gebruikt.'

Dillons oudere broer, Sione, zegt dat hij Dillon aanmoedigt om te zingen. 'Ik zou graag het talent hebben dat hij heeft,' zegt hij. 'Iedereen hoort hem graag zingen.'

'Ik geniet ervan wanneer hij zingt,' zegt zijn zus, Pea.

'Ik wil ook leren zingen zoals hij dat kan,' zegt zijn negenjarige broertje, Paula.

Dillon is dankbaar voor de steun van zijn familie. 'Ik houd van mijn familie,' zegt hij. 'Ik weet zeker dat ik mijn zwakheid met hun hulp in een sterke eigenschap kan omzetten.'

Hoger reiken

Voor de opnamen deed Dillon enorm zijn best met de geluidstechnici, maar hij had steeds moeite met één noot. 'Ik kon er niet bij,' zegt hij. 'We oefenden urenlang.'

Uiteindelijk ging hij die avond uitgeput en ontmoedigd naar huis, wetende dat het lied de volgende ochtend werd opgenomen.

'Ik ging direct naar mijn kamer en bad mijn hemelse Vader om hulp,' zegt hij.

Hij moest constant denken aan de vijftigduizend leden van de kerk in Tonga en de duizenden anderen in de wereld die Tongaans spreken, en hoe belangrijk de soundtrack voor hen zou zijn.

'Het was een van de langste nachten in mijn leven,' zegt hij.

Na een lange nacht met veel gebed en weinig slaap liep Dillon de opnamestudio in en zong hij de noot perfect.

Hij weet nog dat hij van blijdschap 'halleluja' zei.

Sidder niet

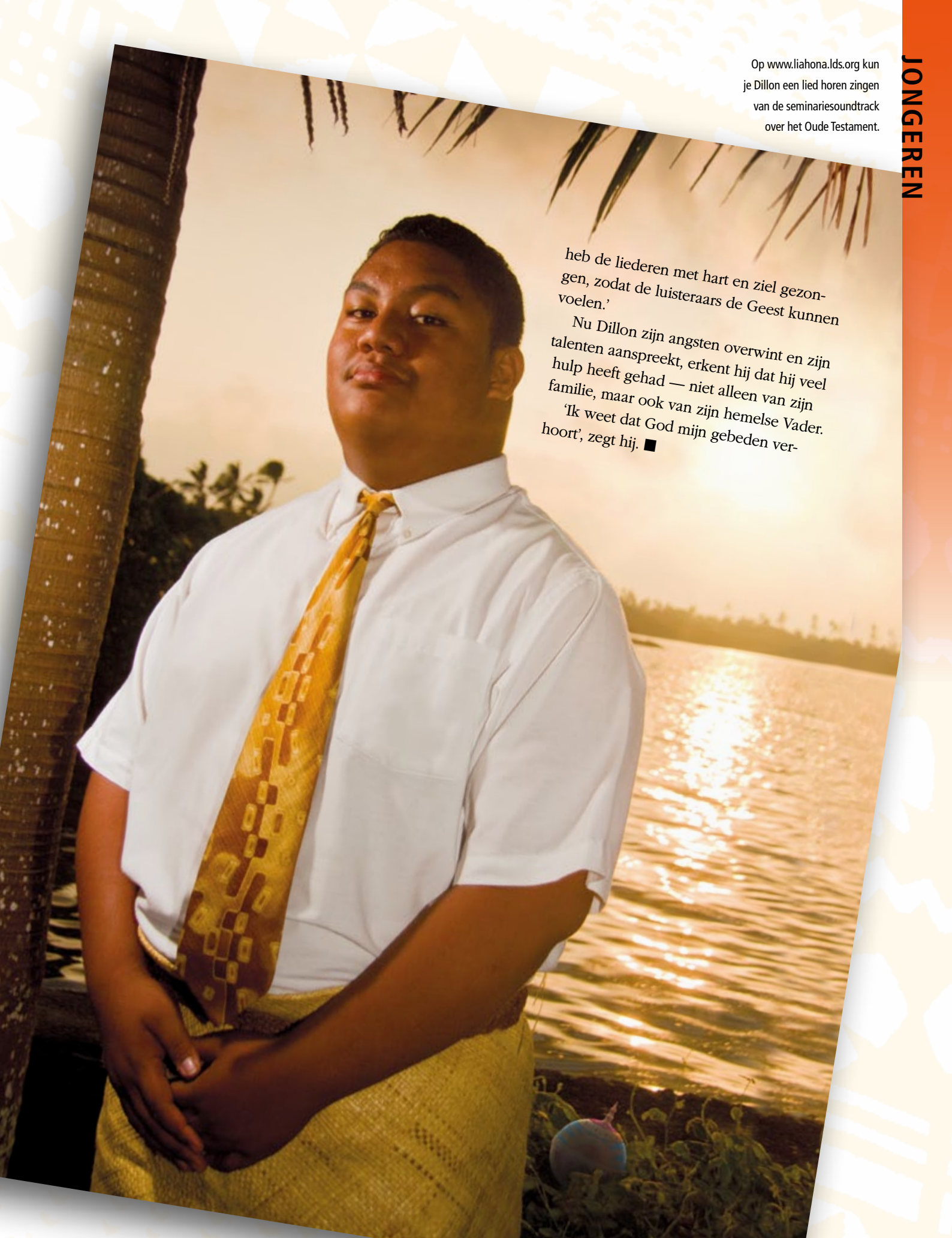
Een van Dillons lievelingsteksten is Jozua 1:9: 'Wees sterk en moedig. Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat.'

Dillon had die belofte op de proef gesteld en ontvonden dat die waar was. 'Ik heb gedaan wat ik kon. Ik

Op www.liahona.lds.org kun je Dillon een lied horen zingen van de seminariesoundtrack over het Oude Testament.

heb de liederen met hart en ziel gezongen, zodat de luisteraars de Geest kunnen voelen.'

Nu Dillon zijn angsten overwint en zijn talenten aanspreekt, erkent hij dat hij veel hulp heeft gehad — niet alleen van zijn familie, maar ook van zijn hemelse Vader. 'Ik weet dat God mijn gebeden verhoort', zegt hij. ■

Zingen in Singapore

De jongeren uit de ring Singapore hebben ondervonden welke zegeningen het oplevert als je je opoffering getroost en hard werkt aan een musicalproductie.

Michelle Hsieh en Cerys Ong

De wekker ging om vijf uur in de ochtend af en de zeventienjarige Jie Moen Lim stond op en maakte zich gereed voor de dag. Om tien voor half zes ging ze het huis uit naar de seminarieklas. Om half zeven in de ochtend haastte ze zich naar school, waar ze tot zeven uur in de avond les had en aan andere schoolse activiteiten deelnam. Daarna haastte ze zich met het openbaar vervoer naar het ringgebouw om te oefenen voor de musicalproductie van de ring.

De meeste jongeren in de ring Singapore volgden vijf maanden lang elke vrijdag vrijwel hetzelfde dagschema. Soms sloeg de vermoeidheid toe, maar tijdens de hele voorbereiding van de musicalproductie, *Als een profeet spreekt*, was er geen klacht of gemopper te horen. De jongeren vonden de offers die ze brachten de moeite waard. 'Dit is het meest fantastische, geweldige, geestelijk opbouwende, leuke en hartverwarmende evenement waaraan ik ooit heb meegedaan', zei Jie Moen, lid van de wijk Singapore 2.

Hoe het allemaal begon

'We wilden de jongeren in eerste instantie bij elkaar brengen', zei Kate Loreto, de jongevrouwenpresidente

van de ring. 'Onze jongeren komen uit acht verschillende wijken en hebben uiteenlopende culturele achtergronden. Dat maakt sociale omgang moeilijk voor ze. Vandaar dat we op het idee van een musical kwamen om ze bij elkaar te brengen.'

De leiding koos muziek uit op basis van de adviezen aan jongeren voor een goed leven van president Gordon B. Hinckley (1910–2008).¹ Voor die muziek is gekozen 'zodat de jeugd de tekst van de liedjes in zich konden opnemen, de Geest voelen en de normen naleven', zei Connie Woo, die de algehele leiding van de productie had. 'We wilden er zo veel mogelijk jongeren bij betrekken', zei zuster Woo. In totaal deden er 78 jongeren mee.

Misschien deed iedereen in het begin niet om dezelfde reden mee, maar nagenoeg alle

Getuigenissen en onderlinge vriendschappen van jongeren in de ring Singapore zijn gesterkt door gezamenlijk op te treden.

uitzien', zei ze. Ze leerde niet alleen hoe ze keuzes kan maken op basis van evangeliënormen en samenwerking met anderen, maar ze was ook blij met het resultaat.

De vijftienjarige Canden Petersen uit de wijk Singapore 1 werd benoemd tot koorpresident en zorgde mede voor het soepele verloop van de repetities. Hij had onder meer de taak om mensen voor het gebed te vragen, de jongeren voor repetities en spelletjes op te trommelen en te coachen, en de posities op het toneel aan te kondigen. 'Ik moest ook een paar jongemannen vragen om assistentie bij het opbouwen en weghalen van de set, en erop toezien dat de jongeren hun taken vervulden', zei hij. 'Ik vond die verantwoordelijkheden goed voor de jongeren. Hopelijk zien ze in dat de Heer nu al leiders roept, en niet alleen volwassenen. Ze kunnen en dienen

Amanda Ho

Olivia Hoe

Michael Lee

Jie Moen Lim

Canden Petersen

jongeren bleven naar de repetities komen omdat ze genoten van de vriendschappen, het zingen en, bovenal, de Geest.

Betrokkenheid

Na het vaststellen van het thema en het oefenschema kregen de jongeren verschillende rollen in de productie en zitting in de diverse comité's toebedeeld die bij hun talenten pasten.

De achttienjarige Ally Chan uit de wijk Singapore 2 bood zich aan voor het kostuumcomité. 'We moesten in elk geval iets kiezen dat fatsoenlijk was, betaalbaar en jeugdig, en dat er op het toneel ook nog eens goed moest

hun leiders te ondersteunen, ongeacht hun leeftijd of ervaring.'

De achttienjarige Kandace Lim uit de wijk Woodlands nam meerdere rollen en taken op zich: ze was lid van het kostuumcomité, het choreografiecomité, het fotografiecomité en zong ook nog eens solo. Over die vele taken zei ze: 'Mijn moeder heeft me geïnspireerd om die taken op me te nemen. Ze heeft me geleerd dat je elke gelegenheid om te dienen moet aangrijpen. Als je een taak op je neemt en je best doet, helpt de Heer je altijd door de moeilijkheden heen die je kunt tegenkomen.'

Naast al die bestuurlijke taken waren er ook mensen nodig om op te treden. De

zeventienjarige John Lee uit de wijk Clementi Ward was een van die dappere zielen die zich voor een solopartij aanmeldde. Zijn reden was eenvoudig: 'Ik vind zingen gewoon leuk! En het geeft me een fijn gevoel.'

De zeventienjarige Ezra Tadina uit de wijk Woodlands zag een rol als zanger niet zitten, maar vond een andere manier om een bijdrage te leveren. 'Ik koos ervoor om mee te doen,' zei hij, 'en ik ben juist degene die in het stuk het verhaal over meedoen vertelde. Die boodschap leeft voor mij omdat ik weet dat die waar is.'

Een aanzienlijk offer

De repetities duurden van november 2009 tot maart 2010. In die periode kwamen de jongeren elke vrijdagavond in het ringgebouw bij elkaar om te oefenen, vakanties en feestdagen uitgezonderd. De tijd en inzet die de jeugd erin moest stoppen, vergde een aanzienlijk offer gezien het zware schema van een doorsneejongere in Singapore.

Brugklasser Olivia Hoe uit de wijk Bedok koos voor deelname omdat 'uiteindelijk het evangelie me staande houdt en me, wat er ook gebeurt, door de moeilijkheden van het leven loodst. Ik weet dat er Iemand is die over me waakt en me onvoorwaardelijk liefheeft. Dat geeft me zo veel troost, meer dan genoeg denk ik om er elke dag weer tegenaan te gaan.'

Veel jongeren hadden andere verplichtingen, maar ze wisten dat de Heer een weg voor hen had bereid. Dat gold ook voor de zeventienjarige Amanda Ho uit de wijk Singapore 2. 'Ik had dansles, wat soms samenviel met de repetities voor de musical. Maar wonderlijk genoeg veranderde de dansschool de oefentijden, zodat ik de musicalrepetities kon bijwonen', legde ze uit.

Showtime!

Na maanden oefenen was de voorstelling eindelijk klaar om opgevoerd te worden. Dankzij de enthousiaste reclame door de tieners zelf kwamen meer dan 700 mensen naar

Kandace Lim

Ezra Tadina

Ally Tsjen

Cerys Ong

John Lee

de drie optredens kijken. De jongeren brachten hun boodschap in de vorm van zang, dans, instrumentale muziek en hun eigen getuigenis, waardoor velen in het publiek werden geraakt.

De groep kreeg ook de uitdaging mee om vrienden die geen lid waren uit te nodigen voor de voorstelling en er een zendingsgelegenheid van te maken. De achttienjarige Michael Lee nam die uitdaging serieus. 'Ik had zes vrienden uitgenodigd om te komen, en drie kennissen en een leerkracht van school kwamen kijken', zei hij. Hun optreden heeft veel indruk op zijn leerkracht gemaakt. 'Hij zei dat het een geweldige belevenis was. Hij vroeg zelfs om een exemplaar van het boekje *Voor de kracht van de jeugd*. Hij zei dat hij de energie voelde in de vele hoopvolle harten van de jongeren.'

Het oorspronkelijke doel van de leidinggevenden om de jongeren bijeen te brengen is zeker verwezenlijkt. 'Toen ik daar tijdens de uitvoering zat en naar de deelnemers keek, was mijn hart vervuld met vreugde', zei zuster Woo. 'Het ging er niet om hoe goed ze eruitzagen, hoe goed ze zongen en speelden, of hoe goed ze de verhalen overbrachten. Het ging er niet om op welke school ze zaten of uit welk land ze kwamen. Ze waren één.'

De boodschap in de muziek

De musical heeft het getuigenis van velen versterkt. Sommigen zeggen dat ze de melodieën neuriën en de tekst van de liedjes zingen, waar ze ook zijn. Bovendien helpt de boodschap in de liederen ze hun dagelijkse uitdagingen aan te kunnen. Velen van hen zijn niet alleen goede vrienden en vriendinnen geworden, maar ook een geestelijke steun en toeverlaat voor elkaar in moeilijke tijden. Ze kunnen elkaar helpen om op het smalle pad te blijven en geestelijk te groeien. ■

NOOT

1. De negen adviezen aan jongeren zijn: wees dankbaar, wees verstandig, wees betrokken, wees rein, wees trouw, wees positief, wees nederig, wees stil, spreek met God; zie Gordon B. Hinckley, *Way to Be!* (2002); zie ook 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, p. 30.

EEN hedendaagse PIONIER ZIJN

Kerkleiders hebben het belang onderstreept van de bijdragen die wij in deze tijd leveren.

Wij zijn allemaal pioniers

‘Ik heb geen voorouders onder de 19de-eeuwse pioniers. Toch voel ik mij, sinds ik lid van de kerk ben, nauw verwant aan die vroege pioniers die de vlakten zijn overgestoken. Zij zijn mijn geestelijke voorouders, net zoals zij dat zijn van elk ander lid van de kerk, ongeacht nationaliteit, taal of cultuur. (...)’

‘Nu de boodschap van het herstelde evangelie van Jezus Christus over de hele wereld aanvaard wordt, zijn wij allen pioniers in onze eigen omgeving en omstandigheden.’

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ‘Acht slaan op de stem van de profeten’, *Liahona*, juli 2008, p. 3.

De eerste generatie zegent allen

‘Omdat u de eerste in uw familie bent die het evangelie hebt aanvaard, bent u de eerste generatie, een uitverkoren generatie waardoor generaties uit het heden, verleden en de toekomst gezegend zullen worden. (...)’

‘(...) In de kerk wordt veel over pioniers uit de vroege kerkgeschiedenis gesproken. Net als u waren zij de eerste generatie. (...)’

‘Als mede-eerstegeneratielid kan hun erfgoed het uwe zijn. Wees getrouw, help uw naasten, wees uw familieleden tot zegen en neem de juiste beslissingen. U bent van de eerste generatie, een uitverkoren generatie, om generaties uit het verleden, het heden en de toekomst tot zegen te zijn.’

Ouderling Paul B. Pieper van de Zeventig, ‘De eerste generatie’, *Liahona*, november 2006, pp. 11, 13.

Wij zijn allemaal nodig

‘We kunnen ieders hulp gebruiken om het werk af te ronden dat ruim 175 jaar geleden is begonnen door die pionierende heiligen, en dat in de daaropvolgende decennia is voortgezet door generaties getrouwe heiligen. Wij moeten geloven zoals zij geloofden. Wij moeten werken zoals zij werkten. Wij moeten dienen zoals zij dienden. Wij moeten overwinnen zoals zij overwonnen. (...)’

‘(...) De Heer vraagt ons niet een handkar op te laden; Hij vraagt ons om ons geloof te vergroten. Hij verlangt niet van ons dat we een werelddeel te voet oversteken; Hij verlangt wel van ons dat we de straat oversteken om met onze burens te spreken. Hij vergt niet van ons dat we al onze bezittingen afstaan voor de bouw van een tempel; Hij vergt wel van ons dat we, ondanks ons jachtige bestaan, onze middelen en tijd aanspreken, zodat we tempels kunnen blijven bouwen en geregeld naar de tempels gaan die al in gebruik zijn. Hij vraagt ons niet een martelaarsdood te sterven; Hij vraagt ons het leven van een discipel te leiden.

‘We leven in een unieke tijd en het is aan ons, broeders en zusters, om de rijke traditie van diepe toewijding voort te zetten die het kenmerk van voorgaande generaties heiligen der laatste dagen is geweest.’ ■

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘De waarheid Gods zal voorwaarts gaan’, *Liahona*, november 2008, pp. 83, 84.

ER IS EEN UITWEG

Als we zondigen, staan we met de rug tegen
de muur. Bekering is de enige uitweg.

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen doet enkele uitspraken over dit onderwerp.

Wat kan ik uit de Schriften leren?

Het belangrijkste doel van alle Schriftuur is onze ziel te vullen met geloof in onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus.

Naar 'De zegen van Schriftuur', Liahona, mei 2010, pp. 33-35.

De Schriften verruimen onze gedachten door ons te herinneren aan de Heer en onze relatie met Hem en de Vader. Zij herinneren ons aan wat wij in ons voorsterfelijk leven wisten.

De schriftuurlijke verhalen over het geloof van anderen sterken ons geloof.

We krijgen de woorden van de profeten, die door de Heer Schriftuur worden genoemd, via televisie en radio, internet, satelliet, cd, dvd en in gedrukte vorm. De Heer wil ons met deze zegen vast en zeker duidelijk maken dat we, meer nog dan voorheen, de Schriften nodig hebben.

De Schriften brengen ons beginselen en morele waarden bij. In de Schriften staat duidelijk welke zegeningen we krijgen als we ware beginselen naleven.

BESPIEGELINGEN

'Op God vertrouw ik' (Psalmen 56:5).

Sheila Kindred

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Ik hing mijn schooltas in de kast en zag mijzelf in volle lengte in de spiegel op de deur. Ik bekeek mezelf eens goed met mijn losse paardenstaart, mijn gekreukelde shirt en mijn slobberkousen. Ik moest denken aan de woorden van mijn jeugdwerklerkracht: 'Je bent een bijzondere dochter van onze hemelse Vader. Hij heeft veel zegeningen voor jou in petto.'

Ik helde voorover en staaarde in de spiegel, en wenste dat ik in de toekomst kon kijken. Hoe zou ik op mijn twaalfde of tweeëntwintigste zijn? Zou ik knap zijn? Zou ik slim zijn? Zou ik in de tempel trouwen? Zou ik knappe kinderen hebben? Dat waren mijn dromen voor de toekomst, maar had God die zegeningen ook voor mij in petto?

'Waar kijk je naar?' Het was mama's zachte stem.

In de spiegel zag ik mama achter me in de deuropening staan.

'Naar mezelf', zei ik. 'Gewoon mezelf in de spiegel.'

Mama kwam naar me toe en keek over mijn schouder. "'Gewoon jezelf' is wel een heel bijzonder iemand', zei ze.

'Dat zei mijn jeugdwerklerares ook al. Ze zei dat onze hemelse Vader veel zegeningen voor mij in petto heeft. Hoe zal mijn leven eruitzien?

'Kom eens mee naar mijn kamer. Ik wil je iets laten zien', zei mama.

In haar slaapkamer deed mama een doosje open en haalde ze er een zilveren handspiegel uit.

'Wat mooi', zei ik, terwijl ik met mijn vingers over de letter *B* aan de achterkant streek.

'Deze spiegel was van mijn grootmoeder', zei mama. 'Als ik de spiegel poets, probeer ik me voor te stellen wat oma Beatrice zag wanneer ze erin keek. In het begin zag ze misschien een meisje, net als jij, dat droomde over haar toekomst.'

'Ik kan me het licht en de vreugde voorstellen die ze in haar ogen zag toen ze vóór haar doop in de spiegel naar haar lange vlechten keek. Wist je dat ze zich pas op haar achttiende kon laten dopen?'

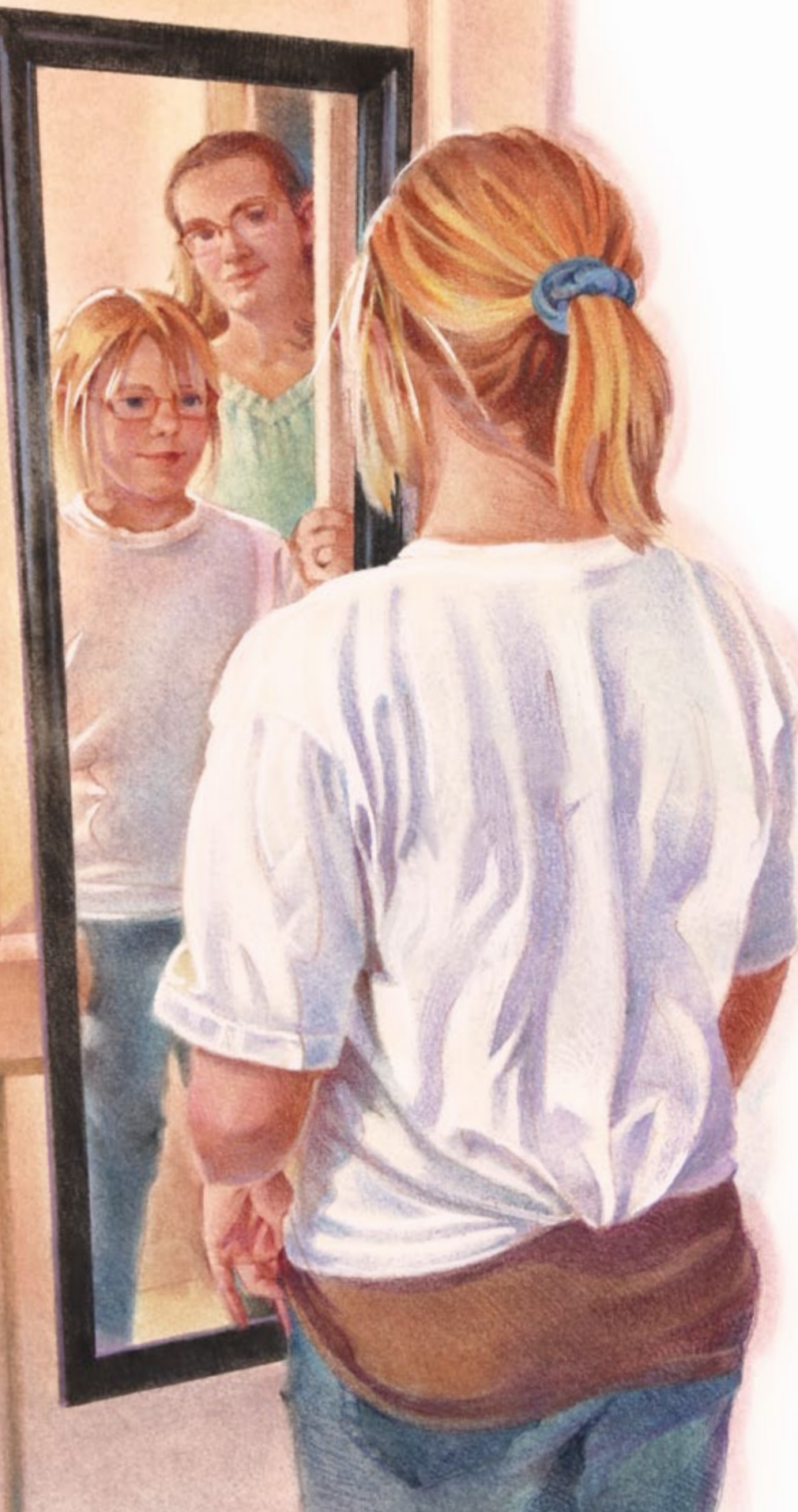
Ik schudde mijn hoofd. 'Nee.'

'En na haar huwelijk met mijn opa kreeg ze een dochttertje dat maar twee dagen heeft geleefd. Ik stel me voor dat de ogen die ze toen in deze spiegel zag, opgezwollen van tranen waren.'

'Veel jaren later zag ze vast haar blijie spiegelbeeld toen ze zich voorbereidde op de tempel en de verzegeling aan haar man en hun drie kinderen.'

'Als oudere vrouw gebruikte ze deze spiegel misschien wel om haar hoedje op te doen voordat ze naar de ZHV-bijeenkomsten ging.'

'En nog later zag ze als weduwe met grijs haar misschien wel de dappere

'Werk aan je familie-geschiedenis. Het is belangrijk om zoveel mogelijk te weten te komen over hen die ons zijn voorgegaan. We leren iets over

onzelf als we iets over onze voorouders te weten komen.'

President Thomas S. Monson, 'Onveranderlijke waarheden in veranderlijke tijden', *Liahona*, mei 2005, p. 21.

vastberadenheid in haar ogen in de vele jaren die ze in haar eentje getrouw tot het einde toe heeft doorgebracht.'

'Heeft onze hemelse Vader mijn overgrootmoeder gezegend?' vroeg ik.

'Dat heeft Hij zeker', zei mama.

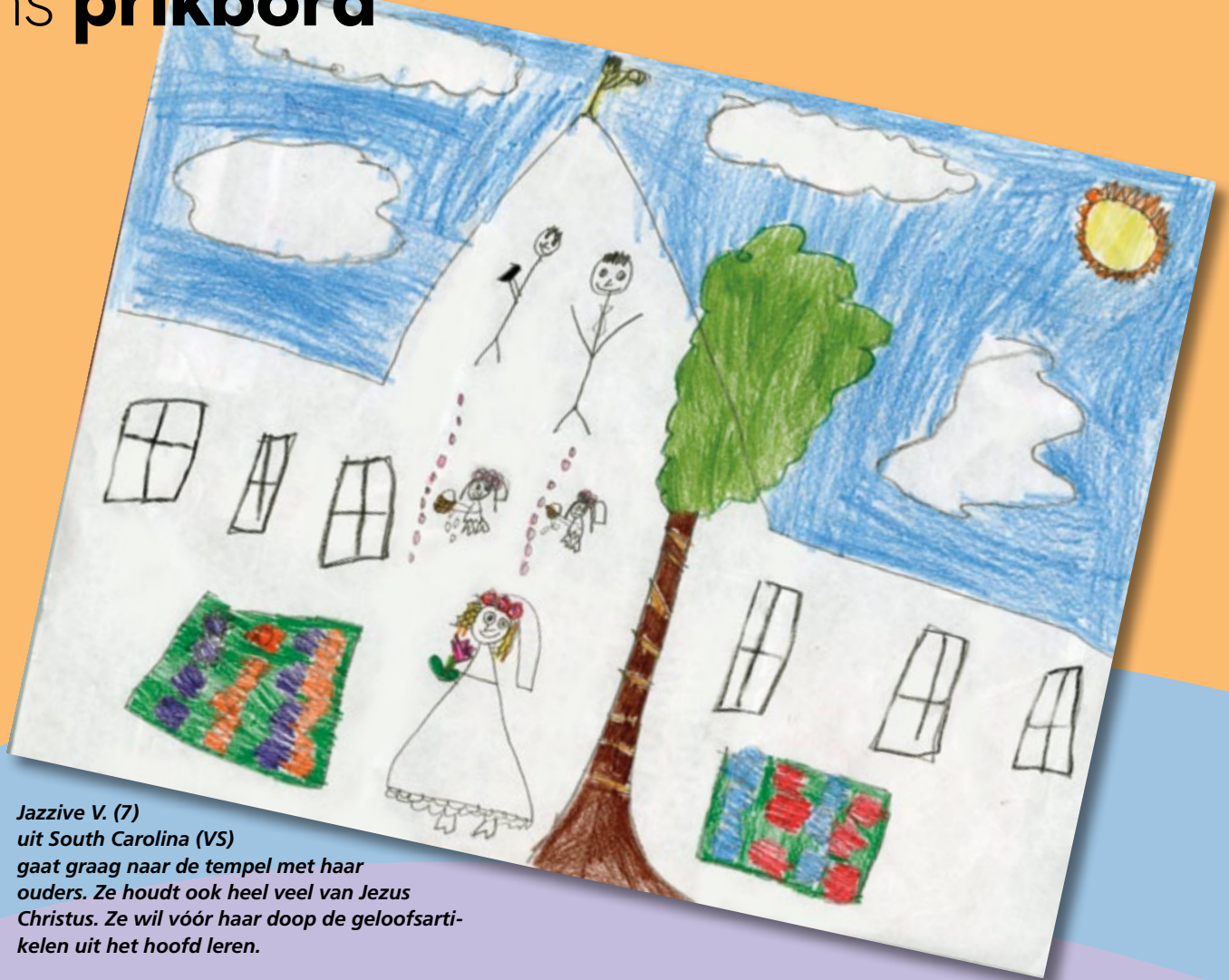
'Was mijn overgrootmoeder gelukkig met haar leven?'

'Ja. Het ging niet allemaal zoals ze had gepland. Sommige dingen waren erg moeilijk, maar ze stelde haar vertrouwen in God, en die ervaringen hebben haar geholpen om meer op Hem te gaan lijken.'

'Ik hoef denk ik toch niet echt in de toekomst te kijken', zei ik terwijl ik de zilveren spiegel voorzichtig in het doosje teruglegde. 'Ik vertrouw gewoon op mijn hemelse Vader en volg Hem.'

'Ik weet zeker dat God een prachtig leven voor je in petto heeft', zei mama. 'En als je Hem volgt, zal het gezicht dat je in de spiegel ziet uiteindelijk zijn beeld weerspiegelen. En dat zou echt een droom zijn die uitkomt.' ■

Ons prikbord

*Jazzive V. (7)
uit South Carolina (VS)
gaat graag naar de tempel met haar
ouders. Ze houdt ook heel veel van Jezus
Christus. Ze wil vóór haar doop de geloofsarti-
kelen uit het hoofd leren.*

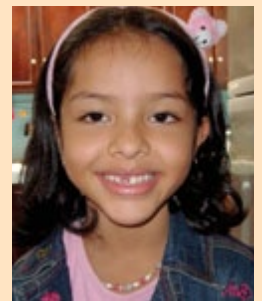
IK VOELDE DE GEEST

Op een avond knielde ik net als altijd naast mijn bed om te bidden voordat ik ging slapen. Maar die avond voelde ik me na het gebed gelukkiger dan ooit. Ik weet dat ik die avond de Heilige Geest heb gevoeld.

Lisa E. (12), Duitsland

Daniela M. (8) uit Costa Rica geniet van de gezinsavond en dingen samen doen met het gezin. Ze speelt graag met haar broertje, Rodolpho. Haar lievelingskleur is fuchsia.

Rodolpho M. (6) leest graag in de Schriften over de geboorte van Jezus Christus. Zijn lievelingskleur is blauw. Hij houdt van zijn ouders omdat ze voor hem zorgen en van hem houden.

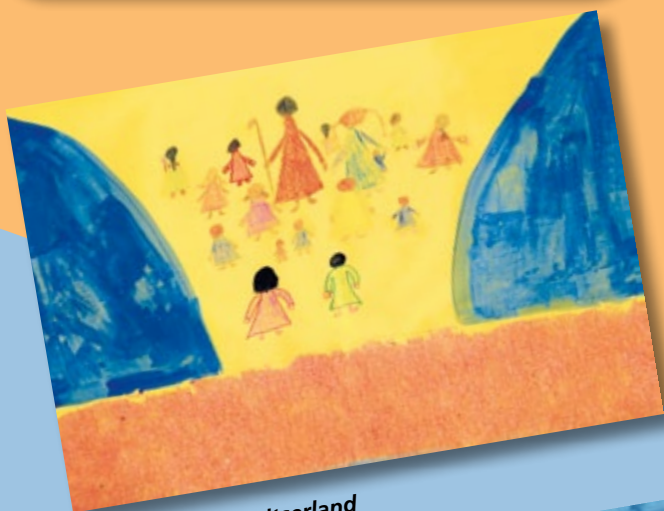
IK KAN ME GOED VOELEN

Wanneer ik iets fout doe, zeg ik sorry en probeer ik het beter te doen. Als ik het goede doe, geeft de Heilige Geest me een goed gevoel. Ik wil dat goede gevoel altijd hebben. In het Boek van Mormon staat dat Alma de jonge iets slechts had gedaan en zich daarna bekeerde en het goede deed. Hij werd een goed voorbeeld.

Jared Y. (5), West-Maleisië

Fynn S. (10), Duitsland

Valery R. (11), Zwitserland

Juan G. (6), Ecuador

Als je iets voor Ons prikbord wilt insturen, kun je dat e-mailen naar liahona@ldschurch.org. Zet dan 'Our Page' in de onderwerpregel. Elke inzending moet de volledige naam, het geslacht en de leeftijd (tussen 3 en 12 jaar oud) van het kind bevatten, plus de naam van de ouders, wijk of gemeente, ring of district, en schriftelijke toestemming van de ouders (mag per e-mail) om de foto en de inzending van het kind te gebruiken. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden.

Je kunt deze les en activiteit gebruiken om meer over het jeugdwerkthema van deze maand te leren.

Mijn lichaam is een tempel van God

‘Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? (...) De tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!’ (1 Korintiërs 3:16–17).

Vicki F. Matsumori

Sluit je ogen en denk aan een tempel. Welke kleur heeft hij? Hoe groot is hij? Zitten er ramen in? Heeft hij een of meer spitsen?

Alle tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn verschillend. De Salt Laketempel in Utah (VS) heeft grijze granieten muren en zes spitsen. De Cardstontempel (Alberta) in Canada ziet er anders uit, met stenen muren maar geen spitsen. Ook al ziet elke tempel er weer anders uit, ze zijn allemaal prachtig en voor hetzelfde doel gebouwd. Alle tempels zijn een plek waar bijzondere

verordeningen plaatsvinden die we nodig hebben om bij onze hemelse Vader terug te keren.

Jij bent net als de tempel. Je ziet er anders uit dan de rest, maar je bent ook een huis voor de Geest van God — de Heilige Geest. De apostel Paulus heeft gezegd: ‘Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? (...) De tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!’ (1 Korintiërs 3:16–17). Je lichaam is een tempel voor je geest.

Net zoals je de tempels met respect behandelt, moet je je lichaam met respect behandelen. Dat kun je doen door het woord van wijsheid te gehoorzamen (zie LV 89), door je

fatsoenlijk te kleden en door je lichaam rein te houden. Je moet ook je hart en je gedachten rein houden door alleen te lezen, te luisteren en te kijken naar ‘dingen die goed zijn in de ogen van [je] hemelse Vader’ (zie Mijn evangeliënormen).

Wanneer je naar lichaam en geest rein bent, kun je grote zegeningen krijgen. ■

Activiteit

Zoek je weg door de doolhof. Als je bij een bord komt, kies dan Ja of Nee al naargelang welke van beide je helpt je lichaam als een tempel van God te behandelen. De goede paden zullen je naar de tempel leiden.

Teken plaatjes van nog vier dingen die goed voor je zijn. Knip die plaatjes uit en plak ze over de plaatjes met goede keuzes in het labrynt.

Jezus zegent kinderen

Diane L. Mangum

Jaïrus en zijn vrouw zaten naast het bed van hun dochtertje en maakten zich zorgen. Hun dochtertje werd met het uur zieker en ze waren bang dat ze zou sterven. Ze konden nog maar één ding bedenken om haar te helpen.

Jaïrus ging in de straten van Kafarnaüm koortsachtig op zoek naar Jezus van Nazaret. Jaïrus wist dat Jezus mensen genezen had. Misschien kon Jezus komen om zijn dochtertje te genezen.

Bij de oever van de zee waren veel mensen verzameld waar Jezus aan wal was gegaan. Jaïrus wrong zich tussen de menigte door tot hij bij de Heer stond. Jaïrus wierp zich aan de voeten van Jezus en vertelde Hem dat zijn dochtertje ziek en stervende was.

Jaïrus smeekte Hem dringend: 'Kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven.'

Jezus stemde toe en veel mensen liepen met hen mee.

Toen kwam een boodschapper hen tegemoet die tegen Jaïrus zei dat zijn dochter was gestorven. Jezus was te laat om te

helpen. Maar Jezus zei tegen Jaïrus: 'Wees niet bevreesd, geloof alleen.'

Toen ze bij het huis van Jaïrus aankwamen, was er veel ophef en gejammer. Er waren veel mensen in het huis aan het rouwen en weklagen.

Jezus liep het huis in en zei dat ze niet moesten huilen, omdat het meisje niet dood was maar sliep. Sommige mensen lachten Jezus uit. Zij wisten dat het meisje was gestorven.

Jezus stuurde alle luidruchtige mensen weg. Hij ging met Jaïrus en zijn vrouw, en

JAÏRUS

Jaïrus was een belangrijk man in Kafarnaüm. Hij was een overste van de synagoge, waar alle Joden uit de hele omtrek voor hun aanbedding naartoe gingen.

WEEKLAGEN

Als er in de tijd van Jezus iemand doodging, betaalde de familie mensen die bij hen thuis hardop kwamen rouwen en weeklagen, en die treurige muziek op hun fluit speelden. Iemand werd binnen een dag na zijn of haar dood begraven.

zijn apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, naar de kamer waar het meisje op bed lag.

Jezus pakte het meisje bij de hand en zei: 'Meisje, Ik zeg u, sta op!'

Het meisje stond op. Haar ouders stonden versteld en waren blij. Hun dochttertje leefde!

Jezus heeft vaker kinderen genezen en gezegend. Op een dag was de Heiland in Perea, omringd door heel veel mensen. Ze luisterden naar zijn leringen. Sommige mensen brachten hun kinderen naar Jezus zodat Hij ze kon zegenen.

De discipelen van Jezus zagen de kinderen en probeerden ze weg te sturen. Jezus was druk bezig met allerlei mensen en de kinderen leken niet belangrijk. Maar Jezus zei tegen de discipelen: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.'

Daarna nam Jezus elk kind in zijn armen. Hij legde zijn handen op hun hoofd en zegende hen. Jezus zei tegen de volwassenen dat ze net zo nederig moesten zijn als kleine kinderen. ■

Naar Marcus 5:21-24, 35-43; 10:13-16.

Belangstellenden zoeken

Zendingen die bidden, de Schriften bestuderen en hun getuigenis aan anderen geven, tonen hun gehoorzaamheid en mogen hulp van de Heer verwachten. Volg de aanwijzingen om de zendingen een gezin te laten vinden dat meer over het evangelie te weten wil komen. Als je de zendingen bijvoorbeeld ziet bidden, ga dan een plaatje naar rechts. ■

Start

Einde

Naar rechts

Naar links

Naar beneden

SCHITTEREND IDEE

**'Laten we (...) goede
buren zijn in onze woon-
plaats, en niet alleen
medeleden van de kerk
de hand reiken, maar
ook mensen van andere
godsdiensten.'**

President Thomas S. Monson
tijdens de algemene conferentie
van april 2011

Maar één muntje

Chad E. Phares

Gebaseerd op een
waargebeurd verhaal

*'Naast al dat moois is mijn geschenk
misschien wel heel erg klein. Maar
daardoor toon ik vol geloof hoe
dankbaar ik kan zijn.'* ('Mijn
tiende', Liahona, p. K13.)

1. Daniël staarde naar het
muntje op zijn ladekast. Hij
stond er al een paar minuten
naar te kijken. Het stelde maar
weinig voor.

Daniël, ben je klaar om naar
de kerk te gaan?

Ja, papa. Ik kom er zo aan.

2. Daniël stopte het muntje in zijn broekzak
en rende de rest van het gezin achterna.

3. Toen Daniël en zijn familie bij de kerk
aankwamen, pakte hij een tiendeblaadje
en een envelop bij het kantoor van de
bisschop.

Papa, kun je me even
helpen met invullen?

Natuurlijk.

4. Hoeveel tiende ga je vandaag betalen?

Niet erg veel. Alleen maar dit.

Daniël, is dat tien
procent van het geld
dat je hebt verdiend?

Ja.

Dan is dat perfect.

5. Daniël plakte de envelop dicht en gaf de tiende aan de bisschop. De bisschop gaf hem een hand.

Daniël vroeg zich af of de bisschop hem nog steeds een hand zou hebben gegeven als hij wist dat er maar één muntje in de envelop zat.

7.

Je weet nooit waar dat ene muntje voor gebruikt wordt. Misschien wordt er één bladzijde in een Boek van Mormon voor gedrukt, of misschien betaal je mee aan een van de stenen voor de bouw van een tempel.

6. Ik ben trots op je, Daniël. Tiende betalen is een goede keuze.

Dat weet ik, papa, maar het was maar één muntje.

8. Daniël had tiende nog nooit op die manier bekeken. Hij begon allerlei manieren te bedenken waarop zijn tiende anderen kon helpen.

Je hebt gelijk, papa. Ik ben blij dat ik tiende kan betalen — ook al is het maar één muntje.

Waarvoor het **tiendegeld** wordt **gebruikt**

Onze tiende wordt gebruikt voor het zendingswerk, de bouw van tempels en kerken, de publicatie van de Schriften en nog veel meer dingen. Kijk naar de plaatjes van sommige dingen die met het tiendegeld betaald worden. Omcirkel het plaatje in elke kolom dat afwijkt van de rest.

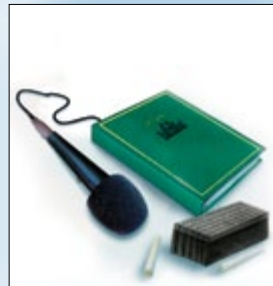
Zendingswerk

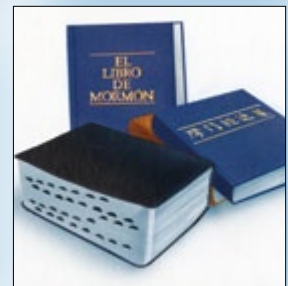
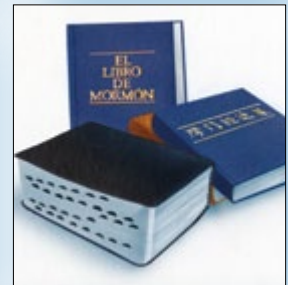
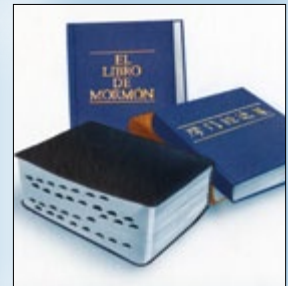
Tempels

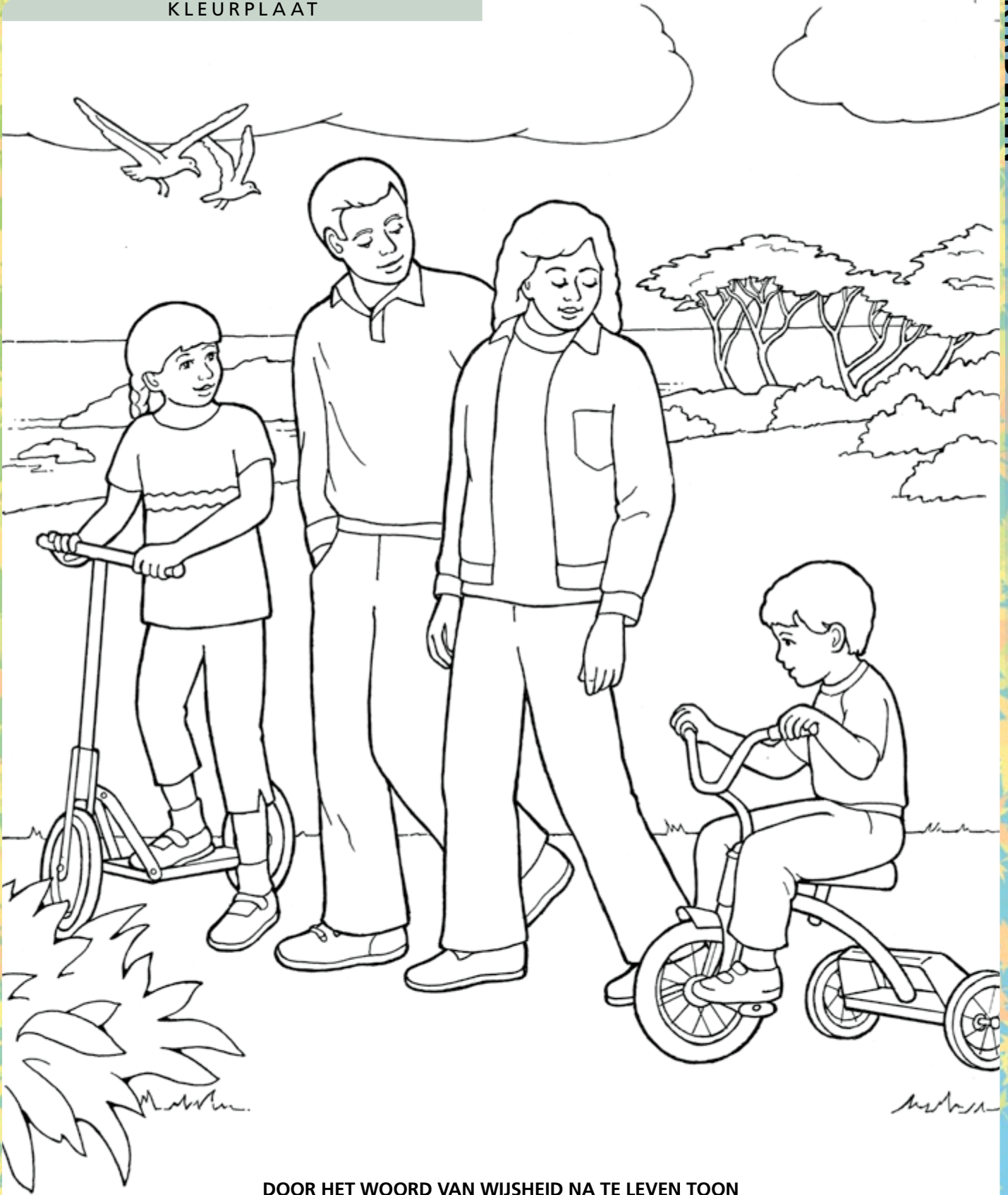
Kerkgebouwen

Schriften

LINKS: ILLUSTRATIES JOE FLORES

**DOOR HET WOORD VAN WIJSHEID NA TE LEVEN TOON
IK RESPECT VOOR MIJN LICHAAM**

'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? (...)
De tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!' (1 Korintiërs 3:16-17).

Oktoberedities van **Liahona** en **Ensign** stellen Boek van Mormon centraal

Van tijd tot tijd wordt er een speciale editie van de kerkelijke tijdschriften uitgegeven, waarin een specifiek onderwerp centraal staat. Dit jaar zal de oktobereditie van de *Liahona* en de *Ensign* in het teken staan van het Boek van Mormon.

Deze uitgave zal zich richten op drie belangrijke vragen: Wat is het Boek van Mormon? Waarom hebben we het Boek van Mormon? Wat betekent het Boek van Mormon voor mij?

De uitgave behandelt de geschiedenis van het Boek van Mormon en bevat persoonlijke ervaringen van leden, suggesties voor schriftstudie, en informatie over hoe het Boek van Mormon in deze tijd van toepassing is. In deze uitgave vindt u getuigenissen en inzichten over het Boek van Mormon van de vijftien levende profeten en apostelen van de kerk en ook van alle voormalige kerkpresidenten.

‘Er schuilt kracht in het getuigenis van hen die de kerk leiden,’ zegt Jenifer Greenwood, assistent-hoofdredactrice van de *Liahona*. ‘Hun getuigenis is gebaseerd op het Boek van Mormon, de sluitsteen van onze godsdienst. Het is ons verlangen dat de leden dit getuigenis zullen voelen.’

Ouderling Paul B. Pieper van de Zeventig, algemeen bestuurder van de afdeling leerplannen, moedigt de leden aan om de uitgave op twee manieren te gebruiken.

‘De leden en zendelingen zouden deze uitgave allereerst moeten bestuderen om zichzelf op te bouwen en om hun getuigenis van het Boek van Mormon te versterken. Daarnaast zouden zij het tijdschrift moeten delen met anderen, zoals de minderactieve leden en niet-leden.’

‘Wij hopen dat deze uitgave voor mensen een opstapje zal zijn om het Boek van Mormon daadwerkelijk open te slaan en zich er opnieuw in te verdiepen,’ aldus zuster Greenwood. ‘Het is geweldig om te spreken over het Boek van Mor-

mon, te lezen over het Boek van Mormon, en om dingen over het Boek van Mormon te leren. Maar het is het Boek van Mormon zelf dat mensen tot bekering en dichtert tot God brengt.’

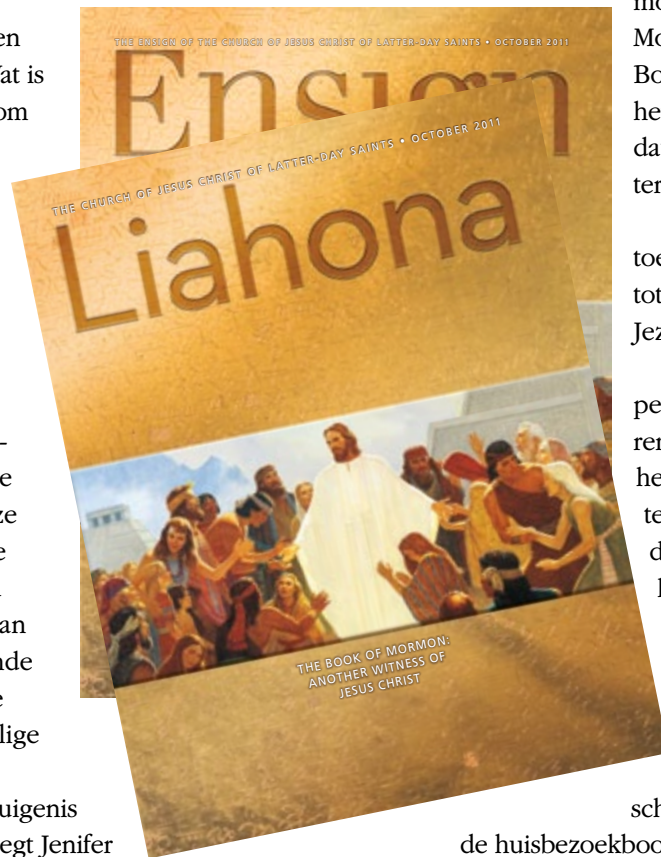
Het Boek van Mormon heeft de toets der tijd doorstaan en behoort tot de kern van het evangelie van Jezus Christus.

‘Wij hopen dat deze uitgave personen en gezinnen zal inspireren wanneer zij de leringen van het Boek van Mormon proberen te begrijpen, toe te passen en te delen met anderen’, aldus ouderling Pieper.

De oktobereditie zal beschikbaar zijn in 42 talen. Alle leden worden aangemoedigd om met de inhoud ervan vertrouwd te raken. De bood-

schap van het Eerste Presidium en de huisbezoekboodschap in deze uitgave zullen worden vertaald in nog eens 39 talen. De volledige uitgave zal voor veel talen ook online beschikbaar worden gesteld op de webpagina’s van de *Liahona* en *Ensign*.

Leden die zich willen abonneren, een abonnement cadeau willen doen of bijkomende exemplaren van dit boek-van-Mormonnummer willen bestellen, kunnen terecht bij het dichtstbijzijnde distributiecentrum of gaan naar store.lds.org. ■

Oktoberedities van *Liahona* en *Ensign* stellen Boek van Mormon centraal.

Nieuwe zendingspresidenten geroepen

De kerk heeft eerder dit jaar de namen van 127 nieuwe zendingspresidenten bekendgemaakt. De meesten van hen zijn in juli aan hun zending van drie jaar begonnen.

Zendingsgebied Nieuwe president

Abidjan (Ivoorkust)	Z. Dominique Dekaye
Accra (Ghana)	Daniel K. Judd
Alpen (Duitsprekend)	Richard L. Miles
Anaheim (Californië)	Bradford C. Bowen
Anchorage (Alaska)	N. Warren Clark
Angeles (Filipijnen)	David C. Martino
Apia (Samoa)	Johnny L. Leota
Arcadia (Californië)	Jorge T. Becerra
Atlanta (Georgia)	North Mark A. Wolfert
Auckland (Nieuw-Zeeland)	Paul N. Lekias
Baltische staten	Jeffrey G. Boswell
Baton Rouge (Louisiana)	Jim M. Wall
Boekarest (Roemenië)	Ned C. Hill
Brasilia (Brazilië)	Helcio L. Gaertner
Buenos Aires-West (Argentinië)	Douglas B. Carter
Busan (Korea)	Lynn A. Gilbert
Cali (Colombia)	Jonathan M. Prince
Cape Coast (Ghana)	Jeffrey L. Shulz
Caracas (Venezuela)	Vianey R. Villamizar
Cebu (Filipijnen)	Evan A. Schmutz
Charleston (West Virginia)	Bruce G. Pitt
Chiclayo (Peru)	Eduardo C. Riso
Cochabamba (Bolivia)	Dan L. Dyer
Colorado Springs (Colorado)	J. Patrick Anderson
Columbia (South Carolina)	Monte Holm
Columbus (Ohio)	Robert T. Nilsen
Concepción-Zuid (Chili)	Oswaldo Martinez Carreño
Cotonou (Benin)	Robert F. Weed
Dallas (Texas)	Devin G. Durrant
Davao (Filipijnen)	Ferdinand Pangan
Denver-Noord (Colorado)	Jerry M. Toombs
Donetsk (Oekraïne)	Vladimir Campero
Eugene (Oregon)	Mark A. Young
Florianopolis (Brazilië)	J. Joel Fernandes
Fortaleza (Brazilië)	Francisco A. Souza
Fort Lauderdale (Florida)	Donald E. Anderson
Frankfurt (Duitsland)	Lehi K. Schwartz
Fresno (Californië)	Larry Gelwix

Guam (Micronesië)	Stephen F. Mecham	
Guatemala-Stad-Centraal (Guatemala)	M. Joseph Brough	
Guatemala-Stad-Noord (Guatemala)	Edward D. Watts	
Guatemala-Stad-Zuid (Guatemala)	Larry Stay	
Guayaquil-Noord (Ecuador)	Lizardo H. Amaya	
Helsinki (Finland)	Douglas M. Rawlings	
Houston (Texas)	John C. Pingree	
Houston-Oost (Texas)	Thomas J. Crawford	
Independence (Missouri)	Donald J. Keyes	
Jekaterinenburg (Rusland)	E. Kent Rust	
Johannesburg (Zuid-Afrika)	S. Craig Omer	
Kaapstad (Zuid-Afrika)	Mark I. Wood	
Kiev (Oekraïne)	Jörg Klebingat	
Kinshasa (Democratische Republiek Kongo)	Brent L. Jameson	
Knoxville (Tennessee)	Richard A. Irion	
Kobe (Japan)	Richard G. Zinke	
Lagos (Nigeria)	Edward K. B. Karkari	
Lansing (Michigan)	Stephen H. Hess	
Las Vegas (Nevada)	Michael A. Neider	
Lima-Oost (Peru)	Nelson Ardila Vásquez	
Little Rock (Arkansas)	Daniel Bay Gibbons	
Louisville (Kentucky)	W. Richards Woodbury	
Lubbock (Texas)	Arnold R. Augustin	
Lusaka (Zambia)	Mikele R. Padovich	
Maceió (Brazilië)	Mauricio G. Gonzaga	
Manaus (Brazilië)	H. Moroni Klein	
Manchester (Engeland)	Robert I. Preston	
Manila (Filipijnen)	Lyle J. Stucki	
Mendoza (Argentinië)	Sergio E. Avila	
Mexico-Stad-Noord (Mexico)	J. Dana Call	
Mexico-Stad-Zuidoost (Mexico)	Raymundo Morales Barrera	
Minneapolis (Minnesota)	Jordan W. Clements	
Morristown (New Jersey)	Jon M. Jeppson	
Nashville (Tennessee)	William L. McKee	
Novosibirsk (Rusland)	Steven M. Petersen	
Oaxaca (Mexico)	Enrique Leyva Jimenez	
Oelanbator (Mongolië)	Jay D. Clark *	
Olongapo (Filipijnen)	Roberto B. Querido	
Osorno (Chili)	John E. Rappleye	
Papeete (Tahiti)	Benjamin T. Sinjoux	
Parijs (Frankrijk)	Franck Poznanski	
Phoenix (Arizona)	R. Scott Taylor	
Pittsburgh (Pennsylvania)	Clinton D. Topham	
Port Harcourt (Nigeria)	Philip K. Xaxagbe	
Portland (Oregon)		C. Jeffery Morby
Praia (Kaapverdië)		Roberto F. Oliveira
Puebla (Mexico)		Robert C. Reeves
Quetzaltenango (Guatemala)		Lewis Bautista
Quezon City-Noord (Filipijnen)		Dennis R. Sperry
Quito (Ecuador)		Bruce E. Ghent
Recife (Brazilië)		Rubens C. Lanius
Resistencia (Argentinië)		Raymond S. Heyman
Rio de Janeiro (Brazilië)		Geraldo Lima
Riverside (Californië)		Paul F. Smart
Rosario (Argentinië)		Hugo L. Giuliani
Roseville (Californië)		John G. Weston
Sacramento (Californië)		H. Benson Lewis
Salta (Argentinië)		Juan J. Levrino
Salvador (Brazilië)		James W. Hart
San Diego (Californië)		Paul N. Clayton
San Jose (Californië)		W. Lincoln Watkins
San Pablo (Filipijnen)		George E. Peterson
San Salvador (El Salvador)		David L. Glazier
Santa Ana/Belize (El Salvador)		I. Poloski Cordon
Santiago-Noord (Chili)		Fred D. Essig
Santo Domingo-Oost (Dominicaanse Republiek)		Heriberto Hernandez
Santo Domingo-West (Dominicaanse Republiek)		Raul Rodriguez Morel
São Paulo Interlagos (Brazilië)		R. Pacheco Pinho
São Paulo-Noord (Brazilië)		Marcus H. Martins
São Paulo-Zuid (Brazilië)		John S. Tanner
Sapporo (Japan)		Eric C. Evans
Sendai (Japan)		Gary D. Rasmussen
Sint-Petersburg (Rusland)		Jon Beesley
Slovenië/Kroatië		Edward B. Rowe
Stockholm (Zweden)		Gregory J. Newell
Suva (Fiji)		Kenneth D. Klingler
Tacloban (Filipijnen)		Jose V. Andaya
Tacoma (Washington)		Douglas W. Weaver
Tegucigalpa (Honduras)		Carlos A. Hernandez
Tijuana (Mexico)		Armando Carreón Rivera
Tirana (Albanië)		Andrew M. Ford
Torreón (Mexico)		David Flores Villaseñor
Tucson (Arizona)		Roger E. Killpack
Tuxtla Gutiérrez (Mexico)		Juan G. Cardenas Tamayo
Vancouver (Canada)		Karl M. Tilleman
Ventura (Californië)		Fernando R. Castro
Veracruz (Mexico)		Carlos W. Treviño
Vitória (Brazilië)		J. Araújo Bezerra
Wellington (Nieuw-Zeeland)		Michael L. Kezerian ■

* Begonnen in december 2010

Wijzigingen in de gebieds-leiding

Het Eerste Presidium heeft wijzigingen in de leiding van de gebieden aangekondigd die per 1 augustus 2011 van kracht worden. De roeping van ouderling Tad R. Callister in het Presidium der Zeventig maakt deel uit van deze wijzigingen. Alle leden van gebiedspresidiums zijn lid van het Eerste of Tweede Quorum der Zeventig. ■

Presidium der Zeventig

Ronald A. Rasband
Assisteert in alle gebieden

Steven E. Snow
1. Utah-Noord
2. Salt Lake City (Utah)
3. Utah-Zuid

Walter F. González
4. Noord-Amerika-Zuidoost

L. Whitney Clayton
5. Noord-Amerika-Noordwest
6. Noord-Amerika-West

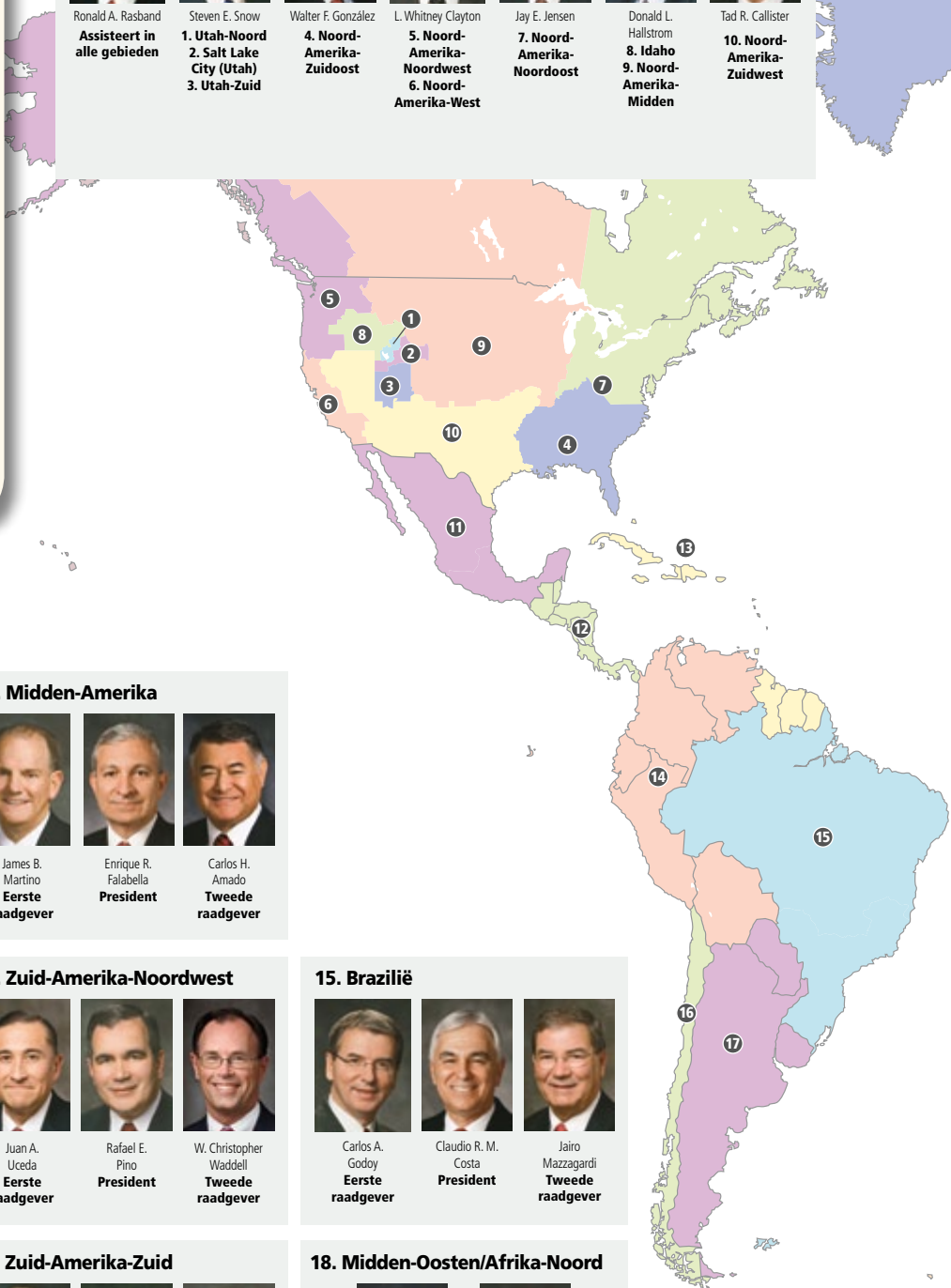
Jay E. Jensen
7. Noord-Amerika-Noordoost

Donald L. Hallstrom
8. Idaho
9. Noord-Amerika-Midden

Tad R. Callister
10. Noord-Amerika-Zuidwest

11. Mexico

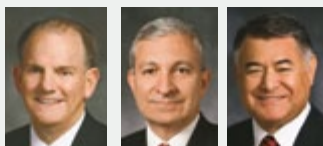

Benjamin De Hoyos
Eerste raadgever

Daniel L. Johnson
President

Octaviano Tenorio
Tweede raadgever

12. Midden-Amerika

James B. Martino
Eerste raadgever

Enrique R. Falabella
President

Carlos H. Amado
Tweede raadgever

13. Caraïbisch gebied

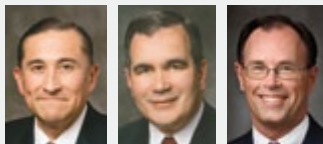

Wilford W. Andersen
Eerste raadgever

Francisco J. Viñas
President

J. Devn Cornish
Tweede raadgever

14. Zuid-Amerika-Noordwest

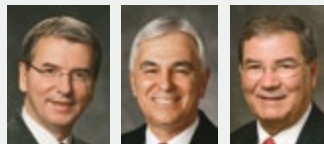

Juan A. Uceda
Eerste raadgever

Rafael E. Pino
President

W. Christopher Waddell
Tweede raadgever

15. Brazilië

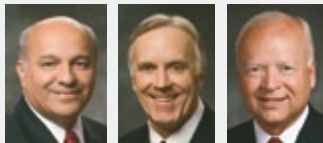

Carlos A. Godoy
Eerste raadgever

Claudio R. M. Costa
President

Jairo Mazzagardi
Tweede raadgever

16. Chili

Jorge F. Zeballos
Eerste raadgever

Lawrence E. Corbridge
President

Kent F. Richards
Tweede raadgever

17. Zuid-Amerika-Zuid

Marcos A. Aidukaitis
Eerste raadgever

Mervyn B. Arnold
President

Bradley D. Foster
Tweede raadgever

18. Midden-Oosten/Afrika-Noord

Bruce D. Porter

Paul B. Pieper

Vanuit de hoofdzetel van de kerk bestuurd

19. Europa

Gérald Causé
Eerste raadgever

Erich W. Kopsisckhe
President

José A. Teixeira
Tweede raadgever

20. Europa-Oost

Larry R. Lawrence
Eerste raadgever

Gregory A. Schwitzer
President

Randall K. Bennett
Tweede raadgever

21. Azië

Kent D. Watson
Eerste raadgever

Anthony D. Perkins
President

Gerrit W. Gong
Tweede raadgever

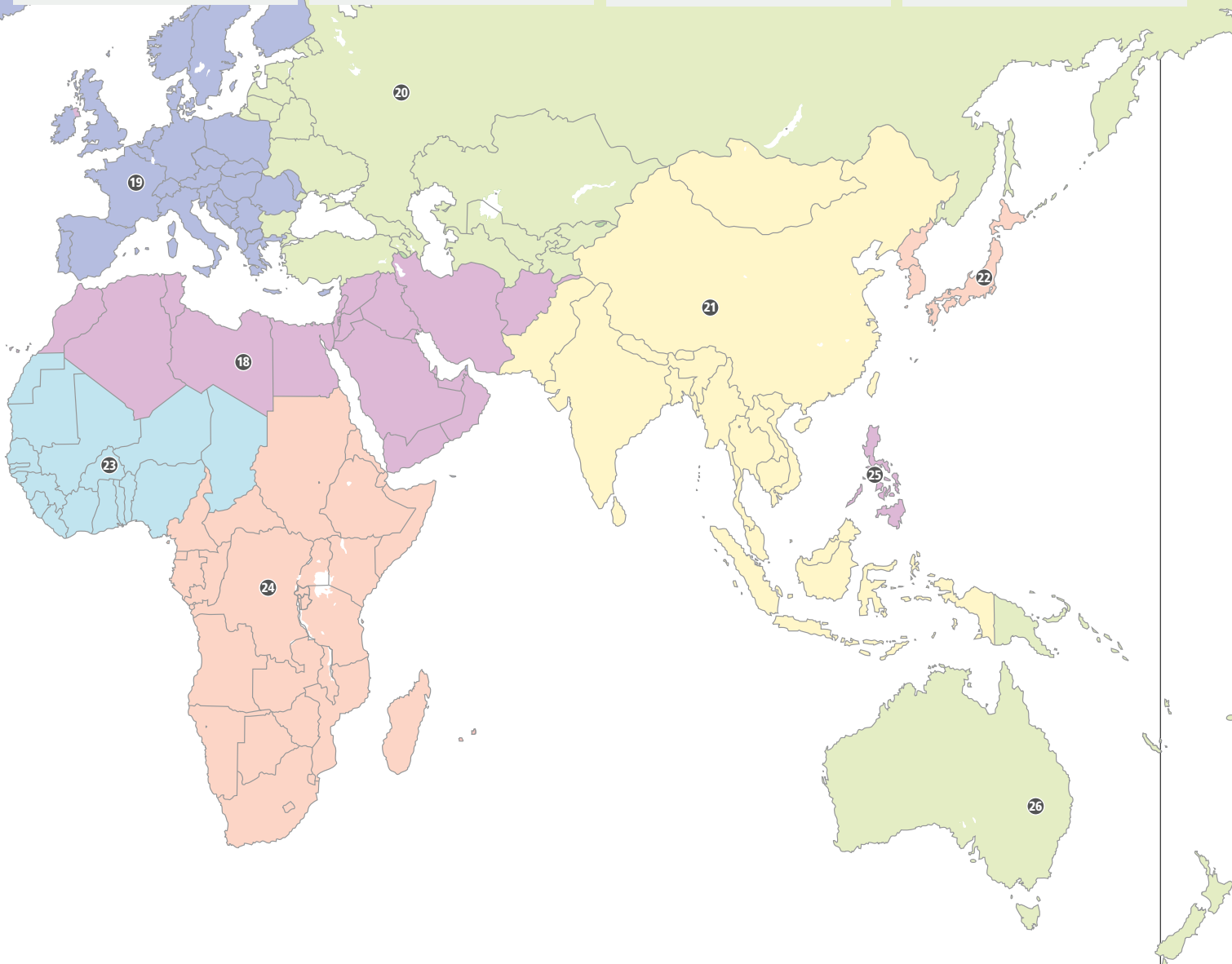
22. Azië-Noord

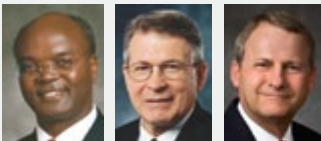
Michael T. Ringwood
Eerste raadgever

Gary E. Stevenson
President

Koichi Aoyagi
Tweede raadgever

23. Afrika-West

Joseph W. Sitati
Eerste raadgever

John B. Dickson
President

LeGrand R. Curtis Jr.
Tweede raadgever

24. Afrika-Zuidoost

Ulisses Soares
Eerste raadgever

Dale G. Renlund
President

Carl B. Cook
Tweede raadgever

25. Filipijnen

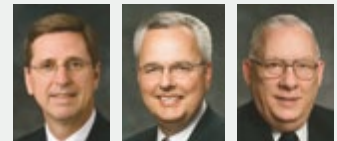

Brent H. Nielson
Eerste raadgever

Michael John U. Teh
President

Ian S. Ardem
Tweede raadgever

26. Oceanië

Kevin W. Pearson
Eerste raadgever

James J. Hamula
President

F. Michael Watson
Tweede raadgever

Kerk brengt **veranderingen** in zendingsgebieden aan

Om de hulpbronnen beter op de veranderende behoeften af te stemmen, heeft de kerk in 2011 vijf nieuwe zendingsgebieden georganiseerd en andere met nabijgelegen zendingsgebieden samengevoegd. Het totale aantal zendingsgebieden is 340.

De kerk heeft de volgende zendingsgebieden georganiseerd:

Het zendingsgebied Cotonou (Benin) is georganiseerd uit een gedeelte van het voormalige zendingsgebied Abidjan (Ivoorkust) en omvat de landen Benin en Togo.

De herindeling van de zendingsgebieden Mexico-Stad-Oost (Mexico), Mexico-Stad-Noordwest (Mexico) en Mexico-Stad-Zuid (Mexico) heeft geleid tot de organisatie van het zendingsgebied Mexico-Stad-Zuidoost (Mexico)

Het zendingsgebied Chiclayo (Peru) is georganiseerd uit de zendingsgebieden Piura (Peru) en Trujillo (Peru).

Gedeelten van de zendingsgebieden Manila (Filipijnen) en Quezon City (Filipijnen) vormen nu samen het nieuwe zendingsgebied Quezon City-Noord (Filipijnen).

Het zendingsgebied Lusaka (Zambia) is georganiseerd uit een gedeelte van het zendingsgebied Harare (Zimbabwe) en omvat het land Malawi.

De kerk heeft de volgende zendingsgebieden samengevoegd:

De zendingsgebieden Toronto-Oost (Canada) en Toronto-West (Canada) zijn samengevoegd tot het zendingsgebied Toronto (Canada).

Het zendingsgebied Hartford (Connecticut) maakt nu deel uit van het zendingsgebied Boston (Massachusetts).

Het zendingsgebied Macon (Georgia) is samengevoegd met de zendingsgebieden Jacksonville (Florida), Tallahassee (Florida), Atlanta (Georgia) en Columbia (South Carolina).

Het zendingsgebied Porto (Portugal) maakt nu deel uit van het zendingsgebied Lissabon (Portugal).

Het zendingsgebied Genève (Zwitserland) is samengevoegd met de zendingsgebieden Parijs (Frankrijk) en Toulouse (Frankrijk). Bovendien is het hoofdkantoor van het zendingsgebied Toulouse (Frankrijk) verplaatst naar Lyon; het zendingsgebied heet nu Lyon (Frankrijk).

De zendingsgebieden San Salvador-Oost (El Salvador) en San Salvador-West/Belize (El Salvador) zijn opnieuw ingedeeld. Het oostelijke zendingsgebied heet nu San Salvador (El Salvador). Het westelijke zendingsgebied heet Santa Ana/Belize (El Salvador). ■

Kaarten van de nieuwe zendingsgebieden vindt u op lds.org/church/news/2011-mission-boundary-changes.

Kerk verleent humanitaire hulp in Japan

De kerk blijft hulpgoederen en ondersteuning bieden in Japan nadat het land op 11 maart 2011 werd getroffen door een verwoestende aardbeving met een kracht van 9,0 op de schaal van Richter.

Inmiddels heeft de kerk meer dan 135 ton aan hulpgoederen zoals voedsel, water, dekens, beddengoed, hygiënekits, kleding en brandstof gedistribueerd. Meer dan 7.000 kerkleden hebben gezamenlijk meer dan 60.000 uren besteed aan hulpverlening.

Negen miljoen Hongaarse akten toegevoegd aan FamilySearch

Van de 11,5 miljoen buitenlandse akten die onlangs zijn toegevoegd aan FamilySearch komen er negen miljoen uit Hongarije.

In navolging van deze negen miljoen geïndexeerde akten worden er komend jaar nog twee reeksen met Hongaarse akten beschikbaar gesteld. Vrijwilligers voor het indexeren van nog meer nieuwe projecten uit Hongarije kunnen terecht op FamilySearch. ■

POST

Liahona bevat antwoorden

De *Liahona* is een grote zegen voor mij, voor mijn familie en voor iedereen met wie ik over de kerk spreek. Wanneer ik mij voor raad tot de *Liahona* wend, vind ik altijd het antwoord dat ik nodig heb. De *Liahona* op internet is ook geweldig en bespaart me uren aan zoekwerk bij het voorbereiden van mijn toespraken en lessen.

Maurilio Braz Santana, Brazilië

Een gids voor wie zoeken

Iedere maand als ik de *Liahona* lees, ontvang ik weer een beetje meer geestelijke kracht. Het herinnert mij aan de liefde van de Heiland en helpt mij om een beter persoon te worden. Ik weet dat dit tijdschrift een gids is voor wie daadwerkelijk op zoek zijn naar leiding.

Ange-Lorraine Kouadio, Ivoorkust

De Geest voelen in de artikelen Onder heiligen der laatste dagen

De *Liahona* is elke maand beter en beter. Telkens als ik het ontvang, verheug ik me omdat ik weet dat er weer inspirerende boodschappen in zullen staan. Ik houd in het bijzonder van Onder heiligen der laatste dagen. Ik voel de Geest wanneer ik lees over hen die moeilijkheden en verleidingen hebben overwonnen door het voorbeeld en de leringen van de Verlosser.

Sheila Uamba, Mozambique

Stuur uw reacties of suggesties naar liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden. ■

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten die gebruikt kunnen worden voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'Eén trouwe pionier, vele generaties

gezegend,' p. 16: Als u dit artikel met uw gezin leest, kunt u bespreken welke invloed Sara's voorbeeld op haar vader had. Bespreek hoe wij anderen ten goede of ten kwade kunnen beïnvloeden door ons voorbeeld. Stel als doel om iedere dag een 'trouwe pionier' te zijn.

'Vroeg hij me echt daarvoor?', p. 42: Als u het artikel doorneemt, kunt u de zaken waarover de kerkleden zich in hun roeping zorgen maakten, benoemen en vergelijken. Lees de uitspraak van president Monson en bespreek hoe wij de hulp van onze hemelse Vader kunnen inroepen bij het nakomen van onze verantwoordelijkheden. U kunt de hulpmiddelen bespreken die worden genoemd onder 'Hulp uit andere bronnen verkrijgen'.

'De enige ware en levende kerk', p. 48: Noteer welke drie kenmerken volgens ouderling Oaks De Kerk van Jezus Christus van

de Heiligen der Laatste Dagen tot de enige ware en levende kerk op aarde maken. Bespreek hoe ieder kenmerk uw gezin tot zegen

kan zijn. U kunt met uw gezinsleden in een rolspel uitbeelden hoe we ons getuigenis van deze kenmerken met anderen kunnen delen.

'Bespiegelingen', p. 60: Vraag, nadat u dit artikel samen hebt gelezen, elk gezinslid om in een spiegel te kijken en te vertellen wat hij of zij ziet. Help hen te beseffen dat zij een kind van onze Hemelse Vader zien. U kunt bespreken en getuigen hoeveel Hij van ieder van ons houdt en hoe belangrijk het is om ons vertrouwen in Hem te stellen. Lees samen Psalmen 56:4 en 1 Korintiërs 2:9.

Een les in getuigenis geven

Toen mijn man en ik pas waren getrouwd, maakte ik me zorgen dat de gezinsavond met ons tweeën raar en steeds hetzelfde zou zijn. Ik dacht dat we elkaar al snel niets meer te vertellen of te onderwijzen zouden hebben. Maar ik was verrast toen mijn man op onze eerste gezinsavond zei: 'Ik wil graag mijn getuigenis delen.' Hij gaf zijn getuigenis over de Heiland en over het huwelijk. Daarna gaf ik mijn getuigenis. Het was een avond die ik altijd zal koesteren. Ondanks dat mijn man niet wist dat ik me zorgen maakte om onze gezinsavonden, stelde hij me gerust en ben ik erachter gekomen dat elke gezinsavond een geestelijke ervaring is om naar uit te kijken.

Sindsdien is het een traditie geworden om tijdens de gezinsavond ons getuigenis met elkaar te delen. Zelfs nu we onze lessen proberen af te stemmen op onze kleine meid, gaat er geen gezinsavond voorbij zonder dat we ons getuigenis delen. Ik kijk ernaar uit om het getuigenis van mijn kinderen te horen en hen te leren waarom een getuigenis zo belangrijk is. ■

Heidi Icleanu, Kentucky, VS

DE GELIJKE- NIS VAN DE BANANENBOOM

Anton T. Kumarasamy

Zoals verteld aan Linda J. Later

Bananenbomen zijn heel gewoon waar ik woon in Sri Lanka. Ze hebben een zachte stam, waar je gemakkelijk met een mes in kunt snijden. Maar niemand maakt een bananenboom kapot, want er komen heerlijke vruchten aan.

Lang geleden, toen ik nog klein was, was er eens een hevige storm. Toen de storm eindelijk ging liggen, ging ik naar buiten en zag ik dat een van onze bananenbomen was omgewaaid. De wortels zaten los en de bladeren waren weg. Het leek me wel leuk om in de stam van de vernielde boom te snijden, dus ging ik thuis een mes halen. Ik wilde het mes net in de boom zetten toen mijn opa me tegenhield.

‘Je moet de bananenboom niet kapotmaken’, zei hij.

‘Waarom niet?’ vroeg ik. ‘Die boom is toch nergens meer goed voor en het lijkt me juist leuk.’

Mijn grootvader zei niets maar wenkte me om hem te volgen. Hij liet me een lange stok afsnijden. Daarna nam hij me mee terug naar de tuin waar de bananenboom lag. Hoewel het zinloos leek, trokken we de boom weer overeind. Toen de stam eenmaal recht stond, stutten we de zwakke boom met de stok.

‘Anton,’ zei mijn grootvader, ‘ik wil dat je deze bananenboom elke dag in de gaten houdt en zorgt dat hij rechtop blijft staan. Je

De door de storm vernielde boom leek af te sterven. Maar met de nodige liefde, zorg en dagelijkse verzorging herstelde de boom niet alleen, maar bracht hij ook vruchten voort.

moet hem elke dag water geven en verzorgen.’

En zo keek ik elke ochtend of de stam nog rechtop stond. Elke dag vulde ik de emmer met water en goot dat voorzichtig rond te wortels. Ik verzorgde de boom ijverig met wat hij nodig had.

Er verschenen al snel bloesems en, kort daarna, bananen aan de boom. Toen de vruchten rijp waren, gaf mijn grootvader alle familieleden een banaan. Ik keek met plezier toe hoe ze de bananen pelden en opaten. Die bananen

smaakten beter dan ooit, en ik was blij dat mijn familie er zo van genoot.

Dat is al weer vele jaren geleden, lang voordat ik De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen had gevonden. Maar de lessen die ik door het verzorgen van de bananenboom heb geleerd, zijn voor mij nog steeds relevant. In mijn kerkroepingen en in mijn dokterspraktijk kom ik vaak mensen met zware problemen tegen. Net als die bananenboom zijn die mensen in de steek gelaten, beschadigd en afgeschreven — zelfs in hun eigen ogen. Als ik het somber voor ze inzie, moet ik denken aan de zoete vruchten van die bananenboom en vind ik de moed om ze overeind te helpen en ze dagelijks steun en zorg te geven zoals de Heiland dat zou doen.

De bananen die mijn familie at smaakten zoet, maar het Boek van Mormon spreekt van een andere soort vrucht — een vrucht die ‘zeer zoet’ en ‘boven alle vruchten begerenswaardig’ is (zie 1 Nephi 8:11–12). We kunnen vreugde vinden als we mensen helpen die hun weg door de misten van duisternis heen proberen te zoeken, en hen leiden naar de vrucht die zoeter is dan al het andere — de vrucht van het eeuwige leven. ■

Annie Henrie, *Eerste bloesem*

'Jezus dan zeide tot hen: Nog een korte tijd is het licht onder u. Wandelt, terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalle; en wie in de duisternis wandelt, weet niet, waar hij heengaat.

'Geloof in het licht zolang gij het licht hebt, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn' (Johannes 12:35-36).

Wat zorgt voor evenwicht in ons leven?

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen doet heiligen der laatste dagen vier suggesties aan de hand voor een evenwichtig, rechtschapen leven:

1. Hun prachtige lichaam rein en heilig houden als een tempel van God.
2. Voorrang geven aan spirituele kennis en kennis van God.
3. Een betrouwbare generatie zijn die zijn normen en waarden op het fundament van eeuwige evangeliewaarheden baseert.
4. Kennis zoeken van de eeuwige waarheden die in de heilige Schriften zijn vervat.

Zie 'De traditie van een evenwichtig, rechtschapen leven', p. 30.

